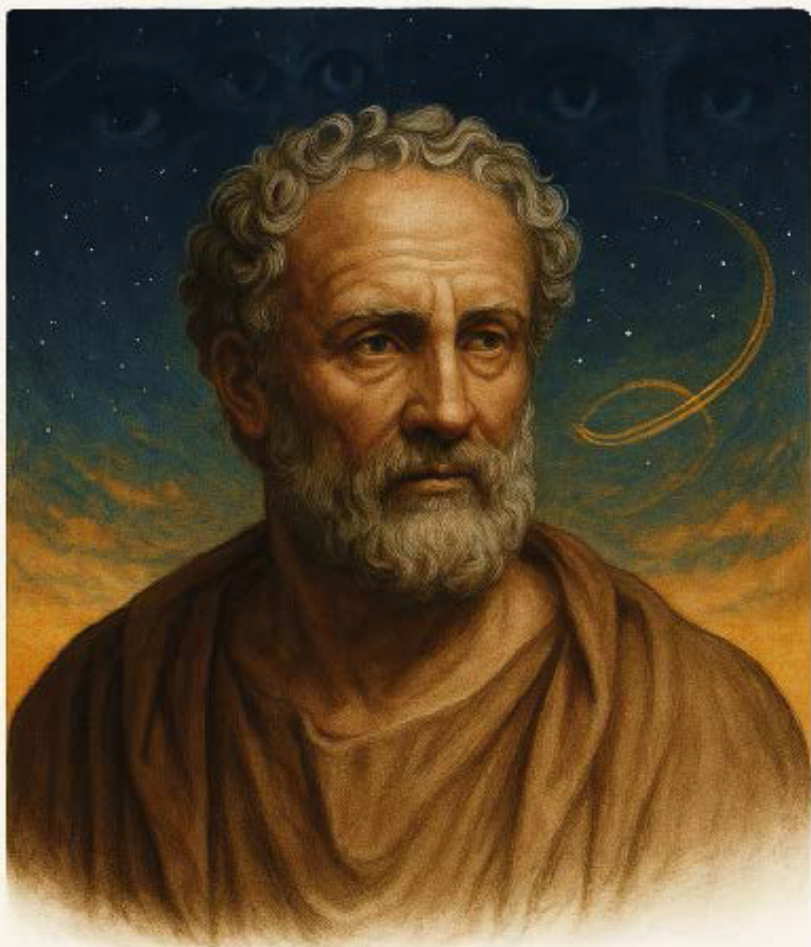

ABDURRAHİM DEDE
DİMOKRİTOS'UN
AVUKATI

DİMOKRİTOS'UN AVUKATI

Abdurrahim DEDE

DİMOKRİTOS’UN AVUKATI

Abdurrahim DEDE

Editör: DD Teknoloji Yayıncılık Organizasyon A.Ş.

Kapak Tasarım:

İç Sayfa Tasarımı : Yiğitcan ÖZTÜRK

1. Baskı / İstanbul - Ocak 2025

2. Baskı / İstanbul - Ağustos 2025

ISBN : 978-625-95607-1-7

Yayıncı Sertifika No: 47095

© Abdurrahim Dede

Bu kitabın yayın hakları DD Teknoloji Yayıncılık Organizasyon A.Ş. ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

DD Teknoloji Yayıncılık Organizasyon A.Ş.

Yıldırım Oğuz Göker Cad. No: 11 Akatlar - Beşiktaş / İSTANBUL

Baskı ve Cilt:

VEYSEL TOPUZ

Karagümrük Küçükdeğirmen Sk. No: 11/1 Fatih / İstanbul

Matbaa Sertifika No: 48132

WhatsApp: +90 530 132 01 34

DÌMOKRÌTOS'UN AVUKATI

İÇİNDEKİLER

Ön Söz	13
1. Kartallar ve Kaplumbağalar.....	15
2. Eski Avdira'nın Kalıntıları.....	21
3. Atomu Bulan Filozof.....	29
4. Dimokritos'u Gördüm.....	37
5. Truva Atı Felsefesi	47
6. İdrak ve Şuur.....	51
7. Atom Tektir	57
8. Yaratıcı'nın Yansımaları.....	63
9. Ağa'nın Eli Tutulmaz!.....	69
10. Hep Öğrenci Kalmak	75
11. Hayal Gücü Gerçektir	81
12. Eski Yunanca.....	87
13. Dudos	97
14. Davayı Düşüreceğim.....	105
15. Gerçeğin Peşinde... ..	113
16. Ben Kimim?.....	119
17. Karar	127
18. Bağış Kampanyası	133
19. Yaratıcı'nın Ailesi	139
20. Atomlar Şekil Değiştirmez.....	145
21. Casus Mu Büyücü Mü?.....	151
22. İstihbarat	157
23. Einstein	163
24. Kuşlar.....	169
25. Atomlar Adına.....	175

26. Hipokrat	183
27. Yemin	189
28. Aradığımı Buldum	195
29. Büyük Gün	203
30. Dimokritos'un Sözleri.....	209

ABDURRAHİM DEDE

Eğitim hayatına, dünyaya geldiği (1954) İskeçe’de başlayan ve 1971’de Türkiye’ye yerleşen Abdurrahim Dede, İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi mezunudur. “İş Adamı” ve “Hukukçu” kimliklerini, “Yazarlık” misyonuyla bütünleştiren Dede, genç yaşlarından bu yana yazın dünyasının içinde olmuş; siyasi, edebi ve tarihi kitaplar kaleme almıştır. Uzun yıllardır gönüllü olarak tarih -folklor araştırmacılığı yapan; bu doğrultuda hazırladığı derleme ve makaleleriyle tanınan Dede, halk edebiyatı alanında çok sayıda eser vermiştir. Batı Trakya Türkleri’nin tarihi üzerine araştırmalar yapıp, yerinde incelemelerde bulunan Dede’nin, bölge basınında yayınlanan şiir, mani ve hikâyeleri de bulunmaktadır. Yazarın şiirleri, TC Milli Eğitim Bakanlığı müfredatına da girmiş (2004) ve bazı eserleri TC Kültür Bakanlığı tarafından basılmıştır. Son yıllarda okurlarını, hayat ve mesleki deneyimlerini paylaştığı özgün eserlerle de buluşturan; yalın- samimi dili ve tüm kainatı kucaklayan evrensel bakış açısıyla, her yaştan, her ulustan insana hitap etmeyi başaran yazarın kitapları, İngilizce ve Yunanca’ya da çevrilmiştir.

ESERLERİ

- 1- Rumeli’nde Bırakılanlar (1975)
- 2- İnhanlı Destanı (1977)
- 3- Batı Trakya Türk Folkloru (1978)
- 4- Balkanlarda Türk İstiklâl Hareketleri (1978)
- 5- İskeçe’deki Türk Eserleri (1984)
- 6- Azınlıklar Ezilmemeli (1984)
- 7- Bulgaristan’daki Müslüman Türklerin Dramı (1985)
- 8- Hak Verilmez Alınır (1988)
- 9- Azınlık Musalla Taşında (1988)
- 10- Batı Trakya Manileri (1989)
- 11- Tarih ve Memleketim (2004)
- 12- Pomaklar veya Ahîyanlar (2012)
- 13- Kosturma Esareti (2013)
- 14- Kırım’da İlk Ezanlar (2015)
- 15- Damdan Düşen Avukat (2021)
- 16- Güneş Nasihatleri (2021)
- 17- Ben de İnsanım (2022)
- 18- Batı Trakya Köyleri ve Tarihi (2024)
- 19- Benim Avukatım Var (2024)
- 20- Var’la Yok’un Hikâyesi (2024)
- 21- Var’la Yok’un Hikâyesi / Rabbimle Alışveriş (2024)
- 22- Var’la Yok’un Hikâyesi / Rabbimin Memleketi (2024)
- 23- Var’la Yok’un Hikâyesi / Rabbimin Hediyeleyi (2024)
- 24- Davam İçin Avukat Olmak (2024)
- 25- Mesh -Dönüşüm (2025)
- 26- Zulmün İçindeki Adalet (2025)
- 27- Deha mı Dolandırıcılık mı (2025)
- 28- 1441 No’lu Parsel (2025)
- 29- Şiir Yüklü Bulut (2025)

- 30- Barut ile Ateşin Birlikteliği (2025)
- 31- Gnothi Seafon- Kendini Bil (2025)
- 32- Herkes Halife (2025)
- 33- Miraç (2025)
- 34- Evini Arayan Babam (2025)
- 35- Kızıldeli Sultan (2025)
- 36- Yavuz'un Çatlak Dedesi (2025)
- 37- Pipina'nın Eşi (2025)
- 38- Ay Dede (2025)
- 39- Kızlarımın Rüyası -KidsNook (2025)
- 40- Bize Nasıl Kıydılar (2025)
- 41- Güç (2025)
- 42- Rabbimin Okulu (2025)
- 43- Eyvallah Şehri (2025)
- 44- Kalpler Kimin Elinde (2025)
- 45- İyilikten Maraz Doğar mı (2025)
- 46- Tevbenin Gücü (2025)
- 47- Piyango (2025)
- 48- Tanrının Yeryüzündeki İşaretleri (2025)
- 49- Göbek Kordonu (2025)
- 50- Dr. Duygu (2025)
- 51- Şöhret (2025)
- 52- Minicik Biricik (2025)
- 53- Yalova'nın Zengini (2025)
- 54- Şeytanın Avukatı (2025)
- 55- Tek miyim- Çok muyum (2025)
- 56- Kökler ve Gövdeler (2025)
- 57- Güneş Doğup Batar mı? (2025)
- 58- İdam Mahkumları (2025)
- 59- Vuleftis (2025)

- 60- Köpekler (2025)
- 61- Yeniden Diriliş (2025)
- 62- Yazar Avcıları (2025)
- 63- Puf Çiçeği- Karahindiba (2025)
- 64- Hırsız Kim? (2025)
- 65- Kabil'in Avukatı (2025)
- 66- Salyangoz (2025)
- 67- Düşünüyorum Öyleyse Araştırıyorum (2025)
- 68- Yol Arkadaşım Refik (Chat GPT Macerası) (2025)
- 69- Yol Arkadaşım Refik ile Beyin Fırtınası (2025)
- 70- Yol Arkadaşım Refik ile Kur'an-ı Kerim Tefsir Denemesi (2025)
- 71- Ölüm Yalanmış (2025)
- 72- Hüsrân (2025)
- 73- Refik'te irade var mı? (2025)
- 74- Allah'ın Ailesi (2025)
- 75- Yücel'in Tavukları (2025)
- 76- İneğe Neden Taptım (2025)
- 77- İstanbullu Maria (2025)
- 78- Bisiklet (2025)
- 79- Kaplumbağa Ninja Kamil (2025)
- 80- Kölelik (2025)
- 81- Yaratılış (2025)
- 82- Dünyanın Yönetimi (2025)
- 83- Dimokritos'un Avukatı -I- (2025)
- 84- Biri Beni Gözetliyor-
- 85- Dimokritos'un Avukatı -II- (2025)
- 86- Cosmo Lingua/ Kâinatın Dili-
- 87- Dimokritos'un Avukatı -III- (2025)

ÖN SÖZ

Bir Okur Yorumu

Muhterem Hocam,

Dimokritos'un Avukatı adlı kitabınızı alâka ve zevkle okudum. Kumsalda bulunan bir satranç taşının **çağrışımıyla** zaman tüneline girip 2500 yıl geriye giderek, Antik Yunan'da, Dimokritos'la, Leukippos'la, Sokrates'le, Hipokrat'la görüşmek, konuşmak; onlarla, var oluş, atom, madde, ruh gibi kavramlar üzerinde tartışmak ve sonunda o “devlerin” ikna olmasalar da ilzam olmaları, “kafalarının karışması” gerçekten çok güzel fantastik bir kurgu olmuş.

Yahya Kemal'in dediği gibi “*Bu alemde insan hayal ettiği müddetçe yaşarmış*”. Bunu sizin yazılarınızda görüyoruz...

Hepimizin bildiği üzere; zamanın, doğrusal ve tek yönlü olduğu ön kabulüne sahip klasik fizik, sebep -sonuç ilişkisi üzerine kuruludur. Kuantum fiziği ise zamanın tek yönlü olmayabileceğini, sebep -sonuç ilişkisinin, geçmişten geleceğe doğru olduğu gibi, gelecekte geçmişe doğru da kurulabileceğini, bir diğer ifadeyle sonuçların da sebepleri oluşturabileceğini söyler.

İşte okurlarınız da kitabınızı okuduğunda, bu iki görüş arasındaki ayrımı net olarak görecektir; geçmiş, şimdi ve geleceğin birbirinden ayrı olmadığı bir zaman diliminde yaşamayı deneyimleme imkânı bulacak; zaman nedir, hakikat nedir, zamanın ve hakikatin sınırı nedir, gibi sorulara cevap bulacak. Ve zamanlar arası etkileşim söz konusu olduğunda, bugünün bilgisinin 2500 yıl öncesinin bilgisini nasıl etkilediğine tanıklık edecek, hangi bilginin hangi zamana ait olduğunu, yeniden düşünme ihtiyacı duyacak...

Uzun yıllar **önce** adeta “Hezarfen” denmeye layık bir dostumuz vardı (şair, ressam, hattat, udi, yazar). **Şimdi** Rahmet-i Rahmana kavuşmuş olan o merhum dostumuz da “zaman makinası” ile kendisigecmişe gitmeyip Evliya Çelebi’yi günümüze getirmişti. Çelebi’yi İstanbul’da gezdiriyor; Üsküdar’da dolaşırken kendisine rastlatıyor, Çelebi’yi alıp evine getiriyor, ailesi ile tanıştırıyor vs... Zaman içinde insanların, davranışlarının, kıyafetlerinin, vasıtaların ne kadar değiştiğini gören Çelebi’nin **şaşkınlığını**, onun dilinden tatlı tatlı **öyle** güzel hikâye etmişti ki bugün bile hayretteyim.

Sizin de bu gibi gerçeküstü, hayal gücüyle yazmış olduğunuz fantastik hikayeler, bana o merhum dostumuzu hatırlattı. Allah rahmet eylesin...

Bilirsiniz, yaklaşık 700 yıl önce yaşayan ünlü İtalyan edibi Dante “İlahi Komedi” adlı eserinde, kendisi 35 yaşındayken hayalen ahiret alemlerine bir seyahate çıkıyor; cennet, cehennem ve arafı geziyordu (mutaassıp bir Hristiyan’ın gözüyle). Tabii sevdiklerini cennete, sevmediği kimseleri ise cehenneme dolduruyordu. Bazı kimseleri ise arafta gösteriyordu. Fakat oralarda müşahede ettiklerini **öylesine** gerçekçi ve canlı bir **şekilde** naklediyordu ki, insan bizzat oralara girip **çıkılmış** gibi hissediyordu.

İşte hocam, sizin bu nevi gerçeküstü hikayeleriniz bana adeta ihtiyarsız olarak, yine bunları hatırlattı.

Sizin eserlerinizin de inanıyorum ki okuyanlar üzerinde güzel ve müsbet tesirleri olacak; eserleriniz, adınızın hayırla anılmasına vesile olacaktır.

Bakî selam saygılarımı sunarım, muhterem hocam.

Yusuf Ziya Aytürk

7 Ağustos 2024

1.
**KARTALLAR VE
KAPLUMBAĞALAR**

Dimokritos'un neşet ettiği, doğduğu ve yaşadığı toprak Avdira...

1441 numaralı parselimizin bulunduğu yer...

Bugün her ne kadar turistik bir bölgeyse de, bağrında binlerce yıllık yaşanmışlık gizli.

Eski Yunan beşiği. Arkeolojik kazıları halâ devam ediyor. Nereye dönsen, nereye baksan sana el eden ve gülümseyen binlerce yıllık taşlar, topraklar, pişmiş kap-kacak parçaları görürsün. Hayal gücün yüksekse **'Gülen Filozof'** Dimokritos'un silüetini de görür, kahkahalarını dinlersin.

*

Eski Avdira'da (Bugünkü Batı Trakya'da, İskeçe yakınlarındaki Abdera şehri) bir gün, bir adamın başına gökyüzünden kaplumbağa düşer ve adam ölür.

Bütün Avdiralılar toplanmıştır. Yerde ceset, yanında kaplumbağa.

Çarpışmadan dolayı adam ölmüş, kaplumbağa canlı kalmıştır. Ne var ki ters olduğundan, yürüyüp gidemez oradan.

Avdiralılar hüküm verir: Tanrıların gazabı bu!

Bu adam acaba Zeus'u mu kızdırdı yoksa, Poseidon'u mu? Gökyüzünden kaplumbağa ile insan öldürmek çok feci bir şey ya...

Halbuki iyi bir insandı, kimseye zararı yoktu...

Kim bilir ne gizli günah işledi bu adam?

Tam bu arada Dimokritos görünür. Herkesin saygısını kazanmıştır. Garip ve biraz çatlak bir adam olsa da bölgenin en bilge kişisidir. Hatta, Atina'dan bile filozoflar ziyaretine gelir, ona talebe olurlar.

Hep okur, hep düşünür Dimokritos.

Hep düşünenler, zaten biraz kafayı oynatırlar.

Dimokritos, yerde kafası patlamış adama doğru eğilir.

Adamı değil, yerde ters duran kaplumbağayı çevirir. Düz dönen kaplumbağa, ölen adamın dökülen kanlarına basa basa yürür, yandaki çalılıklarda kaybolur.

Bu arada gökyüzünde kartallar, daireler çizerek uçmakta, ara sıra da çığlık atmaktadırlar.

-Bu adam yüzünden başımıza felaket yağacak! Tanrılar bizi de cezalandıracak, der Avdiralılar...

-Cesedi yakalım o zaman, der kimileri.

-Poseidon'a, denize sunalım bu cesedi, der kimileri de.

Dimokritos ise bir gökteki kartallara bakar, bir kaplumbağanın kaybolduğu çalılara, bir de ölen adamın çıplak saçsız kel başına...

Ve kahkahayı basar!

Aradan 2500 sene geçmiş, Dimokritos'un kahkahası bugüne kadar dinmemiştir. Dünyada kahkahasının duyulmadığı bir yer de kalmamıştır...

-Merak etmeyin, der Dimokritos. Bu iş, Tanrıların işi değil. Bu iş kartalların ve bu adamın kabak kafasının işi. Kartallar yakaladıkları kaplumbağaları yiyebilmek için, onları keskin kayaların üzerine bırakırlar yüksekten.

Kabukları kırılırsın diye... Keskin kayaları da güneşin kayalardan yansımasından tanırırlar. Güneş ışınları bu kabak kafadan yansıyınca, kartal bu kafayı kaya zannederek kaplumbağayı bırakmış üzerine. Adamın kafası kaya kadar sert olmayınca da kaplumbağa değil, adamın kafası kırılmış. Rahat olun, bu iş Tanrıların işi değil ve onların size bir düşmanlığı yok.

*

Bizim torunlar da Dimokritos'un bu kakhahasını duymuş olacaklar ki, arkeolojik kazıların yapıldığı yere bitişik bir koya götürdüler beni.

Ve orada sahilde beraber arkeolog gibi bir şeyler aradık durduk.

Ekip kalabalık. Kısa zamanda gerçekten bir hazine topladık.

Tamamen tabii figürler, kabuklar, taşlar çok güzellerdi ya!

İçlerinde bir tanesi vardı ki, diğerlerinden farklıydı. Doğal değildi. Biraz dikkat edince, pişmiş topraktan yapılmış bir **satranç atı** olduğunu gördük. Çok çok eski bir havası vardı.

Hayalimiz durur mu?

-Bu olsa olsa Dimokritos'un satranç atıdır, dedim.

Hayda, heyecanı göreceksiniz. Bayramı göreceksiniz. 2500 senelik bir bulgu bulduk. Yahu zaten bakın, yan tarafta hemen eski Avdira. Bu da oradan kalma. Bir heyecan sardı hepimizi. Hemen bu **atın** peşine düştük.

Ne yapmalıydık? Nereye gitmeliydik?

Tarih incelemeleri yapanlara başvurmalı, onlara bunu göstermeli ve eski olup olmadığını öğrenmeliydik önce.

Hadi bakalım. Bu büyük buluşumuzun altından neler çıkacak?

Ama ne çıkarsa çıksın, biz bir kere çok sevindik, çok mutlu olduk.

Ve hemen Dimokritos'un yani onun satranç atının peşine düştük.

Bakalım neler öğreneceğiz, bakalım neler bulacağız?

2.

ESKİ AVDİRA'NIN KALINTILARI

Bizim çocuklar arkeologlarla görüşedursun, bulduğumuz atın kronolojik tarihini tespiti çalışsınlar; sonunda istediği kadar bilimsel olsun, tahmine dayanacak yaptıkları tespit!

İyisi mi ben Dimokritos'la görüşüp, bulduğumuz bu atın onun olup olmadığını bizzat kendisinden öğreneyim.

*

Eski Avdıra'nın kalıntılarına gittim. Zaman tüneline geçtim.

Eski Avdıra'nın sokaklarında buldum kendimi. Birkaç kişiye sordum Dimokritos'u nerede bulabilirim diye.

-Evindedir, dediler. Hiç yola çıkmaz, hiç dışarıya çıkmaz. Kasabanın biraz dışında. İnzivada yaşıyor. Yaşlandı tabii. Kimseyi kabul etmiyor yanına. Ama şansını dene istersen. Denize doğru şu sokaktan aşağı in. Sonra yokuş yukarı karşı tepeye tırman. Orada bir malikane göreceksin. Babasının evi. Ama o evde kalmıyor Dimokritos. Bahçesinde, kendi yaptığı kulübede kalıyor. **Zeus** yardımcın olsun!

Teşekkür ettim. Tarif edilen yere yollandım.

Tepeye vardığımda çam ağaçlarının içerisinde çok güzel bir konak karşıladı beni. Müthiş bir Ege denizi manzarası vardı. **Taşöz** adası ile **Semadirek**, tabak gibi denizi süslüyordu. Havada da martılar, kartallar, doğanlar gökyüzünü paylaşmış gibiydiler.

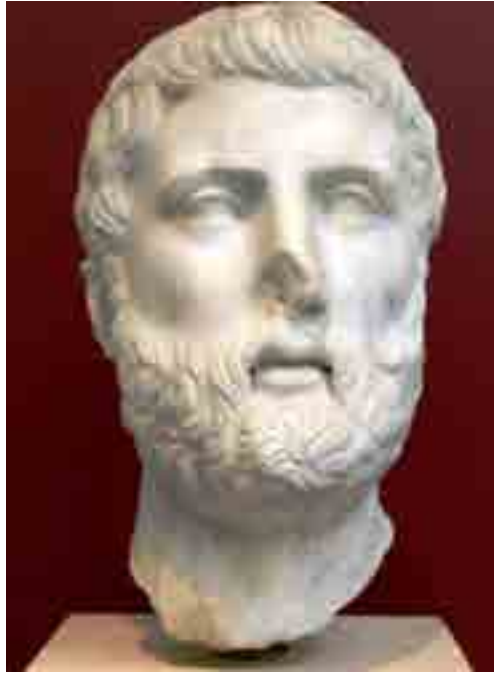
Derken aniden fırtına çıktı. Gökyüzü karardı. Yanı başımızdaki çam ağacı rüzgârın şiddetinden tam ortadan kırıldı ve devrildi. Zor kaçtık yan tarafa.

Şimşekler, yıldırımlar... Hafif hafif de yağmur damlaları düşmeye başladı. Sık sık gökyüzü aydınlanıyordu şimşekle, peşinden de gök gürlüyordu. Elimde değil, korktum biraz...

-Hey Çatlak Dede, dedi bir ses.

Döndüm baktım. Dimokritos'un kendisi.

Tıpkı heykellerindeki gibi, bembeyaz sakalları ve gülen yüzüyle bakıyordu bana.

-Gel gel kardeşim, dedi. 2500 sene fark var aramızda. Ama yorulmadığını biliyorum. Çünkü zaman tüneline yol yok. Aynı yerde, iki farklı zaman dilimini yaşıyor-sun sadece. Tıpkı iki denizin bir araya gelip, sularının karışmaması gibi. Veya radyodaki kanalların, birbirine karışmaması gibi.

-Sen radyoyu nereden bilirsin ki? dedim.

-**Ruh** haline döndükten sonra, geçmiş gelecek âyan edildi bize. Filozofluk işine ruhlar aleminde de devam etmeme izin verildi. Dünyada ruhlar alemine inanmadığım için, bir nevi ceza verdiler bana. Ama işin doğrusu büyük öduldü bu benim için. Bilimsel olarak **ruh** konusunda nerede hata yaptığımı bulmaya çalışıyorum. **Atomu** bulabildiğim halde **ruhu** neden keşfedemedim acaba? Neyi kaçırdım? Oysa **ruh** bizzat deneyimlediğim gibi madde dışı bir olay. Belki buradan kaçırdım. Ben hep maddeye dikmişim gözümü. Çalışmalarım devam ediyor ama. Senin gelmen iyi oldu. Ben de bulduklarımı **havalı dünyaya** nasıl ulaştırabilirim diye düşünüyordum. Seninle ulaştırabilirim sanırım...

-Yahu, kusura bakma. Ben filozof değilim. ‘Çatlak Dede’yim ben. Buraya geliş sebebim, şu elimdeki satranç atı. Bizim çocuklar, torunlar sahilde bulmuşlar da... Tam da sizin malikanenizin altındaki koyda. Bu at sizin olabilir mi?

Atı elimden aldı Dimokritos. Evirdi, çevirdi, elleriyle okşadı. Sonra bana döndü:

-Bunu anlamanın kolayı var, dedi. Bak, yelesindeki çizgiler bir tarafta 16, diğer tarafta 17 ise, bu benim atım. Dur, heyecanlandım şimdi. 2500 sene sonradan gelip beni bulması olağanüstü. Ben sayamayacağım. Sen say lütfen.

Atı elime aldım. Atın başı sola bakarken çizgilerini saydım, 17.

Atın başını sağa çevirdim, tek tek saydım, 16.

Koca Dimokritos çocuklar gibi sevindi. Atı aldı,

kokladı, öptü, sevdi. Atın bir tarafı kırılmıştı. Oralarını okşadı, canlıymış gibi.

-Hey gidi günler, dedi.

İç geçirdi ve sonra devam etti konuşmaya;

-Bu satranç takımını bana Pers İmparatoru **Xerxes** vermişti. Yunan istilası için Atina'ya giderken ordusunu bizim ovada dinlendirmişti. Kendisi de babamın evinde misafir kalmıştı 1 hafta kadar. Benimle de bu arada satranç oynamıştı. Sonunda, bana hediye etmişti bu satrancı. İşte bu at o takımın atı. Vay be! Biz bu atla o **Xerxes**'i kaç defa yendik biliyor musun?

Bu arada yağmur başladı.

Dağ dağa kavuşmaz, demişler.

İnsan insana kavuşurmuş...

Bundan böyle; *satranç atı da ustasına kavuşurmuş*, diyeceğiz artık.

-Hadi hadi gel, kulübeme geçelim. Yağmurdan ıslanmayalım, dedi.

3.

ATOMU BULAN FİLOZOF

Yağmur başladı.

Bahçeden, kulübesine girdik.

Yerde bir hasır, bir yastık, bir de yorgan vardı. Bir köşede de birkaç tane kap-kacak. Bir de güzel bir koltuk vardı. Belli ki bu koltuk malikânenen gelmişti.

-Misafirim için, dedi Dimokritos.

Ve koltuğa oturmamı söyledi.

Kendisi de hem yatak hem çalışma mekânı olarak kullandığı yatağına oturdu.

Aylardan Temmuz, sıcak o biçim...

Bugün fırtına çıktı da biraz serinledi ortalık...

-Üstadım, dedim. Aradan 2500 sene geçmiş. Sizin döneminizde yaşayan hiçbir zenginin, soylunun adı bize kadar ulaşmadı. Oysa sen, gördüğüm kadarıyla inziva hayatı yaşıyorsun. Ama seni dünyada tanımayan yok. Hem ‘**atomu bulan**’ hem de ‘**gülen filozof**’ olarak meşhursun. Hakkında yazılanlar da çok çelişkili. Babanın adını bile bilmiyoruz. Üç tane baban varmış gibi görünüyor. Bu doğru mu? Baban kim senin? **Hegesistratus** mu? **Athenocritus** mu? **Damasippus** mu?

-Yanlış kişiye sordun, dedi Dimokritos. Anama yöneltmesi gerekir bu sorunun. Benim bilme şansım yok. Ama, “**Bu ev kimin?**” diyorsan, **Hegesistratus**’un evi. Annem, bana **baba** olarak onu tanıttı. Diğerlerini bilmem, tanımam.

-Seni **atomu bulan adam** olarak biliyoruz. Hayatın hakkında fazla bir şey bildiğimiz söylenemez. Senin ağzından, seni tanısak olmaz mı?

-Neden olmasın ki, dedi. Gizleyecek, saklayacak bir şeyim yok. Zaten bir şey saklamak da mümkün değil. Her şey kaydedilir. Gözetim altındayız sonuçta. 2500 yıllık zaman dilimi dürülüp, benim zamanıma gelmene izin verildiğine göre, bunun mutlaka bir sebebi vardır. **Yaratıcı** işlerini sebeplerle yapar. Gördüğünüz gibi biraz yaşlandım. Anlattıklarım eksik gedik olabilir.

Bu arada, malikânenen biri geldi yanımıza. Doğulu olduğu simasından belliydi. Merakımı görünce Dimokritos açıklama yaptı;

-Bu da **Magus**, dedi. Pers kralı **Xerxes** bıraktı bize onu. Bana da hocalık etti. Pek çok bilim öğretti. Ailemizden biri oldu.

Sonra da Magus'a dönerek şöyle dedi,

-Evdeki hizmetlilere, bize bitki çayı yapmalarını söylesen. Bir de Xerxes'in bıraktığı satranç takımını getirsinler.

Magus,

-Peki, dedi ve gitti.

Bu Doğulular yaşlarını hiç belli etmiyorlar, dedim içimden. Bir deri bir kemikti zaten...

Biraz sonra bir uşak (veya köle), bitki çaylarımızı getirdi. Çok güzel sedef kakmalı bir kutu içerisindeki satranç takımını da.

-Önce getirdiğin atın aslına bakalım mı? dedi.

Cevabımı beklemeden kutuyu açtı, atları çıkardı.

Benim getirdiğim atı da atların yanına koydu.

-Ne şanslısın, dedi atına. 2500 sene sonraki haline bak. Oysa benim bedenimden, 2500 sene sonra **toz** bile kalmayacak.

Bana döndü, devam etti gülümseyerek;

-Hocamdan başlamak istiyorum. Benim beyin yapıcım o. Ben **Leukippos**'un talebesiyim. Hocama göre madde bölünmez, görünmez elementlerden yani **atomlardan** oluşmaktadır. Ayrıca samanyolunun, uzak yıldızlardan gelen ışık olduğunu da fark etti. Evrende başka dünyaların olduğunu ve hatta bazılarının yaşadığını da söyledi. **Boşluk ile hiçlik aynı şey değildir**, diyor. **Boşluk var olan bir şeydir**. Bütün ömrüm hocamın bu teorilerini geliştirmek ve ispat etmekle geçti. Gördüğün gibi zengin ve aristokrat bir ailenin 3 çocuğundan birisiyim. Babam ölünce mirasını paylaştık. Diğer 2 kardeşim bana ne verdilerse onu aldım. Hiç tartışmadım, hiç de önem taşıymıyordu. O parayla da yolculuğa çıktım. Gezip görmek istediğim yerleri bu parayla gidip gördüm. 8 sene sürdü bu seyahatlerim. Mısır'a, İran'a, Babil'e gittim. Oradan da Etiyopya, Hindistan yaptım. Bu nedenle, zamanımın insanlarından daha fazla, yeryüzünde dolaşım. En uzak yerleri keşfettim. Çok fazla ülke ve iklim tanıdım. Ve çok fazla bilgili adam (dost) edindim. Ancak kanıtlarla birlikte sonuçlar oluşturma konusunda hiçbiri beni geçemedi. **Argonaftes** adı verilen Mısırlıların gemileri bile beni geçemedi... Onların yanında kaldığım süre de dahil olmak üzere yabancı ülkelerde 8 yıl yaşadım. Mısır'daki rahiplerden geometri öğrendim. Ardından İran'a gittim, Kızıldeniz'e kadar ulaştım. Ayrıca Hindistan'da Hintli gimnozcularla kaynaştım. Etiyopya'da zenci insanları

tanıdım. Daha sonra Atina'ya da gittim. Ancak kendimi orada belli etmedim. Şöhretten nefret ediyorum çünkü. Sokrates'te görüştüm, ama o beni tanımadı. Ben de kendimi tanıtmadan, onu dinledim... İnsan bilgisinin tüm alanlarıyla ilgilendim. Matematik, müzik, geometri, meteoroloji, dil bilimi, savaş sanatı, astronomi, biyoloji, jeoloji, coğrafya, mantık, etik, estetik, tarih ve eğitim... 2 konudan uzak durdum: Din ve siyaset. Bu ikisi beni hiç cezbetmedi ve hep bunlardan uzak durdum. Toplamda da 70 kitap yazdım. Ahlâk üzerine 2 adet dörtlü kitap... Fizik üzerine 4 adet, matematik üzerine 3, müzik üzerine 2, teknik üzerine de 2 tane. Sınıflandırılmamış olanların, yani geri kalanların hepsi **etik** üzerine. Bu arada bütün İonia'yı da gezdim. Efes, Milet'e gittim. Oralarda **Parmenides**, **Empedokles**, **Pythagoras** (Pisagor) felsefelerini öğrendim. Atina'ya gittiğimi söylemişim; orada da **Platon**, **Augustinos**, **Aristoteles**, **Anaxagoras** felsefelerini öğrendim. Ama bana göre en büyük felsefe nedir bilir misin? Şimdi sana onu söyleyeceğim, çünkü bunu kitaplarımda hiç yazmadım. **Truva Atı Felsefesidir**. Troya'ya gittim bu yüzden. Truva Atını gördüm, inceledim, düşündüm. Ve o günden beri satrançta beni yenen olmadı. Şah'ı sürekli, senin getirdiğin şu **atla** yendim, mat ettim. Vaktin varsa sana **kitaplarımda yazmadığım Truva Atı felsefesini** anlatmak isterim.

O sırada telefonum çaldı. Arayan eşimdi. Konuştuk.

Sonra Demokritos'a dedim ki;

-Olur, ama benim dönme vaktim geldi. Söz tekrar geleceğim. Eşim yani büyük patron beni çağırıyor. Kusura bakma!

*

Hayat bana, çocuklar çağırınca, iki elim kanda da olsa, işimi bırakıp gitmem gerektiğini öğretti.

Yoksa, kürkçü dükkânın olan eve dönünce, huzursuzluğun bini bin para...

Evinde huzur isteyen, kavanoza önce aile taşlarını yerleştirmeli.

En önemli iş, aileyi memnun etmek olmalı. Hayır, hayır, hayır; parayla, pulla değil. Sadece ilgiyle, onlara önem vermekle. Onların, senin en değerlilerin olduklarını hissettirmekle. Davranışlarınla yani...

Az önce de söylediğim gibi; Dimokritos bana tam Truva Atı Savaş Felsefesini anlatacaktı ki, eşimin sesini duydum. 2500 sene sonrasından...

İşte bu nedenle, Dimokritos'tan izin istedim ben de,

-Büyük patron çağırdı, diyerek.

Gevrek bir kakhaha attı Dimokritos bu sözüm üzerine ve şöyle dedi,

-Sende iş var Çatlak Dede. Anlamıştım zaten, hadi koş. Ben beklerim.

-4-

DİMOKRİTOS'U GÖRDÜM

Dimokritos'un satranç atını bulan kızım Emine Betül'dü.

Beni de göturmelerini istedim buldukları yere.

-Sen oralara tırmanamazsın baba, yaşlısın. Allah korusun. Ayağın kayar, bir tarafın kırılır. Başımıza dert olursun, dediler.

-Emin olmalıyım bu atın Dimokritos'a ait olup olmadığından. Bugüne kadar birisinin bulmamış olması biraz tuhaf. Bir de Dimokritos'un müzesine uğrar tarih tespiti için başvuru yaparız. Atı veririz, bir incelesinler bakalım.

Emine Betül kızım, Paşa oğlum, Şeyma gelinim ve torunum Selim yola koyulduk...

Arkeolojik kazıların yapıldığı alanın denize bakan tarafının altı uçurumdu. Uçurum denmese de **yar** denilebilirdi... Oradan iniş mümkün değildi. Küçük, gizli bir koydu. Koyun iki tarafı da denize kadar kayalarla kapatılmıştı. Ancak denizden girmek veya keçiler gibi kayalıklara tırmanarak geçmek mümkündü.

Şükürler olsun... Demek ki **"Yaş 70, iş bitmiş"** deyimini çok doğru değildi. Hiç kimsenin yardımını almadan, kayalara tırmanıp koya vardım.

Paşa oğlum tedarikli gelmişti. Mayosuyla daldı denize. Ama ben mayosuzdum.

-Kimse yok baba, dediler. Biz senin evlatlarıңыз. İç çamaşırıyla gir.

Ben de öyle yaptım.

Efsaneydi deniz. Tabanda deniz kestaneleri ve taşlar vardı. Balıklar da arkadaş canlısıydı. Sırtüstü uzandım suyun üzerine. Güneş yüzümü yakıyordu. Gözlerimi kapadım... Kirpiklerimin arasından, yarın tepesinde birini görür gibi oldum. Gözümü açayım dedim, güneş izin vermedi. Başımı suya soktum, deniz suyu genzime kaçtı. Yarın tepesindeki adam bana el sallıyordu.

Daha dikkatli baktım, Dimokritos'tu. Bütün dişleri de görölüyordu. Belli ki benim mayosuz halde, iç çamaşırlarımla denize girmeme gülüyordu.

Şüphem kalmadı. Bu kesin oydu...

Demek ki *perispiriyle* gelmişti buraya.

Ve benim onun zamanına (2500 yıl öncesine) gittiğim gibi, o da gelebiliyordu benim zamanıma...

Böyle beklenmedik anlarda karşıma çıkıp, beni şaşırtmasına alışmam gerekiyordu anlaşılan...

Kim bilir daha kaç kez yapacaktı bunu?

Deniz sefamı uzatmadım.

Belki başka bir hatıra da buluruz diye çıktım denizden.

Pantolonumu, gömleğimi, iç çamaşırsız giydim.

-Çocuklar, diye seslendim orada bulunanlara.

Ve sordum;

-Şu tepede birini görüyor musunuz?

Hep beraber tepeye baktılar.

-Hayır, dediler. Kimse yok orada.

Sadece küçük torunum Selim,

-Ben birini galiba gördüm, dedi.

Tepeye tekrar baktım, Dimokritos güleç çehresiyle bizi izlemeye devam ediyordu. Ve yine gülüyordu.

Bu koya insan gelmemişt, belli...

Her şey el değmemiş vaziyetteydi. Sahil bütünüyle

deniz canlılarının kabuklarıyla doluydu. En büyüğünden en küçüğüne kadar...

-Bundan küçük olmaz diyorum, ondan küçük geliyor elime dedi, gelinim Şeyma.

Baktım, **kohilyaydı** dedikleri. Yuvarlak, küçük deniz canlılarının kabukları işte... Onlarla tesbih yapardık biz eskiden. Hatırlıyorum çocukluğumdan... Alır, tek tek delip ipe dizer, tesbih yapardık.

Oğlum Paşa ise hala denizde yüzüyor, tadını çıkarıyordu.

Ben çocuklara, tepeden Dimokritos tarafından,

gözetlendiğimizi söylemedim tabii. Yoksa bana ‘Çatlak Dede’nin yanında bir de ‘deli’ derlerdi. Hele onlara 2500 sene öncesine gidip Dimokritos’la görüşüp sohbet ettiğimi ve bana hiçbir kitabında yer almayan Truva Atı Felsefesini (öğreteceğini) söylesem, beni tımarhaneye götürürlerdi şüphesiz.

Neyse, bir -iki saat deniz kabukları topladık. Koca bir torba hazinemiz oldu. Onları da eve getirince, kızımın aldığı güzel kaplara dizdik. Onların da fotoğrafını çektim sizin için.

-Hey büyük Rabbim, dedim içimden.

Şu kabuklarla bile, sanatını, estetiğini, kudretini; hayatı ve ölümü, dünya ve ahireti nasıl da gösteriyor, ispat ediyor!

Yeter ki verdiğin şu akli doğru kullanalım.

Aklımızı nefsin- bedeninin emrine değil, ruhumuzun emrine ve hizmetine verelim.

-Müze'ye geç kalmayalım, kapanmasın, dedi Selim'cik.

Toparlandık.

Ama dönüşte bile, gözlerimiz hep yerdeydi. Define, hazine arıyorduk...

Çocuklara çaktırmadan el salladım, veda ettim Dimokritos'a. O da işaretle *yine beklerim* dedi.

Az sonra müzedeydik.

Salı günleri kapalıymış. Diğer günler 8.30-15.30 açılmış.

Dışarıdan, fotoğrafını ve videosunu çektim.

Satranç atını, tarihinin tespiti için müze'ye veremedik.

B10 MUSE

Από τα θραύσματα
των οστών
στις ιστορίες
των ανθρώπων

Κατακίβη
στη διασπορά
Μουσείο Αθηνών
ΕΤΕΠ Α.Ε.

Η ΕΤΕΠ Α.Ε. (Εταιρεία Ταμείο Επένδυσης και Ανάπτυξης) είναι η αποκλειστική δικαιούχος της άδειας εκμετάλλευσης του Μουσείου Αθηνών, με την οποία έχει αναλάβει την οργάνωση, την διοίκηση, την λειτουργία και την ανάπτυξη του Μουσείου Αθηνών, με την επιφύλαξη της άδειας που έχει χορηγηθεί από το Υπουργείο Πολιτισμού.

Το Μουσείο Αθηνών είναι η αποκλειστική δικαιούχος της άδειας εκμετάλλευσης του Μουσείου Αθηνών, με την επιφύλαξη της άδειας που έχει χορηγηθεί από το Υπουργείο Πολιτισμού.

Συνολική επιφάνεια: 12.000 τ.μ. | Συνολική χωρητικότητα: 12.000 άτομα
Πρόγραμμα: 12.000 τ.μ. | Συνολική χωρητικότητα: 12.000 άτομα

Από: Αρχαιολογικό Μουσείο Αθηνών / Αθηνάϊο Πνευματικό Κέντρο

For information and tickets: www.b10muse.gr | www.athensmuseum.gr

Υπουργείο
Πολιτισμού
και Αθλητισμού

Μουσείο
Αθηνών

ΕΤΕΠ Α.Ε.

ΕΤΕΠ Α.Ε.

ΕΤΕΠ Α.Ε.

5.

TRUVA ATI FELSEFESİ

Bugün Çarşamba. 24 Temmuz 2024, saat 14.00.
Kızım Emine ve torun Selim'le birlikte, Avdıra Müze Müdürlüğü'ne gittik. Kızım video kaydı da yaptı...

Görevlilere atı göstererek,

-Bunu buldum, dedim. Bu tarihi bir şey mi?

-Ben bilmem, dedi. Arkeoloğa göstereyim.

Arkadaki arkeoloğa gösterdi. O da aldı, baktı, inceledi.

-Evet bu tarihi eser, dedi. Bu at başı. Pişmiş topraktan yapılmış. İçi boş. Ne yazık ki el koymak zorundayım. Bu devlete ait. İsterseniz adınızı bırakın, bir ay sonra uğrayın. Bu parçanın hangi döneme ait olabileceğini bildirelim size.

Biz de öyle yaptık. Atımızı poşete koydular. Adres, isim ve telefon bilgilerimizi de...

Emine kızım havalara zıpladı.

-Gerçek mi bu, gerçek mi bu, gerçek mi bu baba! dedi.

Sonra da sevinçle;

-Bu haberi ailemize ben vereceğim, dedi. İnanamıyorum, Dimokritos'un atını ben buldum ya. Çocukluğumdan beri de hep arkeolog olmak istemiştım. Yaşasın arkeolog oldum, atı bulan kişi oldum...

Tabii tahmin ettiğiniz gibi kızıma bir şey diyemedim.

-Kızım ben bu atı bizzat Dimokritos'un kendisine götürdüm. Kendisinden teyit aldım. Hatta onun evinde, bu atın orijinalini de gördüm, diyemedim.

Müzeye gelmişken bir de çekim yapalım dedik.

-Aslında ücretli, ama siz önemli bir parça getirdiniz. Örnek tavır sergilediniz, namuslu vatandaşsınız. Onun için hadi size bedava.

Ayağımda sandaletler vardı... Müzenin etrafında, dikenli bir ot varmış yerlerde, sandaletlerimi deldiler. Ayak tabanlarım acıdı. Zıplaya zıplaya çekimi tamamladım.

Ayrılırken de Avdıra ile ilgili, tarihi bilgi içeren broşürleri aldım.

*

Dönüş yolunda yürürken, yeniden gördüm Dimokritos'u.

Bu kez şaşırmadım.

Biliyordum, sahilde olduğu gibi yine *perispiriyle* gelmişti benim zamanıma.

Anlaşılan onu sadece ben görebiliyordum. Böyle olması iyiydi, aksi halde bizimkiler korkabilirdi...

Yanıma yaklaşp, kulağıma fısıldayarak;

-Çok bekletme, dedi Dimokritos. Truva Atı Felsefesini insanlığa senin vasıtanla duyurmalıyım. Gel hadi, kaldığımız yerden devam edelim. Bulduğunuz atın bana ait olduğu resmi olarak tescillendi artık. Bekletme, hadi gel. Bekletme, bekletme.

Yine gülerek söylüyordu.

Ya çok keyifli, çok matrak adam şu Dimokritos!

6.

İDRAK VE ŞUUR

Bildiğiniz gibi, eşimin daveti ve talimatı üzerine, çocuklarla müzeye gidip, tarihi atımızı teslim ettik.

İşim bitince de bir fırsatını bulup, yeniden zaman tünelinden geçerek Dimokitos'un yanına vardım.

-Bugün hava çok sıcak, dedi. Atı müzeye teslim etmekle iyi ettin.

-Tarihi eser kaçakçısı olmak istemezdim, dedim. Gerçi sana da bırakabilirdim...

-Mümkün değil, dedi. Bende aslı var çünkü. Hem de kırılmamış hali.

Bu arada bahçedeki elma ağacından bir elma kopardı Dimokritos. Bana verdi. Sonra da elindeki bıçağı uzattı;

-Elmayı kes, dedi.

Kestim...

-Kesmedin, dedi. Elmanın atomları kesilemez. Atom parçalanamayan, kesilemeyen demektir.

-Ama elma ikiye ayrıldı, dedim.

-Doğru, dedi. Elma ikiye ayrıldı ama kesilmedi. Elmayı oluşturan atomların yarısı bir tarafa gitti, diğer yarısı diğer tarafa. Bıçak, atomların arasından geçerek boş uzayı kesti. Her şey bu atomlardan oluşmuştur. Ve her şey maddedir. **Ruh** bile maddedir. Ateşinkine benzer, küçük küresel çevik atomlardan oluşur.

-İlahi Dimokritos, dedim. Seninle bir akrabalığımız olabilir mi?

-Neden? dedi.

-Yahu ben de, tıpkı senin şimdi bana yaptığın deneyler gibi deneyler yapıyorum torunlarıma, böyle garip teoriler anlatıyor, onları düşündürmeye çalışıyorum. Mesela geçen gün nar tanelerini, tekrar kabuğunun içine dizmelerini istedim. Veya ağaçlarla, hayvanlarla konuşmalarını, ne demek istediklerini bana söylemelerini... Ya da aynı topraktan milyonlarca farklı ürünün meydana gelişini; köstebeğin solucanın toprak yerken, insana gelince toprağın girdiği binlerce şekli gösterip, düşünmelerini istiyorum. Tabii ben atomlara bağlamıyorum konuyu. Çünkü atomları görmüyorum. Ama bunları bilinçli, şuurlu birisinin yaptığını idrak ediyorum. Şuursuz, rastgele olamaz ki bunlar.

-Bu karşılaşmamız boşuna olamaz, demiştim ben kendi kendime, dedi. İdrak ve şuur, işte gözden kaçırdığım husus! İdrak ve şuur, madde değil ki... Ama, maddeye anlam katan, maddeyi yöneten, ne yapacağını söyleyen madde dışı bir şey.

-Çok doğru, dedim. Madde, madde ile karışır. Aynı sır... Şekilden şekle girerek. Ama bunları sevk eden maddi olmayan külli bir idare, idrak ve şuur gerekli... Bütün madde, madde olmayanın emrinde ve tasarrufunda. Ve bunun tek olması şart. Yoksa ahenk, düzen olmaz. Aslında senin yanlış teorin de doğru sayılabilir.

-Nasıl, diye sordu...

-Şöyle ki, dedim. Senin teorine göre atomlara atfedilen temel özellik atomun bölünmezliğidir. Zaten atom kelimesi de bu anlama gelir. Yani kesilmeye, bölünmeye müsait olmayan şey. Atomların bölünmezliği varlıklarının ebediliğinin korunması için gerekli

koşuludur. Eğer kesilirlerse, başka cisimlerle bölünürler. Dolayısıyla varlıkları sona erer... Dolayısıyla atomların bölünmezliği, aynı zamanda onları dünyanın yapısının birinci parçacıkları yapan şeydir. O halde atom teorinle sen, aslında fizik ve felsefede, maddenin ve dolayısıyla da dünyanın bölünmez temel parçacıklardan oluştuğunu söylemiş ve bu ifadeyle, **tek olanın** tanımını yapmış oldun.

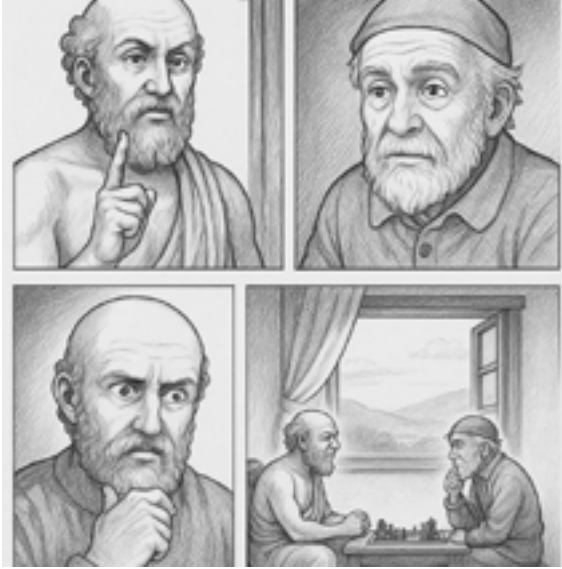
Sonra şöyle devam ettim sözüme,

-Tıpkı matematikteki 1 gibi! Farkında mısın? 1'in dışında bir rakam yok. Bütün sayılar 1'in katları. Matematik böylece, **tek** olanı gösteriyor bütün sayılarla... İşte sen de atomu keşfederek, fizikte de her şeyin **tek** olanı gösterdiğini ispat ettin. Her şey, parçalanmayan atomlardan oluşuyor ve onlar sadece **teki** gösteriyor: ATOM! Tek olanın madde olması da mümkün değil. Çünkü gördüğün gibi atomların sayısı da sonsuz. Çok olanın tek olması, tek olan, 1 olan maddenin dışında bir şey. Karıştırmakta da haklısın ama. Çünkü sonuçta madde tek olanın aynadaki yansımasıdır. Sen yansımayı tek sandın. O kadar hata, Kadı kızında da bulunur.

-Of of, dedi Dimokritos... Kafamı karıştırdın be Çatlak Dede!

-Vallahi, eşim de hep böyle söylüyor bana; "**Milletin kafasını karıştırıp duruyorsun**" diyor.

7.

ATOM TEKTİR

Dimokritos düşündü biraz. Kafasını kaşıdı. Ampulü yanınca, döndü bana, şهادet parmağını kaldırdı ve dedi ki;

-Yani Çatlak Dede, sen şimdi bana, benim bulduğum atom için diyorsun ki; ***“Atom tektir. Diğer atomlar da bu tek atomun katlarından, kopyalarından başka bir şey değildir.”*** Doğru mu?

-Evet, dedim. Tıpkı sayılardaki 1 gibi. Nasıl ki bütün sayılar 1'in katlarıdır. Diğer bütün atomlar da atomun katlarından ibarettir.

-Tamam, dedi. Bunu anladım... Sonra diyorsun ki benim bulduğum atom için; ***“Aslında o, gerçek atomun aynadaki bir yansımasıdır. Tıpkı güneşin aynadan yansıması gibi”***. Yani bizim gördüğümüz atom, aslında bir yansıma, aynadaki bir görüntü, öyle mi?

-Evet öyle, dedim.

-Ve atom, gerçek atom yani, madde değil, gördüğümüzün dışında bir şey...

-Evet, dedim yeniden.

Dimokritos merakla sordu,

-Ben tek olan atomun, aynadaki yansımasına **madde** demişim, öyle mi?

-Aynen öyle, dedim.

Dimokritos şöyle özetledi durumu;

-Madde ise şuursuz ve idrakten uzak... Dolayısıyla benim madde dediğim, yansıma alemini idare eden ve var

gibi görülmesini sağlayan biri var. Ve O, tek olan atomu, biz ancak aynadaki yansımalarından tanıyabiliyoruz. Nasıl, doğru anlayabilmiş miyim dediğini?

-Ben filozof değilim Dimokritos. Ne anladığını bilmem. Ben 12 sene eski Yunanca okudum. Bildiğim bir tek şey var; o da '**a-tomos**'un, yani atomun; **parçalanmayan, bölünmeyen ve bölünmesi mümkün olmayan, kendi kendine yeten, doğmayan ve doğurulmayan** demek olduğu...

Sonra da şöyle söyledim:

-Dolayısıyla sen atomu keşfederek, aslında **Yaratıcı**'yı keşfettin! **Yaratıcı**'nın görüntüsünü, **Yaratıcı**'nın isimlerinin bir yansımaları keşfettin. Tek yanıltığın nokta ise keşfettiğinin yansıma olması. Yani **Yaratıcı**'nın isimleri olması. Zira aynaya yansıyan **Yaratıcı**'nın bütünü değil, sadece belli özellikleridir. **Yaratıcı** madde değil ki, sadece maddeleri görmeye göre dizayn edilmiş gözlerimizle onu görebilelim. Bu gözler, onu **ihata** etmeye (kavramaya, idrak etmeye) ya da onu **görmeye** müsait değil. Onu bırak, aynadaki yansımalarının pek çoğunu da zaten göremiyor bu gözlerimiz...

-Dur, dur! dedi Dimokritos. Gene kafamı karıştırdın. Ama dediklerin doğru. Bizim gözlerimiz sınırlı. Ancak belli şeyleri görebiliyoruz. Problemim orada benim. Ben, sınırlı gözlerle, sınırsız **görmeye**, onu **ihata** etmeye çalışıyorum.

-Eyyah, eyyah! dedim.

-Ne oldu, dedi. Niye eyyah dedin Çatlak Dede?

-Valla ben çatlaksam, dedim. Sen de delinin tekisin, kaçıksın. İleriki bir tarihte ne yapacağını okumuştum, onu hatırladım. Lütfen bunu yapma!..

-Ne yapacaktım? diye sordu.

-Yapmaman için söyleyeceğim bak, dedim. Korkunç bir şey. Gözlerini kör edeceksin. Güneş ışınlarını bir kalkandan yansıtarak gözlerini kör edeceksin. Hakikati bulmana engel olduğunu düşündüğün gözlerini kör edeceksin. Ve anlıyorum ki buna ben sebep olacağım. Keşke sana gözlerin sınırlı gördüğünü söylemeseydim.

-Vay be! dedi. Şaşırdım, hem de çok şaşırdım. O cesareti bulabilecek miyim acaba? Ama itiraf edeyim, çok cezbedici bir fikir. *Aklı*, gözün sınırlı bakışından kurtararak *özgürleştirmek*. Üff! Kim bilir ne sırlar vardır orada?

Bunun üzerine dedim ki,

-Sen şimdi bunları bıraksan da, keşfettiğin ve kitaplarına yazmadığın şu Truva Atı felsefesini anlatsan artık. Bu savaş felsefesi değil mi ki? Savaşla ne işimiz var bizim? Biz barışsever değil miyiz?

Aslında konuyu değiştirerek Dimokritos'un dikkatini çekmeye çalışıyordum. Bir yandan da içimden, *gözünü kör etmez inşallah vazgeçer*, diye geçiriyordum.

-Barış bir aldatmaca, dedi. Bu dünyada sürekli bir mücadele var. Ve ancak hile yapan kazanıyor. Truva Atı da bunun ispatı. En güzel örneği. Gel, Troya Savaşı'nı benim ağzımdan dinle bir de. Hayatın özeti gibi.

-Olur, dedim. Ama ben yaşlı bir adamım. Oturarak dinlesem?

-Kusura bakma, dedi. Ben 2500 yaşındayım ama *yaşlıyım*, demiyorum. Sen 70 yaşındasın, *yaşlıyım* diyorsun. Bebekliğine veriyorum... Gel kulübeme gidelim. Hatta satranç oynamasını biliyorsan, Xerxes'in

bana hediye ettiği satranç takımıyla, bir el de satranç oynayalım. Senin bana gösterdiğin **at** da orada zaten. Ne dersin?

-Ustası değilim, dedim. Ama denerim. Yalnız getirdiğim atın aslı benim olmalı. Onunla seni mat edebileceğimi düşünüyorum.

-Vay vay, dedi. Usta olmayanın ağzından dökülen laflara bak. Tek atla mat edecekmiş beni! Neyine güveniyorsun?

-Senin Truva Atı felsefene, dedim. Sen öğrettin ya biraz önce. **Hile yapan kazanıyor**, dedin. Ben de atımı Truva Atı gibi kullanıp seni mat edeceğim. Truvalıların mat olduğu gibi. Üstelik ben hile yapmayacağım. Ama buna rağmen sen aldanacaksın.

-Hadi görelim bakalım, dedi. Çok merak ettim!

-Hadi görelim, dedim.

8.
YARATICI'NIN
YANSIMALARI

Dimokritos'un kulübesine girdiğimizde içeride bir öküz gördüm.

Ama Dimokritos oralı değildi. Öküz yokmuş gibi davranıyordu. İlgimi çekti. İzledim onu. Gitti, satranç takımını aldı, yatağının üstüne koydu. Kendi de oturdu. Öküz yokmuş gibi, karşısına davet etti beni.

-Hadi, gel göster kendini, dedi.

Bir öküze baktım, bir Dimokritos'a. ***La Havle***, dedim içimden. Gittim karşısına oturdum.

Tam bu arada birileri geldi. İçlerinden biri,

-Oğlum, dedi Dimokritos'a. Şifa bulman için bu öküzü kurban edeceğim Tanrılara.

Öküzü alıp götürdüler. Arkalarından Dimokritos şöyle dedi;

-Yazık hayvana. Babama da yazık tabii....

-Neden ki? dedim. Nasılsa öküzü kurban edemeyecekler. Nasılsa bıçak kesmeyecek. Senin teorine göre atomlar ayrışacak sadece. Yani sanal bir işlem olacak. Aynadaki görüntünün kesilmesi mümkün mü? Görüntü sadece görüntüdür. Gerçek değildir yani. Ne kesen ne kesilen var sonuçta. **Tek** olan, bölünmeyen, parçalanmayan atom var sadece ortada.

-Gerçekten çok gıcıksın, dedi. Kafa karıştırmayı iyi beceriyorsun.

-O zaman sen de kafa karıştır Dimokritos, dedim. Ama benimkini değil. Bulduğumuz atı müze yetkilileri

aldı, biliyorsun. El koydular yani atımıza. Onu bize iade etmelerini sağla. Ancak o atla oynarım seninle. O olmadan yenemem seni.

-Bunu nasıl yapacağım ki? dedi.

-Bu senin problemin, dedim. İnceleyecekleri atın tarihi eser olmadığını ve bu yüzden iade edilmesi gerektiğini söyleyebilirsin *perisprinle!* Bunun için gözlerini kapaman yeterli. Konsantre olup atı inceleyen memurun (uzmanın) kalbine nüfuz et. Ve ona, bulunan o atın tarihi eser olmadığını, iade edilmesi gerektiğini söyle.

Dimokritos gözlerini kapadı, konsantre oldu.

Bu arada babası geldi. Kanlı elini Dimokritos'un alnına koydu. Belli ki öküzü kesmişlerdi. Kanla kutsadı oğlunu.

Beni de görmedi sanırım babası.

Sadece Dimokritos beni görüyordu herhalde.

-Zeus (tanrılar) sana şifa versin! dedi babası.

Ve sonra da gitti.

Dimokritos gözlerini açtığı anda telefonuma mesaj geldi. Mesajı atan oğlum Evren'di. Yunan vatandaşı olduğu için müzeye onun (oğlumun) adını ve telefonunu vermişim. Okuyorum gönderdiği mesajı:

“Avdıra Müzesi'nden aradılar. Telefondaki görevli, teslim ettiğimiz atın tarihi eser olmadığını söyledi. Yakın döneme aitmiş. ***Geri almak istiyorsanız, bekçiye bırakacağım,*** dedi. Ben de ***istiyoruz*** dedim. Bugün gidip, müzedeki bekçiden alacağız atı.”

-Vay, helal olsun Dimokritos sana, dedim. Bu ne

sürat! Şoktayım. Bir çırpıda gerçekleri değiştirdin ya! Xerxes'in 2500 yıllık satranç atını, yeni dönem tarihi esere çevirdin. Helal olsun sana. Maddeci filozofun spiritüel marifetine bakın hele!

-Bunun spiritüellik ile ilgisi yok Çatlak Dede, dedi. *Atomlar arası iletişim* denir buna. Bir atomun gördüğü-duyduğu bir şeyi, aynı anda kainattaki bütün atomlar da görür- duyar...

-Hah işte, dedim. Bak kendi ağzınla itiraf ettin! Bütün atomlar aslında **tek** atom. Atomların çokluğu, **tek** olanın sayısız aynalarındaki görüntülerinden ibaret. Şöyle düşün: Güneş tek. Ama güneş sayısız parlak yüzeyde yansıyor, çoğalıyor. Baksana, denizin yüzeyinde güneş parladığı zaman, sanki denizin üzerinde milyonlarca güneş varmış gibi oluyor... Sayısız yansıma var yani.

-Kafa karıştırıcı Çatlak Dede, dedi!

-Kusura bakma üstat, dedim. En geri zekalı insan bile, güneşin parlak yüzeylerdeki yansımalarını görünce, *bunlar güneşin kendisi* demez. Güneşin tek olduğunu görür. Güneşin yansımalarını, güneşin kendisi sanmaz yani. Hatta benim yatak odamda güneş batıdan doğuyor. Salonumda da doğudan... Ben bile 2 güneş olmayacağını anladım. Peki nasıl oluyordu da bizim evde güneş, hem doğudan hem batıdan doğuyordu? Bir baktım, batı tarafında cam ayna giydirilmiş binalar vardı. Güneş oradan yansınca bizim evde batıdan da doğar oldu.

-Yansımalar diyorsun yani, dedi. Benim bulduğum atomlar *Yaratıcı*'nın yansımaları. Güneşin batıdan doğması gibi, **yansıma** yani.

-Yansıma tabii ya, dedim. İspatı da, yansımanın yok olması... Güneş batınca yansıma da kayboluyor.

Ama güneş kaybolmuyor. O hep var... Aynen öyle de... Yansıma olan bizlerdeki atomlar da yok oluyor gördüğün gibi. Atomlar dağılıyor, dürüldükleri görüntü kayboluyor, yok oluyor. Neyse, ben şimdi gidip şu atımı alayım da müzeden, asırlar arası satranç müsabakamızı yapalım seninle...

9.

AĞA'NIN ELİ TUTULMAZ!

-**A**tını aldın mı müzeden, dedi Dimokritos.
 -Gittim ama alamadım, dedim. 2024 tarihinde Avdıra yerleşim merkezindeki müzedeymiş. Benim de gözlerim titreşimli görmeye başladı. Gidemedim. Seni de bekletmemek için geldim buraya. Satrancı sonra oynayalım, atı alınca. Sen bana lütfen şu savaş felsefesini, Truva Atını anlat.

-Anlatayım da senin şu **yansıma** felsefen, maddenin atomların yansıması olma teorin çok orijinal, dedi. Bir **var**, bir **yok** oluşumuzu da açıklıyor. Var olanın **ebed-ezel** oluşunu da. Ve çok basit. Herkesin anlayacağı kadar basit... Bir şey basit şekilde anlatılamıyorsa, doğru şekilde anlaşılamamış demektir.

-Çok doğru dedin, basit oluşu doğru olduğunun da göstergesi, dedim.

-Ne var ki çok geç kaldın dostum, 2500 sene sonra geliyorsun, dedi. Kitaplarım yazılmış, değiştirmek mümkün değil herhalde.

-Hayır mümkün ve de değiştirdin, dedim. Fakat, senden sonra o fikir değiştirdiğin kitaplarını yok ettiler, yaktılar, imha ettiler. Hazmedemediler fikir değiştirmeni. Sadece, maddeci ve determinist görüşlerini muhafaza ettiğin eserlerini korudular. Ve seni materyalistlerin babası ilan ettiler... Her gün gözleri önünde ölen atomları gördükleri halde, atomu ölümsüz ilan ettiler. Tek ve 1 olan **Yaratıcı**'yı görmezlikten geldiler.

-Desene, dedi. Güneşi bırakıp cam parçalarında yansıyan ve kaybolan güneş yansımalarıyla oynayıp durdular...

-Ama, üzülme Dimokritos, dedim. Güneş yansımalarıyla oynayan kişiler, eninde sonunda başlarını kaldırıp güneşi görecekler şüphesiz... Aslında kâinatta **Yaratıcı**'dan ve ondan yansıyan güzel **isimlerinden** başka bir şey yok. Mecburi istikamet, bütün yollar **Yaratıcı**'ya çıkıyor! Tek fark ise **Yaratıcı**'ya vardığımızda, bizler için hazırladığı iki konaktan hangisini tercih edeceğimiz meselesi. **Yaratıcı**; aklını kullanıp hakikati fark edenlere ayrı yer, aklını sadece bedenî arzularını tatmin etmek için kullananlara ise ayrı yer hazırlamış. Sonuçta bu iki yer de onun yeri... Ve O, "**Benim rahmetim gazabımı aşmıştır**", diyor. Çok sorun yok yani. Orada bir şekilde bu dünyada haksızlık- zulüm yapanlarla, haksızlık ve zulme uğrayanları anlaştıracaktır ve birbirlerine haklarını helal ettirirse, belki de onları tek yerde bile toplayabilir. **Ağa'nın eli tutulmaz** çünkü. O diyor, **benim rahmetim, gazabımı aşmıştır!**

-Sen neler diyorsun Çatlak Dede? Her gelişinde kafamı karıştırıp duruyorsun. Şimdi de **yansıma** dediğin maddeden oluşan bu dünyamızı bırakıp, asıl ve gerçek tek varlığın dünyasına gittin, orada olacakları anlatmaya başladın. Bence biz bu dünyada kalalım. Öte tarafı karıştırmayalım şimdilik.

-Olur tabi, dedim. Her seferinde ben seni dinlemeye geliyorum. Senden bir şeyler öğrenmek istiyorum. Sen ise beni konuşturup duruyorsun. Akıllı adamsın vesselam. Hep öğrenci kalmanın güzelliğini keşfetmişsin. Böylece hep zenginleşiyorsun. Bilgi dağarcığın büyüyor ha bire.

-Ahhh, dedi Dimokritos iç çekerek.

-Neden öyle dertli bir ah çektin, diye sordum.

-Önümüzdeki ay duruşmam var da, dedi. Ailemin

mirasını, boşa harcadığım iddiasıyla beni Avdıra vatandaşlığından atmak istiyorlar. Buraya gömülmemi yasaklamak istiyorlar. Çünkü ailemin bütün mirasını alıp, 8 yıl dünyanın değişik yerlerini gezip bilgi topladım, bilgi derledim. Bana, ***bilgi edinmeye çalışman doğru değil*** diyorlar. Felsefe karın doyurmazmış. Bilginin faydası yokmuş.

-İnanmıyorum ya, gerçekten mi? diye sordum.

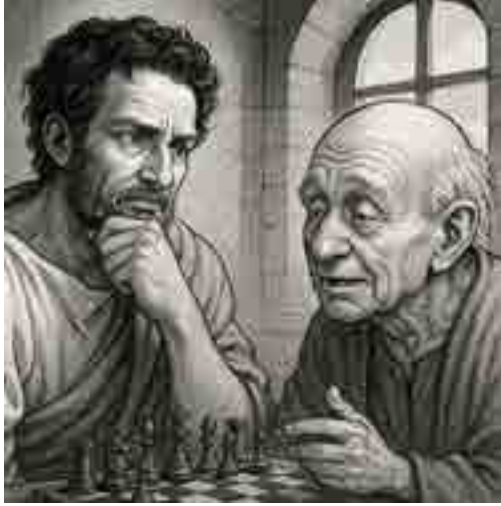
-Gerçek tabii, dedi. Ama dava açanların mahcup olacaklarına inanıyorum. Tabii adil bir yargılama olursa. Ki adil olacaklarına inanıyorum, hâkimleri düzgün insanlar. Sonra çok sağlam şahitlerim var. Bilginin, onlara ne kazandırdığını ispat edip gösterecekler.

-Nasıl, diye sordum.

-Kardeşıme ve diğer Avdiralılara, bilgime dayanarak, sağnak yağmur geleceğini haber verdim önceden. Beni dinleyenler ürünlerini hasat ettiler, kurtuldular. Dinlemeyenler ise çok büyük zarar ettiler. Bilginin, nasıl kazandırdığını ispat ettim böylece... Ayrıca yine bilgime dayanarak, yağ fiyatlarının çok yükseleceğini söyledim. Yağ stoğu yapanlar büyük servet kazandı. Ben de biraz yağ stokladım. Ben de büyük para kazandım. Ailemin 100 ***talantlık*** mirasını 500 ***talanta*** yükselttim. Sırf bu bile, benim bilgiyle nasıl para kazanacağımı, nasıl zengin olacağımı açıkça gösteriyor. Bunlar delilli ispatlı olaylar, gördüğün gibi. Ben bu yüzden, davadan hiç korkmuyorum.

-Çok iyi o zaman, dedim. Ama ben yine senin Truva Atı Savaş Felsefesini dinleyemedim. Bak şimdi de eşim çağırıyor yine... Kusura bakma, emir büyük yerden. Hemen gitmem lazım.

10.
HEP ÖĞRENCİ
KALMAK...

Eşimin ihtiyaçlarını giderdikten sonra tekrar üstat Dimokritos'un yanında buldum kendimi.

-Eşinden bu kadar çok çekinmenin sebebi nedir, Çatlak Dede? Merak ettim. Abartmıyor musun biraz?

-Ne derseniz deyin Üstat, dedim. Ben eşimden korkuyorum. Çünkü yüzünü astı mı **cennet** olan evim **cehenneme** dönüşüyor. Ve bu cehennemde bütün aile kavrulmaya başlıyor. Felaket bir şey! Ben de buna fırsat vermemeye çalışıyorum. Doğru eğri bakmaksızın taleplerini yerine getirince, ona **hayır** demeyince, güzel oluyor. Bütün aile fertleri huzur solukluyor. Evde varsın, sultan **eşim** olsun. Öyle de olmalı zaten. Bunun dışında senin atom teorin, karı koca denklemini de bozdu, hatta tuz buz etti, haberin olsun. Karı-koca atomun parçalanmış, ikiye bölünmüş halidir çünkü!

-Saçmalamada sınır tanımıyorsun Çatlak Dede, dedi.

-Saçmalama mı, yoksa hakikat mi sen söyle, dedim. Karı-koca hem atomu parçalıyor, hem de birleştiriyor.

-Açıkla, dedi. Bilmece gibi konuşma!

-Erkek ve dişi, parçalanmış atomun iki yarımşar parçasıdır, dedim. Birbirilerini çekerler. Elektrikte de öyledir. Artı ve eksi kutup birbirini çeker. Artı artıyı, eksi eksiye iter. Artı ile eksi birleşince, yani karı-koca beraber olunca, atom **bütünleşir**. Ve yeni bir birey, yeni bir **yarım atom** oluşur.

Sonra şöyle devam ettim;

-Gördüğün gibi atomun doğru tarifini yapmamışsın.

Daha doğrusu eksik yapmışsın. Ama suç sende değil. Eğer sen de evlenseydin bunu tecrübe edebilirdin. Yarım adam olduğunu anlardın böylece. Ancak eşinle birleşince bir bütün olurdun, tam olurdun. O zaman bir anlık da olsa atoma benzeyebilirdin.

-Yani, dedi. Bu yaştan sonra evlenip tecrübe edeyim mi diyorsun?

-Vallahi hiç de fena olmaz, dedim. Yeter ki diğer yarımını bulasın. Eksi tarafını bulasın yani.

-Sen benim zamanımda yaşamalıydın Çatlak Dede. Söylediklerine karşı bir şey diyemiyorum. Çünkü teori anlatmıyorsun. Gözümüzün önündeki hakikati anlatıyorsun. Erkek ile dişi, atomun parçalanmış iki yarımı olarak düşünmek; bu iki yarımın birleşip yeni bir **yarım atom** oluşturmaları yepyeni bir teori. Buna da **Çatlak Dede Teorisi** diyelim o zaman.

-Bu benim teorim değil, dedim. **Yaratıcı**'nın hakikati... Kâinatta her şey bir dişi ve bir erkekten yaratılmıştır. Yani kâinatta tek atom, parçalanmayan, bölünmeyen, ebed ve ezel olan tek varlık, **Yaratıcı**'dır. Ve o **madde** değildir. O'nu idrak etmek de imkansızdır. 'Tanrı'nın nasıl olduğunu anlamak, O'nun anlaşılamayacağını anlamaktır ancak. Yaratılmışların tamamı **yarım atomdan** ibarettir. Erkek -dişi, çekim kanunu uyarınca bir araya geldiğinde, yeni bir **yarım atom** oluştururlar. Bir anlık, artı ile eksinin bütünleşmesi! Yani erkek ile dişinin bir anlığına da olsa **tam atom** olmaları, yeni bir **yarım atomun** oluşmasına sebep oluyor...

-Gerçekten çok ilginç, dedi. Atomun, aslında yarım oluşu, çok ama çok ilginç...

-Evet çok ilginç, dedim. Nitekim senin keşfettiğin

atomların tamamı pozitif elektrik yüklüdür. Yani erkektir. Zira atom çekirdeği elektrondan, kütlece büyük 2 temel parçacıktan; proton ve nötrondan oluşmaktadır. Protonun elektrik yükü 1'dir. Nötron ise yüksek bir parçacıktır. O halde atom çekirdeği, pozitif elektrik yüküne sahiptir. Elektron ise, eksi elektrik yüküne... Aslında doğada bütün parçacıklar, atom ve moleküller, eşit sayıda proton (artı yüklü temel parçacık) ve elektron (eksi yüklü temel parçacık) içerir. Atomun içindeki daha küçük parçacıklar da gördüğün gibi artı ve eksiden oluşuyor bütünüyle. Bir başka deyişle protonlar, atom çekirdeğinde çok güçlü nükleer kuvvetlerce birbirine bağlı tutulmaktadır. Bir atomun proton kaybetmesi veya kazanması çok zordur. Atom çekirdeğinin etrafında kümelenen elektronlar ise, atomlar tarafından kolaylıkla kaybedilebilir veya kazanılabilir. Anlaman için şöyle bir örnek vereyim sana: Masanın yüzeyindeki atomların dış yörüngelerinde gezinen yüksek enerji seviyesindeki elektronları, elinle süpürebilirsin. Bak, hiç görmediğin halde elinle elektronları masanın üstünden süpürebiliyorsun. Bu durumda ya masa elektron kaybederken, elin elektron kazanacak ya da tam tersi olacaktır. İki durumda da bir taraf pozitif yüklenirken, diğer taraf negatif yüklenecektir. Yani kâinata sürekli **evlilikler** var. Artı ve eksi, sürekli bir araya geliyor. **Artı ve eksi, sürekli birbirini arıyor!**

-Zeus adına, dur artık Çatlak Adam, dedi. Beyin hücrelerimi yaktın! Proton, nötron, elektron diyorsun. Bunlar benim duymadığım terimler. Yoksa insanlık atomu parçalayabildi mi?

-Ah, ah, ah, ah, dedim. Üstat, hem de ne parçalama! Neredeyse insanlığı tarihten sileceklerdi... Parçalayınca

atomu, öyle bir enerji açığı çıktı ki, Hiroşima ve Nagazaki'yi haritadan sildi. Aradan bir asır geçmesine rağmen yaraları sarılamadı halâ. Dünya da şimdi delilerin elinde. Nükleer bombaları ateşleyecek düğmeye basmalarını bekliyoruz. Katiller, soykırımcılar da toplantılarda alkışlanıyor. Ama endişeye mahal yok. Sonuçta sanal bir dünyada yaşıyoruz. Ölünce **uyanacağz** gerçek dünyaya. Senin uyandığın gibi... Ama yeter artık, hep beni konuşturuyorsun. Bir türlü senin şu savaş felsefeni dinleyemedim. Satranç oyunumuzu da oynayamadık...

-Kafamı öyle allak bullak ettin ki Çatlak Dede, dedi. Kendime gelmem için bana biraz zaman ver... Düşünmeliyim... Düşünmeliyim...

Dimokritos kulübesine, ben de evime döndüm.

Sonra da, **bari bu arada gidip müzeden atımı alayım**, diye düşündüm.

11. HAYAL GÜCÜ GERÇEKTİR

Dimokritos'un atını müzeden aldım.

Müze görevlileri atı verirken şöyle söyledi;

-Bu tarihi eser değil. Yeni dönemlere ait bir parça. Uzmanımız böyle söyledi. Fakat bunu bize getirip örnek bir tavır sergilediğiniz için size teşekkür ediyoruz.

İçimden dedim ki;

-Yaaa siz öyle zannedin. Ben bu atın 2500 yıllık olduğunu bizzat Dimokritos'un şahitliğiyle sabitledim.

Sonra düşündüm ve Dimokritos'la yaptığımız şeyin yanlış olduğunun farkına vardım.

Düpedüz müzedeki uzmanın kalbini manipüle ederek, atın iadesini sağlamıştık.

Bu bize yakışmazdı.

Aldatan, insanlık vasfını kaybederdi!

Bu yüzden görevliye gerçeği anlatmaya karar verdim ve şöyle söyledim:

-Yanıyorsunuz hanımefendi. Ben bu atın bizzat Dimokritos'a ait olduğunu teyit ettirdim. Hatta kendisi bana, atın bir tarafındaki yelelerinin 16, diğer tarafındaki yelelerinin 17 çizgi taşıdığını söyleyerek, bunun o at olduğunu ispat etti. Ayrıca bu atın aslını da gösterdi. Hatta birazdan Dimokritos'la, şimdi bana geri verdiğiniz bu atla, asırlar arası satranç maçı oynayacağız.

Görevlinin bana inanmadığı belliydi. İkna etmek için daha fazlasını söylemek zorunda kaldım:

-Dimokritos, sizin uzmanın kalbine *perispiriyle*

nüfuz etti ve bu kararı aldırttı ona. O nedenle, elimdeki atın tarihi eser olmadığını söylüyorsunuz. Ama inanın bana, hakikat bu değil. Size bunları söylüyorum ki, sizi aldattığımızı sanmayın.

Görevliler ve Evren oğlum, açık ağızla dinlediler dediklerimi. Görevli bayanın eli telefona uzandı. Oğlum müdahale etti;

-Tamam baba, tamam, dedi. Hadi gidelim.

Ve oğlum beni adeta zorla, kolumdan tutup çeke çeke müzeden dışarı çıkardı.

Ne tuhaf bir dünya bu ya, diye düşündüm içimden.

Hakikaten, doğru söyleyeni dokuz köyden kovuyorlarmış!

Dimokritos'la sohbetlerimi anlatınca, küçük oğlum Paşa da eşim Züleyha Sultan da bir tuhaf oluyorlar. Birbirlerine bakıyorlar önce, sonra da endişeyle soruyorlar bana; ***“Ciddi değilsin değil mi?”***

Doğruyu söylesem eminim tımarhaneye tıkacaklar beni.

“Şaka şaka tabii” diyorum, kurtuluyorum ellerinden.

Belki bu satırları okuyan sizler de (kimileriniz) onlarla aynı fikirde olabilirsiniz. Saygı duyarım...

İnsan düşünmeyince, gözünün önünde duran büyük nimeti göremiyor. Ondan mahrum kalıyor...

Yaratıcı'nın insana bahsettiği en büyük nimetlerden biri de ***hayal gücüdür***.

Ve ***hayal gücü gerçektir, gerçek!***

Deneyin ve kullanın!

Hayal gücü, 3D sanal gözlüklerin gerçeği, hakikisidir ve bedavadır. Bütün kâinat, bütün geçmiş, bütün gelecek avuçlarınızdadır onun sayesinde. Dilediğiniz yere gidebilir, dilediğiniz kimseyle görüşebilir, dilediğiniz dünyayı oluşturabilirsiniz onunla.

Hayal bunlar, dediğinizi duyuyorum...

Tabii ki hayal!

Ama bu hayaller hayal değil, gerçektir.

Şahidim de var; Jules Verne...

*Ay'a Seyahat

*Denizler Altında Yirmi Bin Fersah...

Bir düşünün, onun bu seyahat kitaplarında yazdığı hayallerin tamamı gerçekleşmedi mi yerküremizde?

Aslında **gerçek** ne, **hayal** nedir?

Gerçek dediğimiz şeyler de hayal değil midir?

Anacığım, babam, beraber yaşadığım nice **gerçek** insan, nerede şimdi? Yok...

Gerçek de hayal değil mi?

Dedik ya, gerçek dediğimiz dünya da yansımadır. **Yaratıcı**'nın isimlerinin tecellisinden ibarettir. Tıpkı parlak yüzeyde görünüp kaybolan güneşler gibi. Güneş tek, ama yansımaları sonsuz.

Biz kendimiz bile **hayal** olduğumuz halde, **hayal** gücümüze **hayal** deyip küçümsüyoruz!

Hayır, hayır...

Hayal gücü bizden bile daha gerçektir.

Zira özgürdür hayallerimiz.

Biz sınırlıyken, hayal gücümüz sınırsızdır.

Ve bu güçlü dünyamızı anında cennete de cehenneme de çevirebiliriz hayallerimizle.

Tercih bütünüyle sizindir...

Dilerseniz peygamberlerle, filozoflarla konuşursunuz.

Dilerseniz Hitler'le, Netanyahu benzeri insanlarla...

Dilerseniz kurduğunuz kötü hayallerle ödünüzü kopartır, her şeyi kötü görürsünüz.

Dilerseniz dünyayı tek devlet, insanlığı tek millet yapıp, bu büyük insanlık ailesinin tadını çıkarırsınız, **Yaratıcı**'nın yönetim ve gözetiminde...

Ama lütfen **hayal** deyip, **hayal** gücünüzü küçümsemeyin.

Aksine onun müthiş gücünü fark edip, kullanın onu.

Dünyanın değil, kâinatın en zengini, en güçlüsü, en âlimi olun, muhabbetinizle doldurun yeri göğü...

Yıldızları, mahzun gönülleri, ağaçları, çiçekleri, toprağı, taşı sevin. Okşayın onları...

Yaratıcı'nın misafiri olduğunuzu ve onun sofrasında bulunduğunuzu fark edin...

Yoksa siz, bu sofranın **hayal** olduğunu mu sanıyorsunuz?

Öyle düşünüyorsanız, bir doktora görünmenizde fayda var.

Bu sofraya, **Yaratıcı**'nın sofrası.

Bunda hiçbir şek şüphe yoktur.

12. ESKİ YUNANCA

Müzeden atımı almıştım. Artık Dimokritos'la satranç müsabakamızı yapabiliydik. Hem oynar hem de ondan Truva Atı Savaş Felsefesini dinlerdim.

Zaman tüneline geçerek, yeniden 2500 yıl öncesine gidiverdim.

Ama Dimokritos evde yoktu. Bekçiye sordum,

-Bugün davası var Dimokritos'un, dedi. Mahkemeye, tiyatroya gitti.

Zaman tünelinin sıkıntısı bu işte. Tam günü gününe denk getiremiyorsunuz ziyaretlerinizi.

Duruşması 1 ay sonraydı, biliyordum. Demek ki ben 1 ay sonrasına gelmiştim.

Geri mi dönsem, yoksa gelmişken davasını takip mi etsem, diye düşündüm.

Nasıl da ben de avukatım, dedim kendi kendime. Ama üzerimdeki kıyafetlerle olmazdı tabii ki. Uzaydan geldim diye, yakmaya kalkarlardı beni.

Bu sorunu çözmek için bekçiye ***“Bana uygun kıyafet verebilir misiniz?”*** diye sordum. Biraz sonra bana, bir parça kırmızı bezle bir parça beyaz bez getirdi. Kırmızıyı altına bağladım, beyazı da omzuma attım.

Tam bir Avdiralı oldum!

Sahi, acaba geri dönmesem, burada kalsam, burada mı yaşasam? Buna izin var mıydı? Olabilir miydi böyle bir şey?

Ayrıca şunu hiç anlamıyorum; kimileri beni görüyor

burada, kimileri ise görmüyor. Gören niye görüyor, görmeyen neden görmüyor?

Mahkemeye gittiğimde beni gören olacak mı, olmayacak mı?

Aklımda bu sorularla, deniz kenarındaki evden, Avdıra şehrine yürüdüm.

*

‘Eski Yunanca’yı kullanmak zorunda kalacağım ve eski Yunanca bilmemin faydasını göreceğim hiç aklıma gelmemişti.

Okulda bize, tam 12 sene boyunca, eski Yunanca öğretmişlerdi.

Yolda karşılaştığım bir, iki kişiye.

-Yargılama nerede? diye sordum,

-Biz de oraya gidiyoruz, dediler. Katıl bize istersen. Biraz uzakça. Yargılama tiyatrodaki olacak. Buradan 2-3 kilometre mesafede. Sen buralı değilsin galiba...

-Hem değilim, hem buralıyım, dedim.

-O ne demek, dediler.

-Buralıyım ama şimdiki zamandan değil. Gelecek zamandanım. 2500 sene sonrasından geldim. Avukatım. Dimokritos’u savunacağım izin verirlerse.

Yanımda yürüyen insanlar, bunları söyleyince, başka bir şey demediler bana. Soru da sormadılar. Sadece benimle aralarını açtılar, yani biraz uzaklaştılar benden.

Gülümsedim bu hallerine.

-Dimokritos, kendisine benzeyen bu adamları nereden buluyor ki! dedi biri.

-Bu da Dimokritos gibi ha bire gülüyor bak, dedi bir başkası.

İnsanlar hiç değişmiyordu. İster 2500 sene önce yaşa, ister şimdi yaşa.

Aklını, hayallerini gerçekten kullanan insanlar ve kullanmayanlar vardı...

Aklını kullanmayanlar (yani aklını sadece bedenin hizmetine verenler), hep anormal karşılamıştı diğerlerini.

En hafifinden **deli** ya da **çatlak** demişlerdi onlara.

Daha da kötüsü onlar; aklını kullanmayanlar tarafından, kimi zaman yakılmış, öldürülmüş, tımarhanelere kapatılmışlardı...

*

Zihin gücü çok müthiş bir nimet. Hafıza da öyle.

Bu konuda zihnimde, saniyeler içinde canlanan hikâyeye bakın:

Müneccimler padişaha gelmiş, demişler ki,

-Padişahım önümüzdeki ay ülkemize bir yağmur yağacak. Bu sudan kim içer, kim ıslanırsa **deli** olacak.

-Eee ne yapalım yani? Yağmur bu, Allah'tan! demiş Padişah.

-Padişahım, demişler. Devleti yönetenleri riske edemeyiz. Tedbir almalıyız. Şimdiden saraya büyük su depoları inşa edip akıllı sudan doldurmamız ki, saray erkanı ve siz delirmeyesiniz, devleti yönetebilesiniz **akıllı** olarak.

Padişahın, vezir ve ulemayla yaptığı görüşmede de bu sonuç çıkınca, hayata geçirilmiş plan. Devasa depolar

inşa edilmiş. Bu depolar, aylarca idare edebilecek kadar çok suyla doldurulmuş.

Nihayet deli eden yağmur yağmış...

Ve gerçekten de kısa zamanda bütün ülke delirmiş.

Ülkede akıllı kalan, sadece Padişah ve saray erkanıymış.

Deliren halk bir süre sonra, kendilerinden farklı davranan akıllı saray erkanını garipsemeye, akıllı padişah için de ***“Padişahımız delirdi, kafasını oynattı.”*** demeye başlamışlar.

Kısa zamanda, ***“Padişahımız çok acayip kararlar alıyor, çok garip davranıyor. Bizden çok farklı. Deli Padişah istemiyoruz. Kafayı oynatmış Padişah istemiyoruz. Bizim gibi davranan, bizden birini başımıza geçirelim.”*** diyenlerin sayısı iyice artmış.

Ve bir gün, sarayın önünde çok büyük bir kalabalık toplanmış. ***“Deli sultan istifa, deli sultan istifa”*** sesleri yeri göğe inletiyormuş.

Padişah ve şürekası toplantı yapmış, ne yapacaklarını düşünmüşler, ama çözüm bulamamışlar.

Padişah, sonunda vezirine demiş ki;

-Çabuk herkes ***deli*** eden şu yağmur suyundan içsin! Biz de delirelim. Yoksa ne padişahlığımız kalacak, ne sultanlığımız, ne de sarayımız!

Öyle de yapmışlar.

Böylece padişahlarıyla beraber deliren millet, hep beraber mutlu mutlu, deli deli yaşamışlar işte, yaşadıkları kadar.

Yahu bu düşünceler, yolda yürürken, zihnimde anında gerçekleşti, saniyeler içerisinde.

Yaratıcı bizi ne büyük hazinelerle donatmış!

Şimdi de zihin gücü, hafıza gücü, hayal gücü...

Ya bunlar ne müthiş hazineler...

Ne inanılmaz güçler...

Bunların farkında mı değiliz, yoksa farkında olup bunları yeterince kullanamıyor muyuz? Bilmiyorum...

*

Bu arada tiyatro alanına vardık.

Tiyatro seyrederek gibiyiz. Bir açık hava amfisi. Yarım daire şeklinde oturma yerleri, ortada salon, önünde mahkeme heyetinin oturma yerleri. Tarifle uğraşacağıma tiyatronun günümüzdeki halinin fotoğrafını göstereyim size.

Dava başlamamış daha.

Davayı takip etmek isteyenler dışında gelen yok. Veya onları ben göremiyorum. Sahnenin altında çok geniş bir yer var, orada olabilirler.

Mübaşir gibi bir adam olmalı buralarda. Çünkü mahkemelerden tecrübeliyiz, mübaşirsiz olmaz. Hem insanları hâkim çağırarak değil ya. Dikkatli baktım, gördüm ona benzer birini. Yanına gittim. Dedim ki,

-Ben avukatım. Dimokritos'u savunmak için geldim.

Nereye oturayım?

Bana bir yer gösterdi. Gittim, oturdum.

13.
DUDOS

Doğru tahmin etmişim. Sahnenin altında odalar varmış. Hâkimler ve Dimokritos oradaymış.

Otmaktan sıkılınca ben de kalktım Dimokritos'un bulunduğu odaya gittim. Dimokritos beni ***Avdıralı*** kıyafetiyle görünce şaşırды önce. Sonra bildik kahkahasıyla gülüp durdu. Yanındakiler de ***ne oluyor*** deyip şaşkınlıkla izlediler bizi.

Dimokritos geldi sarıldı bana. Kulağıma da şöyle fısıldadı.

-Çaktırma! Tam zamanında geldin. Sırtındaki bu kumaşlar benim bayramlık elbisem. Çok yakışmış ha!

-Avukatım ben, dedim. Dava günün olduğunu öğrenince seni savunmaya geldim.

-Ama, dedi. Sen Avdıra Barosu'na kayıtlı değilsin ki!

-Saçmalama Dimokritos, dedim. Dünyada barolar, 2400 sene sonra kurulacak. Zamanları karıştırma şimdi... Neyse, gel de savunmamızı gözden geçirelim. Ama önce, senin avukatlığını yapacağımı hâkimlere bildirelim, adımı yazdıralım.

-***Abdurrahim Dede*** olmaz tabii, dedi. Sana sonu OS ile biten bir isim bulalım.

-Ben buldum, dedim. **Dudos!** Dudos olsun adım.

Dede soyadını ***Dudos*** yaptım.

Dudos, Selanik'teki partner avukatımızın adıydı. Oradan aklıma gelmişti bu isim...

Mahkeme kalemine gidip adımı yazdırdım (Dudos).

Kimliğimi vermeyi düşündüm, elimi cebime attım. Ama o an aklıma geldi, 2500 sene önce kimlik de yoktu...

Ya, şaka gibi... Resmi olarak Dimokritos'un avukatı olmuştum. Ve onu savunacaktım.

Neyse, savunma odasına geçtik ve Dimokritos'la savunma stratejisini konuşmaya başladık.

-Sana yöneltilen suçlamayı ve suçlarını anlatır mısın bana? dedim. Bu suçlamanın dayanağı ne? Çiğnediğin bir yasa, bir töre mi var?

-Evet, dedi Dimokritos. Avdira'da bir yasaya göre, kişinin ***babasının miras payını çarçur etmesi***, yasaktır ve suçtur. Cezası da evindeki aile kabristanına gömülmesinin yasaklanmasıdır. Suçlama ve bana verilen ceza budur işte... Çok da umurumda sanki! Öldükten sonra nereye gömülürsem gömüleyim. Ahiret yok nasılsa. Aslında, suçlamayı kabul edip duruşmaya bile çıkmayacaktım. Ama konu ceza değil. Asıl konu aile mirası. Aile mirasımın ilim adına, bilgi öğrenme adına harcanmasının ***çarçur etme*** olarak nitelendirilmesini kaldıramıyorum. Bu ilime, bilime ve felsefeye hakarettir. Bu davayı kaybetmek; felsefe ve ilimlerin faydasız ve gereksiz olduğunun, mahkeme kararıyla tescil edilmesi demek olacak. Onun için ben de bütün savunmamı, bunun üzerine kurdum. Felsefe, bilim ve araştırma için yapılacak harcamanın ***çarçur*** olmayıp, yerinde ve faydalı harcamalar olduğunu ispat etmeye çalışacağım mahkemede. Bunun için ***Megas Diakosmos*** (*Büyük Kozmoloji*) ismini verdiğim bir çalışma yaptım. Hocam Leukippos'tan çok yararlandım tabii. Yetişebilirse o da gelecek buraya. Savunmamı o yapacaktı. Beklememizin sebebi de o... Henüz gelmedi. Ama Milet'ten yola çıkmış, gemiyle geliyor. Limanda, evimizin uşaklarından birini

bıraktım onun için. Hocam gelir gelmez haber verecek bize.

İçimden *la havle* çektim. Bu kadar saçma bir suçlama ve bu kadar komik bir ceza, ne duydum ne gördüm.

Tiyatro gibi...

Davanın tiyatroda görülmesinin sebebi de bu mudur acaba? Bir nevi eğlence yani.

Tabi ya... 2500 sene önce sinema yok. Eğlence yerleri, mekanları yok. Sıkılan insanlara eğlence lazım, ne yapacaklar...

Dimokritos da hep gülen, hayatla matrak geçen bir adam. Şehrin eğlencesi adeta.

Adı *dava*, ama tartışılacak konular;

*Felsefe ve bilim yararlı mı değil mi?

*Felsefe ve bilime para harcamak doğru mu, yanlış mı?

*Felsefe ve bilim, insana para kazandırır mı, kazandırmaz mı?

Hayret ya... 2500 sene öncesinde de aynı, insanların akli fikri parada. İnanamıyorum!

Dimokritos ailesinden aldığı 100 *talantlık* miras payını, bilim ve felsefe yolunda harcamakla (bu amaç için de 8 yıl bütün dünyayı gezmişti biliyorsunuz) aile mirasını çarçur etmiş sayılır mıydı?

Sayılmıyordu... Ve ben avukat olarak buna odaklanmalı ve onun mirasını çarçur etmediğini ispat etmeliydim.

Benim savunma stratejim her zaman problemin kay-

nağını bulup kaynağında işi çözmektir. Ara çözümlerle pek uğraşmam.

Örnek olsun diye bir davamı anlatayım size:

Bir müvekkilim aleyhinde, *hileli iflas* davası açılmıştı.

Ben müvekkilimi mahkemeye gidip hiç savunmadım. Fakat davayı düşürdüm...

Nasıl mı?

Müvekkilim aleyhindeki iflas kararını kaldırarak...

Ortada bir iflas kararı olmayınca, hileli iflas davasını da düşürdüm.

Nasıl mı kaldırdım iflas kararını?

Gayet basit: Müvekkilime, borçlu olduğu kimselerin borcunu ödeterek tabii ki...

Alacaklarını alan insanlar da iflas mahkemesine geldiler ve iflas kararı veren mahkemeye, paralarını aldıklarını söylediler.

Böylece o mahkeme de iflas kararını kaldırdı.

*

Aynı stratejiyi bu davada da uygulayabilirdim.

Dimokritos, daha önce yaptığımız sohbetlerde, felsefe ve bilimle 500 talant kazandığını söylemişti bana.

İklim ve meteoroloji bilgilerini kullanarak; gelecek büyük bir fırtınayı öngörmüş, onu dinleyenler büyük zarardan kurtulmuş, dinlemeyenler ise büyük zarar etmişti.

Ayrıca yine bu sene, zeytin ağaçlarından mahsul alınamayacağını da, ilmiyle öngörmüştü Dimokritos.

Zeytinyağı stoklamış ve fiyatı yükselince satmıştı. Hatta stokladığı bu zeytinlerden 500 talantlık bir serveti olmuştu.

-Üstadım, dedim Dimokritos'a. Ben senin davayı düşürmenin bir yolunu buldum!

14.
DAVAYI DÜŞÜRECEĞİM

Dimokritos, *davasını düşürebileceğimi* duyunca gözleriyle de gülümsedi.

-Seni bana şüphesiz **Yaratıcı** gönderdi, dedi.

-Gördün mü bak Dimokritos, dedim. Denizde fırtınaya yakalananlar hep **Yaratıcı** diyor. Sonra karaya çıkınca, **Yaratıcı**'yı unutup, **O da kim, her şey maddedir, madde ebedidir**, demeye başlıyorlar. Aslında farkında değiller ama, böyle yaparak **Yaratıcı**'nın adını değiştirmiş oluyorlar sadece. Maddeyi **Yaratıcı** kabul ediyorlar. Zaten bütün güzel isimler de **Yaratıcı**'nınadır.

-Bırak şimdi felsefeyi, dedi. Davayı nasıl düşüreceğini söyle bana.

-Ya, dedim. O kadar kıymetli felsefeyi attın çöpe, bir anda!

-Hadi, bırak felsefeyi! Davayı nasıl düşüreceksin onu anlat...

-Sevgili üstadım, biz avukatız. Nasıl düşüreceğimi söyleyebilmem için önce ücret sözleşmesini imzalaman lazım, ondan sonra...

-İstediğin ücret nedir?

-Ücret takdirini sana bırakıyorum. Ben paracı bir avukat değilim. Hiç ücret ödemesen de kabulümdür. Senin avukatın olma şerefi yeter bana. Hakkında, bu davayla ilgili Google'da arama yaptım. Dimokritos'un davası diye... Hiçbir sonuç çıkmadı. Demek ki sebebi benmişim. Davayı düşürdüğüm için, tarihte yer almamış. Sadece hakkında dava açıldığı yazılmış, o kadar.

-Tamam tamam, dedi. Ver imzalayayım sözleşmeyi.

Hemen bir kâğıt kalem istedim. El yazısıyla kısa bir sözleşme hazırladım. Avukatlık sözleşmesi.

Bir taraftan Avdiralı Dimokritos'la, yine Avdıra 1441 nolu parselde ikamet eden Abdurrahim Dede -bundan böyle Dudos olarak anılacaktır-, aşağıdaki şartlarda mutabık kalmışlardır:

1)Avukat Dudos, Dimokritos aleyhinde açılan aile mirasını çarçur etme suçlamalı kamu davasını düşürmeyi taahhüt etmiştir.

2) Dimokritos da davanın düşürülmesi karşılığında, takdiri kendisine ait olmak üzere, belli bir bedel ödemeyi taahhüt etmiştir.

Dimokritos (imza)   Dudos (imza)

TARİH:

27 Temmuz- İsa'dan Önce 410

*

Dimokritos sözleşmeyi imzalamak için kâğıdı elimden aldı, yazdıklarımı okudu ve yine güldü.

-Yahu, Avukat Bey, dedi. Tarih kısmında; **410 İsa'dan Önce** yazmışsın. İsa da kim? Ve sen bu 410 tarihini nereden çıkardın?

-Ya çok haklısın, dedim. İnsanlık, Hazreti İsa'dan sonra tarihi tekrar başlattı. Hz. İsa'nın doğumunu da **milat** kabul ettiler. Sen de bu hesapla, Hz. İsa'dan önce 460 yılında doğmuşsun. Hemen düzeltiyorum.

Sonra da merakla sordum;

-Size göre bugünün tarihi nedir?

-Biz **Attika** Ay Takvimini kullanıyoruz. Tarihin başlangıç noktası olarak da olimpiyat oyunlarını baz alıyoruz. İlk olimpiyat oyunlarının üzerinden 366 sene geçmiştir. Yani şu an, biz 366 yılındayız. Olimpiyat oyunlarından sonra ay olarak da 1.aydayız. 16 Temmuz-15 Ağustos aralığı. Size göre tabii... Ayımızın adına da **Ekatombeon** diyoruz. Bugün de ayın 12. günü. Size göre 27 Temmuz...

-Tamam, dedim.

Düzelttim tarihi. 12 **Ekatombeon**, 366 senesi / Avdira şeklinde yazdım.

-Şimdi oldu, dedi. Ver imzalayayım.

Karşılıklı imzaladık.

*

İnanamıyorum ya.

İçim içime sığmıyor. Dimokritos'un avukatıyım ya...

Rabbime hamdolsun. Bana lütfettiği nimete bak!

Beni, 2024 tarihinden taaa 2500 öncesine ışınladı, burada Dimokritos'la görüştü ve onun avukatlığını bana yaptırdı.

Fesuphanallah!

*

Bu kadar çok sevindiğim bir olay daha var, size onu da anlatayım yeri gelmişken;

Bir müvekkilim davası bitip sözleşmemiz sonlanınca,

-Yağma yok, demişti. Avukatım, sen bana yine lazımsın. Yine benim avukatlığımı yapacaksın.

-Yeni bir davan mı var, diye sormuştum.

-Bu dünyada yok, şükürler olsun, dedi. Ama öte tarafta da davam olacak. Senin orada da benim avukatım olmanı istiyorum.

Sarılmış, kucaklaşmış, dakikalarca ağlaşmıştık.

Söz vermiştik birbirimize. O benim, ben de onun şahitliğini yapacaktım. *Nasıl bilirsiniz* diye sorduklarında; *İyi bilirdik, Rabbini bilen ve O'na göre yaşayan biriydi*, diyecektik birbirimiz için.

Bana, bunun için de avukatlık ücreti ödemeye kalkışmıştı müvekkilim. *Ahirette para geçmiyor ki*, deyip reddetmiştim.

*

-Haydi avukatım, Çatlak Dedem, söyle bakayım şimdi. Davamı nasıl düşüreceksin? Sözleşmeyi imzaladığımıza göre, anlatabilirsin artık.

-500 talant paran duruyor mu, dedim.

-Tabii ki, dedi. Parayla işim yok burada.

-Aile mirasından aldığın ve çarçur ettiğin para, 100 talanttı değil mi? diye sordum.

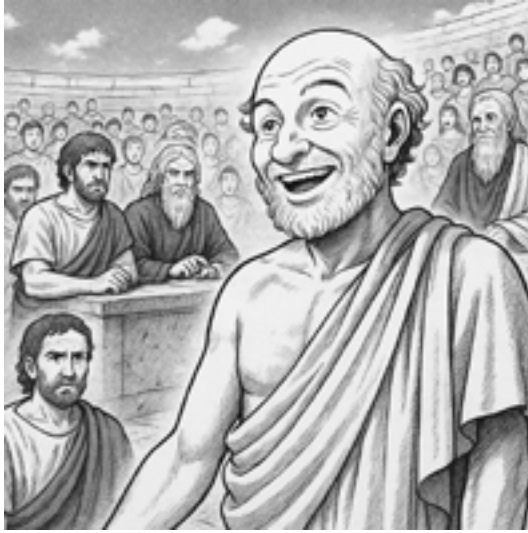
-Evet, dedi.

-İşte, dedim. Sen bu 100 talantı aile mirasına iade edeceksin. İade ettiğine dair makbuzu da bana getireceksin. Böylece çarçur edilmiş bir miras kalmayacak ortada. Kalmayınca da dava düşecek. Bu kadar basit...

-Vay, dedi Dimokritos. Bu buluşun, benim Truva Atı Savaş Felsefeme çok uygun! Harikasın... Ben şimdi

100 talantı iade edip, makbuzu getirteyim. Ama sen, mahkemeye hemen sunma bu makbuzu, olur mu? Önce biz, hocam Leukippos'la beraber, felsefe ve bilimin yararı konusunda hazırladığım çalışmamı sunalım mahkemeye. Sen ondan sonra davayı düşürürsün...

15.
GERÇEĞİN PEŞİNDE...

-Üstadım, dedim Dimokritos'a. Senin hocan Leukippos, bildiğim kadarıyla Milet'teki doğum yeri tahrip edilince, buraya, Avdira'ya geldi. Ve kendi okulunu açtı. Sen de oradan yetiştin. Bu yaşlı haliyle, üstelik de senin dava gününde, niye gitti?

-Önemli bir miras işi vardı. Malum, okulun gelirleri kısıtlı. Leukippos da memleketindeki mirasını sattı. Şimdi de parayı alıp, mirasını devretmeye gitti. Gelir ama...

Tam o sırada biri girdi içeri ve Dimokritos'un yanına gidip bir şey söyledi.

Leukippos gelmiş, hâkimlerin yanındaymış.

-Hadi gel gidelim, dedi Dimokritos. Seni hem hâkimlerle hem de hocam Leukippos'la tanıştırayım.

Beraberce hâkimlerin odasına gittik.

Leukippos ve 3 hâkim oturmuş sohbet ediyorlardı.

Dimokritos kendisinden en az 20 yaş yaşlı olan hocasının elini öptü. Hâkimlerle ile tokalaştı ve beni takdim etti.

-Bu benim avukatım Dudos, dedi. Beni o temsil edecek.

Leukippos hariç, hâkimler bana biraz kuşkuyla baktılar. Oysa kıyafetim tamamen onlarınki gibiydi. Nedense üçü de ayaklarıma bakıyordu. Hani derler ya *dost başa, düşman ayağa bakar*.

Ben de baktım. Haklıydılar, Adidas spor ayakkabılarım, *bana bakın diyordu* adeta.

Üstüne iki parça bez almakla, Milattan Önce 410 yılındaki Avdiralı olunmuyordu.

Çıkarıp hâkimlere hediye etsem mi diye düşündüm, ayakkabıları. Vazgeçtim. Bir ayakkabı 3 hâkime yetmezdi.

Ben de, belime doladığım kırmızı bez parçasını ayaklarımı örtecek şekilde uzattım.

Bu arada tiyatro neredeyse tamamen dolmuştu.

-Tamam olduğumuza göre davayı başlatalım mı? dedi Leukippos hâkimlere.

Kafalarında, benim ayağımdaki ayakkabıların *ne* olduğu ile ilgili düşünceler dolaşan hâkimler, silkinip cevap verdiler Leukippos'a;

-Başlayalım hocam, başlayalım.

Mübaşire haber verdiler sonra. Ve mübaşir tiyatronun ortasına giderek davanın birazdan başlayacağını duyurdu.

Hâkimler cübbelerini giydi.

-Avukat cübbesi var mı burada, dedim. Ne de olsa meslektaş sayılırız.

Dimokritos müdahale etti.

-Uşaklarım getiriyor, dedi.

Bu arada Leukippos'un yanına gittim.

Ben de tıpkı Dimokritos gibi, hocalığına hürmeten elini öptüm Leukippos'un. O da alnımdan öptü beni.

-Hocam, dedim. Dimokritos avukatlık sözleşmesi imzaladı. Kabul buyurursanız, vereceği ücreti okulunuza bağışlamak istiyorum.

Ve sözleşmeyi ona verdim. Dimokritos'a baktım. Bu davranışından pek memnun kalmıştı. Parmağı ile **çok iyi** işareti yaptı.

Hâkimler yerlerine çıkmıştı. Odada sadece Leukippos, Dimokritos ve ben vardık. Kısaca stratejimizi anlattım.

Davayı düşüreceğimizi, fakat öncesinde Leukippos ve Dimokritos'un hazırladıkları **Megas Diakosmos** (Büyük Kozmoloji) isimli, düşüncelerini anlatan çalışmayı sunacaklarını söyledim.

Davayı nasıl düşüreceğimi anlatınca,

-Dimokritos seni nereden buldu, dedi Leukippos.

-O uzun hikâye, dedim. Beni buraya Dimokritos'un **satranç atı** getirdi. Duruşmadan sonra uzun uzun anlatırız size hocam. Şimdi davaya odaklanalım.

Mübaşir Dimokritos'un, Leukippos'un ve benim adımla (Dudos) söyledi. Hep beraber amfiye çıktık, gösterilen yerlere oturduk.

Hâkim, Dimokritos'a yöneltilen suçlamayı ve ihlal edilen kanunu okudu (doğrudan kendisi). Verilebilecek cezayı da söyledi. Koca tiyatrodaki belki bine yakın insan vardı. Çıt yoktu. Akustiği de muhteşemdi tiyatronun. Demek ki **savcılık** kurumu yoktu bu devirde.

-Evet Dimokritos, konuşma alanına gel. Bu suçlamalara karşı diyeceklerin var mıdır?

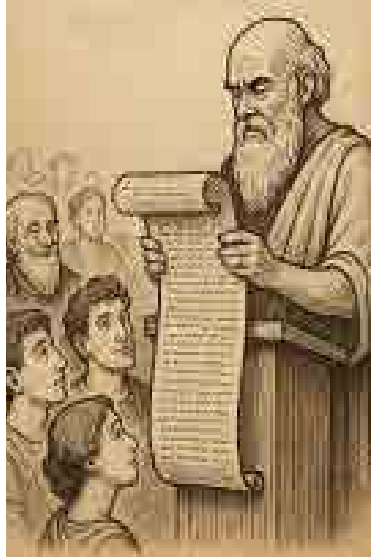
Dimokritos her zamanki güleç haliyle meydana indi.

-Sayın hâkimler, sayın Avdiralılar. Olan her şeyin bir sebebi vardır ve olan olacaktır mutlaka. Bu nedenle bu davanın da bir sebebi vardır. Sebebi şu: İnsanların bilim için, felsefe için harcama yapmaları **bu davaya göre**

suçtur ve bunun için harcanan paralar çarçur edilmiş sayılır. Bu isnat, bu suçlama kabul edilemez. Paranın harcanabileceği en güzel yer bilimdir, ilimdir, felsefedir. Gerçeği arama peşinde yapılacak her harcama, mübarek ve kutsaldır. 8 yıl boyunca, dünyayı gezerek edindiğim matematik, fizik, dünya, biyoloji, kozmoloji ve felsefe konusunda edindiğim deneyim ve bilgilerle, hocam Leukippos'la beraber **Megas Diakosmos** (Büyük Kozmoloji) isimli eseri meydana getirdik. Bu eser, belki de dünya bilim tarihinde çığır açacak. Biraz sonra, eserimizin özetini hocam Leukippos'tan dinleyeceksiniz. Ben sizlere bu bilgilerimle, sadece bu sene, Avdıra'ya kazandırdıklarımı tekrar hatırlatmak isterim: Tam 6 defa gelen, dolu, fırtına ve şiddetli yağmurları 3 gün öncesinden doğru tahmin ederek, ilmime inanıp ona göre davrananları büyük zararlardan kurtardım. Dinlemeyenler ise hem çok zarar etti hem de bedelini, denizde canlarıyla ödediler.

Dinleyiciler arasında bir hareketlenme oldu. Önce cılız daha sonra güçlü sesler duyuldu.

-Dimokritos doğru söylüyor, şahidiz! Tanrılar razı olsun Dimokritos'tan!

16. BEN KİMİM?

Hâkim kalabalığı susturdu.

-Burası mahkeme, tezahürat yeri değil, dedi.

Dimokritos savunmasına devam etti:

-Yine seyahatlerim sayesinde öğrendiğim *dendroloji* (ağaç bilimi) ilmi sayesinde, geçen sene zeytin hasadının kötü olacağını öngördüm. Ve zeytinyağımızı satmayıp stoklamayı, hatta başka yerlerden de zeytinyağı almamızı önerdim. Ben de kendi çapımda biraz yağ stokladım. Ve bu işten 500 talant kazandım. Şunu söylemek istiyorum: Bilime, araştırmaya, seyahate harcanan paralar asla boşa değildir. Asla çarçur edilmiş sayılmaz. Kazancı da sadece araştırma yapana değil, bütün toplumdur. Nitekim beni dinleyip zeytinyağı toplayan çok kişi, zengin oldu.

Seyircilerden biri hâkimlere not göndermiş.

Hâkim Dimokritos'a,

-*Laiko*'dan (halktan) sana bir soru var. Stokçuluk yaparak zengin olmak etik midir, diyorlar. Ne dersin?

-Beni bütün Avdiralılar bilir. Ben ticaret yapmam. Bana açılan bu davayı çürütmek için yaptım bunu. İsteyen; zihnini, ruhunu parlatmak için kullanır *bilimi*, isteyen de para kazanmak için! Etik olup olmadığı hususu her somut olayda ayrı değerlendirilmelidir. Sebebine bakılmalıdır. Mesela ben bu stokçuluğu, para kazanmak için yapmadım. Az önce dediğim gibi, sırf bu davayı çürütmek için yaptım. Ayrıca bu stokçuluktan kimse zarar görmedi, hatta fayda gördü. Etik konusunda kimse bana ders vermeye kalkışmasın. Ben etiğin hem kitabını yazmış, hem de hayatımla göstermişim...

Nitekim avukatım Dudos, sırası gelince söz alacak ve zeytinyağından kazandığım paraların nereye gittiğini gösterecek size.

Dinleyicilerden müthiş bir alkış koptu. Arkasından **Dimokritos, Dimokritos, yaşa Dimokritos!** naraları geldi.

Dimokritos konuşmasını bitirmişti. Gelip yanımıza oturdu. Biz de kendisini tebrik ettik.

Hâkimler seyircilerin nümayişine izin verdi bu sefer. Biraz sonra nümayiş bitti.

Hâkim, üstat Leukippos'a

-Söz sizin, dedi.

Üstat nereden baksan 80 yaşlarında vardı bence. Sakalları bembeyazdı. Yüz hatları derinleşmiş, çile yollarını, yaşanmışlıkları gösteriyordu.

Ayağa kalktı Leukippos. **Megas Diakosmos** kitabını eline aldı.

Dimokritos'u dinlerken, üstada **Ben Kimim** yazımı vermiştim. Okuyunca bana şöyle demişti:

-Sen bizim bu büyük **Megas Diakosmos** kitabını nasıl okuyup, nasıl böyle bir özet çıkarabilirsin ki? Biz daha bunu yayınlamadık. Bunu bizden başka kimse okumadı ayrıca... Bu olamaz ki! Nasıl yaptın bunu? İnanılmaz! Ve biliyor musun işimi çok kolaylaştırdın. Bütün bu kitabı burada okumak çok sıkıntılıydı. Müsaadenle senin bu özetini okuyayım mahkemede. İnsanlar, **kim** olduklarını anlasınlar! Boşluk teorisini, atomların varlığını bu kadar az kelimeyle ifade etmek acayip bir şey!

Leukippos, konuşma yapacağı yere ulaştı.

Tiyatroda çıt yoktu.

Kitabını açtı Leukippos. İçinde **Ben Kimim** yazım vardı.

-Sizi çok yormayacağım, çok kısa tutacağım, dedi. Dimokritos'un bulduğu bu Avukat, sürpriz olarak, bizim yıllarca uğraşıp hazırladığımız kâinat ve insanın yaratılışı konusundaki kitabımızı, 1 sayfada dört dörtlük özetlemiş. Onu okuyarak bitiriyorum;

Sonra da benim yazdığım, **Ben Kimim** başlıklı yazıyı okudu:

BEN KİMİM?

Tarladaki ot değilim.

Fal çiçeği papatya da değilim.

Sahildeki kum tanesi de...

Tohumları bağrında çürütüp ağaca dönüştüren toprak da değilim.

Yoksa bir yaprakta, sabahları oluşan çiğ tanesi miyim?

Güneş doğar doğmaz, şekil değiştirip buharlaşarak gökyüzüne kanat çırpacak olan mıyım?

Bulut olup yağmur damlası kılığında, rahmet olarak inecek miyim yeryüzüne?

Yoksa kristale dönüştürülmüş, benzersiz güzellikte bir kar tanesi olacağım gökyüzünde...

Yoksa fırtına, boran, kasırga olup ortalığı birbirine mi katacağım?

Bana soran var mı? Fikrimi alan var mı?

Ben kimim? Neyim ben?

Var mıyım, yok muyum?

Yoksa “*bir varmış, bir yok*” muyum?

Varım, yokum.

Varım, yokum...

Var olup olmadığımı anlamak için pervanenin durması gerek.

Durduğunda belli olur pervane; var mı, yok mu?

Pervane olsa da olmasa da “*var*” var!

Ama *var* olanın bilinmesi için, *yok* olanın varlığı şart.

Her şey zıddıyla bilinir çünkü.

Bu yüzden, ‘*Yok*’u, ‘*Var*’ var etmiştir.

Bilinsin diye.

Şimdi anladım kimim ben:

Ben, ‘*Var*’ın var ettiği ‘*Yok*’um.

Adımı buldum: Yok, yokluk...

Var edeni gösteren, var edeni bulduran, ‘*Var*’ın var olduğunu ispat eden ‘*Yok*’um ben.

Varlık tecelli eder bende, görünür bende.

Bir nevi *ayna* vazifesi görürüm.

Görünen her şey *varlığın* yansıması.

Ben yokum.

Boşuna beni aramayın, göremezsiniz.

Varlığım yok ki görüneyim.

Gördükleriniz ben değilim.

Bende ne görünüyorsa, varlığın tecellileridir.

Benim tek görevim var: **Yok**'un aynasını temiz tutmak.

Kirlenmiş aynada **varlık** yanlış anlaşılabilir, yanlış değerlendirilebilir çünkü.

Ben **Yok**'um.

Varlığı gösteren aynayım.

Tek görevim var; aynayı hep temiz tutmak, kirlenmesine izin vermemek.

Kim bilir, beni var eden **varlık**, yoklukta da varlık yaratır.

Yoksa yarattı mı?

Yokluktaki varlık mıyım ben?

Akıl diye mi ortaya çıktım?

İnsan suretine mi büründüm?

'Oku!' emrini yerine getirmek için, okuyorum kâinatı.

Her tarafta sadece **varlık** var.

Varlıktan başka varlık yok.

Kitapta sadece 'O' var.

Yokluk, kitabın okunmasını sağlayan.

Bir de kitabın mütalaacısı, oku emrini yerine getiren, ben, insan.

Bundan böyle benim adım, **insan!**

Varlığın mütalaacısı, hamd edeni...

Hamd alemlerin Rabbinedir!

*

*Dedim lütuf, **Dedi nasip.***

*Dedim nasip, **Dedi gayret.***

*Dedim gayret, **Dedi niyet.***

*Dedim kalp, **Dedi vicdan.***

*Dedim vicdan, **Dedi insan.***

*Dedim insan, **Dedi eşref.***

*Dedim eşref, **Dedi şeref.***

*Dedim, sen kimsin? **Dedi, ben VAR!***

*Dedim, biz kimiz? **Dedi, siz misafir.***

*Dedim, niye geldik? **Dedi, doymaya.***

*Dedim, ya sonra? **Dedi, sorguya.***

*Dedim, zor mudur? **Dedi, amelin bol mudur?***

*Dedim, amma... **Dedi, kurcalama.***

*Dedim, adın ne? **Dedi, Bakî.***

*Dedim, yani? **Dedi, Hüvel Bakî.***

*Ya **Bakî**, Entel **Bakî**...*

17. KARAR

Leukippos yazımı okumayı bitirdikten sonra şöyle dedi:

-Gördüğünüz gibi, aramızda sadece bir avukat değil, aynı zamanda bir filozof da varmış. İtiraf edeyim, bizim Dimokritos'la keşfettiğimiz ve **Megas Diakosmos** kitabında belirttiğimiz boşluk ve atom teorisinden öte bir şey bu... Atomu *varlık*, boşluğu da *yokluk* olarak ele alması bizim maddeci teorimize uysa da; *Atomları; Yaratıcı'nın aynadaki sonsuz yansımaları* olarak değerlendirmesi, ufuk açıcı! Boşluğu yani *yokluğu* da *insan* olarak isimlendirmesi çok hoş. Böylece *Yaratıcı'yı*, insanda görünür hale getiriyor. Bu avukat bizim maddeci görüşümüzle manacı görüşleri harmanlamış. Ben sözü ona bırakmak istiyorum...

O kadar utanmıştım ki Leukippos'un sözlerinden, bir ara oradan kaçasım geldi. Sonra avukatlık sözleşmesini hatırladım. Davayı düşünmeliydim önce.

Dimokritos'un uşağı, aile mirasının iade edildiğine dair makbuzu getirmişti.

Mahkeme başkanı,

-Avukat Bey söz senin buyur, dedi.

Ben sahneye giderken Leukippos üstat, yerine oturmak için geliyordu. Karşılaşınca sarıldı bana. Ben de ona,

-Beni çok mahcup ettin üstat, dedim.

-Hadi git işini bitir, dedi. Seninle çok ama çok işimiz var!

Mübaşiri çağırdım. Elimdeki miras iade belgesini ona verip, hâkimlere ulaştırmasını söyledim.

Tiyatroda çıt yoktu. Herkes ne diyeceğimi merak ediyordu.

Hâkimler belgeyi incelerken, ben de sahnede sap gibi durmaktan olsa gerek, avukatlık cübbesiyle kırmızı etekliğimi düzelttim. Farkında olmadan Adidas spor ayakkabılarım yine meydana çıkmıştı.

Bana yönelen bakışları hayranlık sanıyordum. Meğerse ayağımdaki (onlara göre acayip olan) ayakkabılara imiş bakışlar. Bunları sonradan öğrendim tabii. Hâkimlerin incelemelerinin ve kendi aralarında yaptıkları istişarenin bittiğini görünce,

-Sayın Mahkeme Heyeti, hepinizi derin saygılarımla selamlıyorum. Çok uzak yerden geldim. Aramızda 2500 sene fark var. Evet, ben de Avdıralı'yım. Avdıra'da 1441 nolu parselin -devlete göre- sahibiyim. Bana göre ise sadece kullanma yetkisi bende, geçici bir süre için. Ama aramızda sizinle 2500 sene fark var. Ben gelecekte geldim. Her şey kızım **Emine**'nin eski Avdıra'da, Dimokritos'un aile konutunun altındaki koyda, bir **satranç atı** bulmasıyla başladı. Gerçekten tarihi eser olup olmadığı konusunda tereddüde düşünce, hayal gücümü kullanarak, anında buraya geldim. Ve Dimokritos'la görüşerek -yine hayalimde tabi- gerçeği (atın ona ait olduğu gerçeğini) tespit ettim. Bu arada Dimokritos'la sevdik birbirimizi, benzer yönlerimiz vardı. Kitaplarını da okumuştum. **Megas Diakosmos**'u da okumuştum. Şunu bilmenizi isterim ki, bu iki insanın adı 2500 yıl sonra bile bütün dünya insanları tarafından bilinmektedir. Bu kişilerle ne kadar iftihar etseniz azdır. Kitaplarda, Dimokritos aleyhine, *aile servetini çarçur*

etti diye dava açıldığı bilgisi var. Ama dava ile ilgili başka hiçbir bilgi yok. Bilgiye, bilime, felsefeye yapılan yatırımı *çarçur etme* olarak değerlendirmek Avdiralılar için büyük ve silinmez bir utanç kaynağı olurdu. Ee ben de 2500 sene sonra da olsa Avdiralı sayılırdım. Bu utanç bana da yeterdi. Atomları *hiçlikle, yoklukla* bilinsin diye *var* eden, tek ve 1 olan *Yaratıcı*'nın merhametine bakın ki Avdıra'yı ve Avdiralıları bu utançtan kurtarmak ve davayı düşürmek için, satranç atı bahanesiyle, beni buraya hayalen gönderdi. Sayın Hâkimler; Dimokritos bilgisiyle- ilmiyle, ailesinin 100 talantlık mirasını 500 talanta yükseltmiştir. Ancak 100 talantı aile mirasına iade etmiştir. Böylece çarçur edilen aile mirası kalmamıştır ortada. Davanın düşürülmesini, açılmamış sayılmasına karar verilmesini arz ederim.

Sessizlik...

Zaman mı durdu, mekân mı durdu bilmiyorum.

Hâkim, mahkeme kararını açıkladı.

-Herkes ayağa kalksın, dedi mübaşir.

-Karar, dedi Hâkim.

Ve şöyle devam etti;

-Gereği düşünüldü. Ortada çarçur edilen bir aile mirası bulunmadığı anlaşılmakla, davanın açılmamış sayılmasına karar verilmiştir.

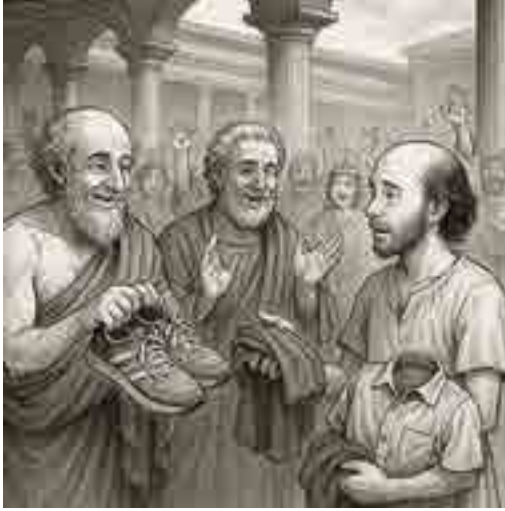
Hâkim Anaxagoras, Hâkim Hristos, Hâkim Philonikos, kâtip...

İmzalar elektronik olarak atılmıştı.

Hâkimin karar tokmağını vurmasıyla, sırtındaki cübbeyi ve iki parçadan oluşan, Dimokritos'un bayramlık

kumaşlarını üzerimden çıkardım. Terlemiştim çünkü...

Ve kot pantolonlu, gömlekli, Adidas ayakkabılı halimle, aralarında uzaydan gelmiş gibi görünüyordum.

18. BAĞIŞ KAMPANYASI

Belki binden fazla kişi üzerime üşüşmüştü. Ezilme tehlikesi geçirdim.

Hâkimler, güvenlikçiler müdahale etti. Beni zar zor aralarından çıkardılar, hâkimlerin bulunduğu platforma götürdüler. Hâkimler, milleti teskin etti.

Ben de konuşmama devam ettim:

-Sevgili Avdiralılar, 2500 sene sonra bile, hakkınızda anlatılan bir fıkra var. Anlatayım mı size?

Ve fıkrayı anlattım:

-“Bir Avdiralı, eşeğini bir adama kiralamış. Adam eşekle işini görmüş. Yorulunca da eşeğin gölgesinde dinlenmiş biraz. Eşeği iade edeceği zaman, eşek sahibi, kararlaştırılan bedelden fazlasını istemiş. Sebebinin sorunca, sen eşeğin gölgesini de kullandın, istifade ettin. Ben sana eşeğin gölgesini kiralamadım. Onun bedelini de vereceksin şimdi, demiş.”

Bir kakhaha koptu...

Dimokritos’la Leukippos’a baktım, her ikisi de halinden memnun, beni gülererek izliyorlardı.

Kahkahalar bitince devam ettim sözüme.

-Bu fıkra Avdiralılara yakışmıyor. Üstat Leukippos ve Dimokritos’un hemşerisi olmanın bir bedeli vardır. Sizleri onun bedelini ödemeye davet ediyorum. Avdiralılar cimri, hasis değil, cömert insanlardır. Fıkradaki gibi değilsiniz siz... Avdiralı **Pipina ve eşinden** biliyorum bunu. Bu yüzden şimdi ben Dimokritos’tan alacağım avukatlık ücretinin tamamını -ki o da 400 talanttır-

Leukippos'un okuluna bağlıyorum. Bilim, ilim gelişsin diye. Hakikat bulunsun diye... Hadi bakalım siz de yiğitliğinizi, cömertliğinizi gösterin. En büyük bağışı yapana da ayağımdaki şu spor ayakkabıları ödül olarak veriyorum. İkinci büyük bağışçıya kot pantolonumu, üçüncüye de gömleğimi vereceğim.

Bunları söyledikten sonra hemen orada soyunup, Dimokritos'un kırmızı beyaz bezden oluşan kıyafetine büründüm.

Mahkeme heyeti güvenlikçiler ve mübaşir yardım kampanyasını organize ettiler.

Elbiselerimi salonda bırakıp Avdiralı kıyafetine bürününce dikkatler üzerimden çekildi. Usulca uzaklaşıp üstadların yanına gittim. Her ikisi de hem gülüyor hem ağlıyordu...

-Hem okulumuzu ihya ettin hem davayı düşürdün hem de Avdiralıların şerefini kurtardın, dedi Leukippos minnetle.

-Gel de Tanrıların işi deme, dedi Dimokritos.

-İşte yanıldığın nokta üstadım, dedim. Sen, denizin üzerindeki parlaklıklarda yansıyan sayısız güneşi gördüğünden, çok sayıda güneş var sanıyorsun. Boşlukta sayısız atom görmenin sebebi bu. Gördüklerin hayal. Çünkü gördüğün hayal atomlar, belli bir süre sonra kayboluyor. Tek güneş olduğu gibi, atomlar da tektir. Yansımaları güneş zannetme. Beni buraya o tek **atom**, eşi benzeri olmayan, doğmamış ve doğurulmamış **Yaratıcı** güç gönderdi. Bana verdiği hayal gücüyle yanınıza geldim, hem de anında. Ve olanlar oldu. Bu olanların benimle ilgisi yok. Ne yaptıysa O yaptı. Bir şey yapma gücü sadece O'nda var. O'ndan başka hiç

kimsenin dahli olamaz. Bir köyde iki muhtar olamaz; illâ bir yerde münakaşa, fikir ayrılığı çıkar. Nitekim sizin uydurduğunuz, Olimpos'taki Zeus başkanlığındaki o Tanrılar her gün kavga etmiyorlar mı? Kavgalar yüzünden düzenin nasıl bozulduğunun ispatıdır Olimpos Tanrıları... Tanrı tektir. Ve hiçbir şeye O muhtaç değildir. O'na her şey muhtaçtır. Aynanın karşısından çekildiği anda hiçbir şey kalmaz ortada; O'ndan başka.

Hâkimin tokmağı duyuldu. Sessizlik hâkim oldu.

-Bağış kampanyasının sonucunu açıklıyorum, dedi başkan. Leukippos'un Felsefe Bilim okuluna toplamda 33.680 talant bağış toplanmıştır. En büyük bağışı 5.000 talantla zeytin tüccarı Anaksagoras yapmıştır. Avukat Dudos'un ayakkabılarını, ödül olarak vermek üzere Üstat Leukippos'u sahneye davet ediyorum.

Müthiş bir alkış koptu. Üstat ağlaya güle, başını sallaya sallaya sahneye gitti. Adidas ayakkabılarını eline aldı. Bağışı yapan Anaksagoras'a verdi. Anaksagoras, hocanın elini öptü ayrıldı.

Hâkimin sesi tekrar duyuldu;

-İkinci en büyük bağışı Gemici Zenon, 3.500 talantla yapmıştır. Dudos'un pantolonunu kendisine ödül olarak vermek üzere, üstat Dimokritos'u sahneye davet ediyorum.

Dimokritos da güle oynaya gitti, ödülünü verdi adamın.

Ödülü alan Zenon, pantolonu inceleye inceleye uzaklaştı.

Hâkim yeniden konuştu;

-Son olarak, üçüncü en büyük bağışı 2.000 talantla

yapan demirci Sokrates'e ödülünü vermek üzere, Avukat Dudos'u sahneye davet ediyorum,

Gittim, ödül olan gömleğimi Sokrates'e teslim ettim.

Eyvah, dedim içimden. **Yandım ki ne yandım!**

İki bez parçasına sarılı olarak eve döndüğümde, eşim ve çocuklarım beni kesin olarak delirmiş sanıp hastaneye götürmeye kalkışıyorlardı.

Fakat gerçekten anlamıyordum; hayal gücümle yaptıklarımın inanmayan ailem, konu Dimokritos'tan alacağım paraya gelince inanır olmuştu bana. Eşim; **parayı bana getir**, ortağım olan oğlum da **o paranın yarısı benim baba. İngiltere'de 2000 dolar zarar ettim, paraya ihtiyacım var, hissemi isterim**, demişti.

Eyvah! Ben gaza gelip paranın tamamını okula bağışladım.

Şimdi ne yapacağım?

19. YARATICI'NIN AİLESİ

Şaka, şaka tabii. Hayalle gerçekleri kasıtlı olarak karıştırıyorum.

Çünkü işin doğrusu ikisi de hayal.

Gerçek sandığımız bu dünya hayatı, *Yaratıcı*'nın hayali...

Tabii O'nun hayali de gerçek gibi.

Zira O'nun hayali de O'ndan ve O'nun yansıması.

Yansımalar sürekli ve kesintisiz olunca da biz gerçek sanıyoruz onları.

Hayal olduğumuz, sürekli değişimlerden ve sonunda yok olmamızdan belli. Hepimiz bir *varmış* bir *yokmuş* oluyoruz sonuçta.

Bendeki hayal gücü de *Yaratıcı*'dan. İlâhi bir şey...

İsteyen herkes, bu gücü kullanarak; tüm dünyayı tek devlet görebilir, kendini de devlet başkanı ilan edip hüküm sürebilir...

Hiç unutmuyorum. Küçük oğlum Paşa, galiba 11-12 yaşlarındaydı, Yalova'daydık... Balık çorbası içiyorduk.

-Baba! dedi birden.

-Efendim oğlum, dedim.

-Devlet kurmak için ne yapmam lazım? dedi. Devlet nasıl kurulur?

Baktım çok ciddiye. Ciddi ciddi soruyordu bunu. Hepimiz şaşırmıştık.

-Çok kolay oğlum, dedim. Hayal ederek, hayal gücünü kullanarak devletini kurabilirsin.

-Devlet kurmak, nereden aklına geldi, diye sordu annesi.

-Babam devlet kurmuş ya anne, dedi Paşa. Ben de kurayım dedim.

-Baban devlet mi kurmuş, ne devleti? dedi eşim, merakla bana bakıp.

-Anne, dedi Paşa. Defalarca babamı bu konuda konuşurken duydum, konuşmalarına şahit oldum, izledim. Babam sürekli dünyanın tek devlet olduğunu, kendisinin de Allah tarafından halife olarak atandığını söylüyor. Yani dünya devletinin tek başkanı olduğunu...

Sonra bana döndü ve kararlı bir sesle;

-Baba, dedi. Ben de kendi devletimi kurmak istiyorum!

Ben de anlattım Paşa'ma.

-*Yaratıcı*, O'nu bulan, alışverişini O'nunla yapan herkese bir güneş verdiği gibi, herkese de bir devlet ve devlet başkanlığı vermiştir. Güneş tek olsa da, herkesin **bu güneş benim** demesine mâni değildir bu hakikat. Ve herkesin **benim** demesinden dolayı da, kimse kavga etmez. Güneş bölüşülmüyor ki kavga olsun. Güneşe, başkalarının da **benim** demesi, ona benim de **benim** dememe ve ondan istifade etmeme engel değil ki. Ve hiçbir zararı da yok...

*

Dimokritos ve Leukippos'a dönerek;

-Gördünüz mü, dedim. Güneş de bir atom. Herkesin gözü önünde. Ama onu keşfetmek size nasip oldu tarihte. Keşfiniz çok hayati.

-Bizim keşfettiğimiz atomlar **güneşin yansımaları**, dedi Dimokritos. Onun için çok ve sonsuzlar. Başınızı yukarı kaldırıp, tek olan atomu görmezlikten gelmişiz. Sana çok.....

Devam etmelerine izin vermedim. Sözlerini kesip, susturdum onları.

-Beni bağışlayın, dedim. Hepinizi kandırdım. Ben filozof, bilgin falan değilim. Talebeyim sadece. Soruyor, soruşturuyor, araştırıyorum. Bildiklerimin tamamı, bana öğretilenler ve öğrendiğim bilgiler. Ancak papağan gibi tekrar etmem onları; bana verilen tefekkür, hayal, bilgi, hafıza, merak güçlerimle karşılaştırır, kontrol eder, kendime göre düzenlerim... Hissediyorum. İçimde sürekli bana sufle veren sesler var. **Bu iyi** ya da **bu kötü** diyenler var. **Bu doğru** ya da **eğri** diyen vicdan gücüm var... En muhteşem duygum ve gücüm ise sevgi, muhabbet, aşk, kardeşliktir. Buna rağmen mantık var değil mi? Siz 2500 sene önce 100 sene kadar görüntü verdiniz. 2400 senedir yoksunuz. Ondan önce de yoktunuz. Ben de 2500 senedir yoktum. 70 senedir görüntü veriyorum sadece. Ne zaman bitecek o da belli değil. Sonra ben de yokum... Ben de hayal olacağım. Yoksa hayalet mi? Gördüğünüz gibi **gerçek** dediğimiz hayatın kendisi de **hayal**, hayalet... Bu hayallerimizi, ne siz ne biz ne de bizim gibi hayal olanlar hakikate çevirebilir. Bu kimse yapamaz. Sadece bir gerçek atom hariç... Hayalleri gerçeğe çevirebilecek yegâne güç, tek hakikat olan **Yaratıcı** güçtür. Ve O, hayallerde sürekli tecelli etmekle ve bizi sürekli yenilemekle bu güce sahip olduğunu göstermektedir bize. Bütün insanlık, **Yaratıcı**'nın ailesidir. İyisiyle, kötüsüyle, çirkiniyle, güzeliyle, biz hepimiz kardeşiz.

-Gel kardeşim, gel, dedi Leukippos.

Gittim sarıldım. Dimokritos da geldi, o da sarıldı bize. Üçlü yumak olduk.

-Bize yer yok mu, dedi hâkimler. Bakın bir servet getirdik okuluna Leukippos. Bugün gerçekten tarihi bir gün. Halk memnun, biz hâkimler memnun. Şehir Site Devlet Başkanı Archondas Ksenias da memnun! Hatta bize haber göndermiş. Üçünüzü (Leukippos, Dimokritos ve Dudos) ve bizleri sarayına yemeğe bekliyormuş. Kendisi, 2500 sene sonrasından gelen bu avukatı çok merak etmiş. Fakat sanırım başkanın asıl merak konusu, avukatın pantolon dediği şeyin cebinden çıkan bir cihazmış.

-Telefonum! dedim. Eyvah o bana çok lazım. Bütün bilgilerim içinde.

Hakimlerden biri şöyle dedi;

-Bağış yaptığı için, pantolonu ödül olarak alan Gemici Zenon, cihazı Başkan Archondas'a götürmüştü. Sanırım bu cihaz hakkında sorgulanacaksın avukat. Bizi de çağırdılar çünkü. Belki de dava açarlar. Casusluk suçlamasına maruz kalabilirsin.

-Gitmesek olmaz mı? dedim. Ben tüysem, uzasam olmaz mı?

-Endişe etme, biz varız, dedi hâkim. Halk arkanda. Sevildin burada. Yöneticiler bir şey yapamaz sana, korkma.

-Ya, ben bir Allah'tan korkarım, bir de eşimden çekinirim. Hadi gidelim o zaman bekletmeyelim başkan, dedim.

20.

ATOMLAR ŞEKİL DEĞİŞTİRMEZ

Avdiralılar coşmuştu. Hayır yapmanın, bir başka insanın, bir başka kurumun derdine ortak olup, sıkıntının giderilmesine vesile olmanın tadını, lezzetini almışlardı...

Leukippos'un, Dimokritos'un okuluna para yatırmış, bir nevi ortak olmuşlardı. Maddi olmasa da manevi anlamda...

Bu yüzden sahiplenmeliydiler okullarını ve okullarının hocalarını.

Buna sebep de Avukat Dudos'tu.

Şehir Site Devletinin Başkanlık Sarayına giderken, yüzlerce insan eşlik etti davetli heyete.

-Avdiralılar niye peşimize takıldılar? dedim hocam Leukippos'a.

Bana şöyle cevap verdi;

-Şehir Site Devlet Başkanı Archondas Ksenias pek sevilmez de... Seçilirken çok iyi olan insanlar iktidara gelince, ahlâk değişimine uğruyorlar. Okulumuzda incelediğimiz konulardan biri de bu. İktidarda ahlâkını seçim esnasındaki gibi koruyabilen birini, bilmiyoruz. Bunun sebebini araştırıyoruz.

-Atomlar şekil değiştirmez. Adam aynı, onu teşkil eden atomlar da aynı dedi, Dimokritos. Buna rağmen iktidar adamın ahlâkını değiştiriyor. Bu hakikatin sebebini elbette bulacağız. Hele şimdi okulumuza gelen bu servetle, çalışmalarımızı uçuracağız sayende...

-Bana söz düşmez üstatlar, dedim. **Sizin teorinize göre;** varlık sadece sınırsız atomlardan ve boşluktan müteşekkil. Suretler de atomların diziliş şeklinden ibaret. Ve bu dizilişler tamamen tesadüfe dayalı gerçekleşmektedir. Bunları düzenleyen üstün bir akıl, üstün bir güç yoktur. Özetle böyle diyorsunuz. Yani siz, üstün bir gücün yerine **sebepleri** yerleştiriyorsunuz. Doğru mu anlamışım?

-Çok doğru dedi, ikisi birden.

-Bu ifadelerini kaydetmeliyiz, dedi Dimokritos. İki cümlede, bizim teorimizi ifade ettin.

-Kaydedin, dedim. Ama şunu da ekleyin. Tüm olan bitenlerin tamamen tesadüflere bağlı olarak gerçekleşmesi ve tesadüflerin şuurlu varlıklar oluşturması, mümkün müdür? Ve bunun mantıklı bir izahı yapılabilir mi? Sende bulunmayan bir şeyi, başka birisine verebilir misin?

-Çok mantıklı şeyler söylüyorsun Avukat, dedi Dimokritos gülerek.

-Teorimizi tekrar gözden geçirmeliyiz, dedi Leukippos.

Hâkimler ve yanımızda yürüyen diğer Avdiralılar, ayaküstü sohbetimize karışmadılar.

Bu arada limana varmıştık.

Sol taraftaki tepenin üstünde görkemli saray göründü. Saraya beş dakikalık yolumuz kalmıştı ki, saray muhafazaları yolumuzu kesti.

Sadece davetlilerin, yani hâkimlerin ve bizim geçmemize izin verdiler. Halkı limanda beklettiler. Halk bundan hiç hoşlanmadı. Bu yüzden de dağılmadılar.

Bir yerde kalabalık oluşur da satıcılar doluşmaz mı? Izgara köfte, mısır, çekirdek, fındık, fıstık satanlar doluştu limana. Acıkanlar da ihtiyaçlarını giderdi tabii.

Biz de acıkmadık değil yani. Bakalım sarayda bizim için hazırlanan yiyecekler nelerdi?

Saray bizim külliye kadar görkemli olmasa da ihtişamlıydı.

İktidara gelenler bütün milleti temsil ediyorlardı ve bu yüzden ihtişamlı yaşamaları gerektiğine inanıyorlardı. ***Temsilde israf olmaz*** kuralı Avdıra Sarayı'nda da geçerliydi anlaşılan.

Saray teşrifatçısı bize;

-Bu taraftan lütfen, dedi. Başkan Archondas Ksenias sizi kabul edecek.

Oldum olası bu resmi görüşmeler beni çok rahatsız eder. Hatta bu yüzden lokantalara, toplantılara asla gitmem. Gitmek zorunda kaldığım düşünlerde bile patlar, kaçırım. Misafirliklerde bile sıkılır duramam. Bu yüzden heyetin en arkasıındaydım. Ben de onları takibe yeltendim ki bir komutan önümü kesti.

-Sen, onlarla gitmeyeceksin, sen bu taraftan gideceksin! dedi.

Ve beni heyetten ayırdı.

Takip ettim onu. Epey koridordan geçtikten sonra, sarayın bodrum katına indik. Beni bir odaya soktu. Oda soğuktu. Bizim karakollardaki nezarethane odalarına benziyordu. Daha çok da, ifade ve işkence odalarına!

Ortada bir masa, bir de sandalye vardı. Dikkat edince yerlerde ve duvarlarda kurumuş kan izleri, kan lekeleri

gördüm.

Hayda! Ne oluyordu?

Archondas Ksenian, yemek derken, bana işkence ziyafeti mi hazırlamıştı?

Anlamadım, ama nasılsa öğreneceğiz, diye düşündüm.

Kapı açıldı. İçeriye Gemici Zenon girdi. Hani şu ikinci en büyük bağışı yapıp pantolonu ödül olarak alan adam...

Zenon'un bir elinde pantolonum vardı. Diğer elindeyse benim akıllı telefonum.

-Ben Avdira Site Devleti'nin istihbarat şefiyim, dedi. Görevim de senin gerçek kimliğini ortaya çıkarmak. Halkımızı ve filozofları kandırmış olabilirsin. Ama biz yutmadık tabii. 2500 sene sonrasında geldiğin masalına da inanmadık. Ama şovun çok etkiliydi. Okul için **hayır yapma** külahıyla da kandırdın milleti kolayca. Hocaları da kandırdın. Ama şimdi, hakikati söyleme zamanı geldi.

21.
CASUS MU BÜYÜCÜ MÜ?

Hoppala, çattık!
İstihbaratçıları kandırmak mümkün değil
gördüğünüz gibi.

Dikkatlerinden hiçbir şey kaçmıyor.

Pantolonum ve cep telefonum da **delil**.

Haydi bakalım. Pirincin taşını nasıl ayıklayacağım?

Önyargıları kırmak atomu parçalamaktan zor.

Zenon şöyle dedi;

-Giysilerin dikişli. Tarihte ilk dikişli elbise kullananlar,
Türkler. Söyle bakalım, sen Türk casusu musun? Yoksa
Persliler adına mı buradasın? Görevin ne? Bugüne kadar
hiç görmediğimiz bu aygıt nedir? Ne işe yarıyor? Bir
çeşit haberleşme aracı mı bu?

-İyi bildin Zenon, dedim. Bütün cevaplar da onda. Adı
akıllı cep telefonu. 2500 sene sonra icat edildi. Üstelik
bu telefon akıllı, içinde her şey var. Anlatacağımı,
göstereyim sana istersen...

Biraz tereddüt etti Zenon. Sonra da ne düşündüyse,
uzattı telefonu bana. Tam o anda telefonum çaldı. Zenon
korkudan sıçradı sesi duyunca.

-Korkma dedim, eşim arıyor. Bak diya fonlu olarak
açıyorum telefonu, sen de duy.

Eşimin sesi duyuldu telefonun diğer ucundan;

-Hayatım, yemek hazır.

-Tamam, dedim. Birazdan gelirim. Az işim var.

Ve kapattım telefonu.

Eşimle Türkçe konuşmuştum. Bu nedenle Zenon bir şey anlamadı tabii.

-Bu “Türkçe”, dedim. Eşim yemeğe çağırdı beni. Yemek hazırmış.

-Saçmalama dedi, Zenon. Gidemezsin ki... Ağır suçlama altındasın. Casusluk çok ağır bir suç. Cezası da ölümdür.

-Tamam, dedim. Bende eşime, hemen gidemeyeceğimi söyledim zaten. Gel şimdi sana telefondaki uygulamaları ve cihazın marifetlerini göstereyim.

Şifremi girdim, açtım telefonumu.

WhatsApp, Twitter, Instagram, Google uygulamalarını gösterdim. Telefondaki ses ve görüntü videolarını görünce ödü koptu Zenon'un.

-Sen casus değil büyücüsün, dedi.

Deli gibi kaçtı odadan.

Çok geçmeden Dimokritos girdi odaya, gülerek.

-Yahu Avukatım, dedi. Ne yaptın da milletin ödünü kopardın? Büyücü büyücü, diye aklını yemiş adam. Yanına da kimse gelmek istemiyor. Biz de seni merak etmiştik. Birazdan gelir, dediler. Sen geleceğine, senin büyücü olduğuna dair haber geldi. Güler misin, ağlar mısın?

-Bağışçılar arasında bulunan ve ikincilik ödülünü alan Zenon istihbarat başkanymış meğerse. Benim casus olduğumdan kuşkulanmış. İfademi alıyordu ki cep telefonum çaldı o an. Üstüne bir de telefondaki uygulamaları gösterince ödü koptu adamın. **Büyücü**

büyücü diye diye kaçtı buradan. Bak, sana göstereyim ona gösterdiklerimi...

O arada eşimden mesaj geldi. “**Hadi ama yemekler soğuyor**” diyordu.

Dimokritos, büyük bir merak, ilgi, hayret ve hayranlıkla uygulamalara baktı, videoları izledi. Google’da bulunan, kendisiyle ilgili bilgileri ise şaşkınlıkla okudu, dinledi, seyretti. Ama kaçmadı, korkmadı. Bana da **büyücü** falan demedi. Her zamanki haliyle gülümsedi sadece.

-Vay be, dedi. Demek insanlık bugünleri de görecektir ha! İnanılmaz! Zenon’un tepkisini anlıyorum. Bu çağda yaşayan kim görse bunları, seni büyücü sanır.

-Ama sen büyücü sanmadın, dedim.

-Bilim adamı büyüye inanmaz da ondan, dedi. Her şey sebeplere bağlıdır ve biz o sebepleri araştırırız.

Sonra yüz ifadesi daha da ciddileşti ve şunları söyledi;

-Bu girdaptan nasıl çıkacağız, onu düşünelim. Burada, Avdıra’da büyücülük, casusluktan da ağır bir suç. Direkt yakarlar seni.

-**Yaratıcı** ne kadar dert verdiyse o kadar da derman vermiştir, dedim. Merak etme. Elbette bu durumdan kurtulmamıza da yardım edecektir. Ama benim, şimdi daha büyük derdim var.

-Daha büyük dert mi? diye sordu şaşkınlıkla

-Evet, dedim. Eşim beni yemeğe bekliyor ve hemen gitmezsem evde sorun çıkacak. Onun için müsaadenle ben bir koşu gidip aile soframıza katılayım. Çabuk yerim merak etme. 15 dakikada da dönerim yanına. Beni idare edebilir misin?

-Sen benim kardeşimsin, dedi. Senin için yanmaya bile razıyım, hadi git. Eşin hanımefendiye de selam söyle benden. Canını da sıkma. Yemeğini aceleyle değil, sakın sakın ye. Ben buradayım, seni bekliyorum... Bu arada telefonunu bana bıraksan, biraz incelesem onu, olur mu?

-Tabii ki kardeşim, dedim. Şifrem 1-2-3-4-5-6. Pili biterse, şu kabloya tak, şarj olsun. Tamam mı?

-Tamam kardeşim, dedi.

Ben de onu telefonumla birlikte orada bırakıp, gönül rahatlığıyla eşimin davetine icabet ettim.

22. İSTİHBARAT

Sofra tam tekmiil hazırdı. Eşim, her zamanki gibi döktürmüştü maharetini. Etli bamya, kıymalı makarna, cacık, salata, Kırkağaç kavunu, şeftali, karpuz beni bekliyordu.

-*Bismillah*, dedik başladık yemeğe.

-Kusura bakmayın, beklettim sizi, dedim. Ama işkence odasıdaydım. İstihbarat başkanı sorguluyordu beni. Şu anneniz var ya, biliyordum ama bir daha *mübarekliği* tescillendi. Öyle bir anda aradı ki telefonla, beni casusluk suçlamasından kurtardı.

Gerçi sonra, daha ağır bir suçlamayla karşılaştım. Ama onun sebebi, telefondaki videolardı.

-Neyle suçlandın baba? dedi Evren oğlum.

-Büyücülükle, dedim. Cezası da yakılmakmış.

-Çok iyi, dedi eşim. O zaman gitme işte sen de, dönme oraya. Bitsin bu saçmalık.

-Yapamam, dedim. Kardeşim Dimokritos ve hocam Leukippos da orada. Gitmezsem, benimle iş birliği yaptılar diye onları cezalandırırlar. Buna razı olamam. Bunun ötesinde, hala satranç oyunumuzu oynayamadık. Ve Dimokritos, Truva Atı Savaş Felsefesini hala anlatmadı bana.

Paşa oğlum konuya girdi,

-Baba, dedi. Korkutma bizi. O kadar inanarak konuşuyorsun ki bana bile gerçekmiş gibi geliyor.

Baktım, yemekler yenmiş bitmişti...

-Gerçek nedir oğlum, dedim.

-Gerçek gerçektir baba, dedi.

-Peki yediğimiz yemek gerçek midir?

-Tabii ki, dedi.

-Peki yediğimiz gerçek yemek nerede şimdi, dedim.
Masada yok gördüğüm kadarıyla.

-Midemizde baba, dedi.

-Demek gerçek yenebiliyor ve şekil değiştirebiliyor,
öyle mi?

-Ee öyle olsun, dedi.

-Demek ki gerçek yemekler şimdi hayal oldu. Hayale
dönüştü, doğru mu?

-Ee bir bakıma doğru, dedi.

-Doğru ya, dedim... Hayaller gerçeğe, gerçekler de
hayale dönüşebiliyor gördüğünüz gibi. Neyin hayal,
neyin gerçek olduğu tartışmalı bir konu. Algi meselesi.
Senin için hayal olan bir şey, benim için gerçek. Benim
için gerçek olan bir şey de, senin için hayal olabilir.

-Çok doğru, dedi.

-Doğru ya, dedim. Allah: **Ben Âdem'e isimleri
öğrettim**, der. İnsanın üstünlüğü buradadır, isimler...
İsim vermede özgür bırakmış bizi. Dilediğimize **hayal**,
dilediğimize de **gerçek** diyebiliriz. Ama ister **hayal**
ister **gerçek** diyelim bir şeye; bizim isimlendirmemiz,
isimlendirilen o şeye etki etmez. İsimlendirme, sadece
insanın kendi algısına etki eder. Örneklendireyim:
Güneş; Yunanlılar "**İlyos**" der. Bulgarlar "**Slantse**" der.
İngilizler "**Sun**" der... Her millet değişik şekilde ifade
eder. Ama **güneş**, bu değişik ifadelerden etkilenmez.

Nasılsa öyle kalır. Demek ki isimlendirmelerin tamamı hayaldir. Ve isimlendirenin kafa yapısını (algısını) etkiler sadece. Nitekim Japonca güneş denildiği zaman, Japonca bilmeyenler güneş denildiğini anlamayacaklardır.

-Ay yeter bu kadar, dedi eşim. Tamam kocacığım. Hadi sen git odana. Çocukların kafasını bu kadar karıştırdığın yeter.

-Çok oyalandım zaten, dedim. Koskoca Dimokritos, hocam Leukippos ve Avdira'nın başkanı beni bekler. Hadi Allah'a emanet olun. Büyücü diye yakmazlar beni inşallah.

-Merak etme, dedi eşim. Yine telefon eder, çağırırım seni. Telefon etmemi istediğinde mesaj at yeter. Sana kıyamam. Lazımsın sen bize...

İşte böyle güzel bir ailem var ya...

Merhametli karıcığım. Biraz duygulandım...

Bir an için, geri dönmesem mi diye düşündüm. Ama hemen vazgeçtim.

Doğruca, Şehir Site Devlet Başkanı Archondas Ksenias'ın sarayındaki sorgu odasına döndüm.

Dimokritos şaşkınlıktan ağzı açık halde ve her zamanki gibi gülümseyerek telefonumu ve içindeki uygulamaları inceliyordu.

-Çok acayip ya çok acayip, dedi. Demek ki atomların, hem sesleri hem de görüntüleri kaydetme yeteneği var. Ve bir atomun kaydettiği ses ve görüntü aynı anda tüm atomlarda tecelli edip algılanabiliyor. Yani atomlar **şuurlu**. Tesadüfen çarpışıp tesadüfen oluşmuyorlar. Tamamen bilinçli ve planlılar. Bizim **tesadüf teorimiz** çöktü bu telefonla!

-Bunları konuşabilmek için benim büyücü ya da casus olmadığımı ispat etmemiz lazım, dedim.

-Merak etme, dedi. Sen burada kal. Ben telefonunu alıp hocam Leukippos'la görüşüp bu meselenin haline bakayım.

-Tamam hocam, dedim. Ben buradayım, bekliyorum. Ama telefonuma dikkat edin lütfen.

23.
EINSTEIN

Kapı açıldı, içeriye bir *münadi* girdi.
-Avdira Şehir Site Devlet Başkanı Archondas Ksenias, dedi.

Ardından da iki muhafız eşliğinde Avdira'nın seçilmiş başkanı içeri girdi.

Peşinden de Leukippos ve Dimokritos.

Baktım Dimokritos da Leukippost da gülümsüyordu. Anlaşılan haberler iyidi.

Başkan yanıma geldi ve şöyle dedi;

-Senden hem kendim hem de Avdiralılar adına özür dilemek istiyorum.

-Kabul kabul, dedim. Bence özür dilenecek bir şey de yok. Problem olan benim, sizi şaşırtan benim. Kuşkulanmakta haklısınız.

-İşte bu dediğin doğru, dedi başkan. Gene de emin olmadan seni nezarete indirip sorgulamamalıydık. Yargısız infaz yakışmadı bize. Onun için samimi özrümüzü tekrarlıyorum.

-Sorun yok, dedim. Ama merak ettim. Benim casus veya büyücü olmadığımı nasıl anladınız?

-Ben pek anlamadım. Ama ülkemizin en ünlü bilim insanları, felsefecileri senin telefonunu incelediler ve resmi raporlarını verdiler. Hem telefon dediğin cihaz, hem de sen, bilimsel olarak gerçekmişsin. Ve sen gerçekten aynı anda hem burada hem de 2500 sene öncesinde olabilirmişsin. İşte raporları burada. Özgürlüğünü hocalarımıza borçlusun.

Başkan bunu söylerken, Leukippos'la Dimokritos'u gösterdi. Her ikisi de çok mutluydu. Gittim sarıldım, teşekkür ettim onlara bir kez daha.

-Hiç teşekkür etme, dedi Leukippos. Nasılsa istediğin anda buradan kaybolup 2500 sene sonrasında olabiliyorsun. Pardon yanlış söyledim. Aynı anda hem orada hem burada olabiliyorsun.

-Bunu da nereden çıkardınız? Düşünce olarak, hayal olarak dediğiniz doğru. Ama galiba siz bana başka bir şey diyorsunuz...

Dimokritos gülerken cevap verdi.

-Avukatım, dedi. Kuantum fiziğini keşfettik. Seni de bu kuantum fiziği kurtardı.

Çok şaşırdım. Kuantum fiziği henüz emekleme çağındaydı. Dimokritos ve hocası Leukippos, bunu 2500 sene önce keşfetmiş olabilirler miydi?

Cevap Leukippos üstattan geldi,

-Yok yok Avukat Bey, dedi. Biz keşfetmedik. Keşfetseydik atomların tesadüfen çarpışıp suretleri-maddeyi oluşturduğunu hiç söyler miydık? Hiç böyle bir saçmalık yazar mıydık? Kuantum fiziğine göre, atomlar son derece şuurлу ve kendilerini gözleyen kişiye göre farklı davranışlar sergiliyorlar. Bizim tesadüf teorimizi çöp etti bu kuantum fiziği. Sen de bu kuantum fiziği sayesinde, bize şu an **burada** görüldüğü gibi, 2500 sene sonra sana bakanlara göre de **orada** görünebiliyorsun. Ve bundan senin haberin bile olmayabiliyor. Atomların, çok şuurлу, çok güçlü, çok üstün ve tek bir gücün kontrolünde oldukları o kadar belli oldu ki... Sadece pes diyebiliyorum bu işe. Pes, pes yani...

-Ben de şoktayım, dedim.

Ben tamamen beyin ve hayal gücümle milattan önceki Avdıra'ya gittiğimi sanıyordum. Şimdi ise Leukippos ve Dimokritos bana kuantum fiziğinden bahsederek aynı anda *maddeten* de bana bakanların gözlerinde bulunduğumu iddia ediyorlardı.

Şaşkınlığım diz boyuydu. Kafayı mı yiyordum?

-Benim kuantum fiziğinden bilgim yok ki, dedim. Adını duydum ama hiç bilmem. Siz telefonumdan bu bilgiyi nereden öğrendiniz? Bana bir gösterir misiniz?

-Tabii, dediler. Telefonumu açtılar.

Ben sanmıştım ki, Google'da buldular bu bilgileri. Öyle değilmiş. Instagram'ı açtılar. Orada bir *reels videosu* oynattılar. Videonun başında da *Herkes, her şey var olma ihtimaliyle var. Kenz-ul Alem* (alemin sırrı) yazıyordu.

Videoda, bir dede torunuyla parkta sohbet ediyordu.

Dede soruyor torununa,

-Kuantum fiziğinden haberin var mı?

-Evet ama ne olduğunu bilmiyorum, diyor torun.

-Öğrenmek ister misin? diyor dede.

-Evet dede, diyor torun.

Dede de anlatmaya başlıyor:

-Uzun bir süre boyunca dünyayı anlama şeklimiz, klasik fizik olarak adlandırılan şey tarafından yönetiliyordu. Klasik fiziğin ne olduğunu biliyor musun?

-Biraz, diyor torun.

-Klasik fizik, diyor Dede. Bir şeyleri hesaplamanın ve tahmin etmenin temel yoludur. Sonra Albert Einstein gibi insanlar geldi. Onu duydun mu?

-Evet, diyor torun.

Dede de sürdürüyor konuşmasını;

-Albert Einstein; atomlar, alt atomik parçacıklar ve dalga formları gibi gerçekten küçük şeyleri araştırmaya başladı ve klasik fiziğin artık geçerli olmadığını, şu anki anladığımız şekillerde tahmin edilemez olduğunu ortaya çıkardı.

Örneğin, aynı şey aynı anda iki farklı durumda olabilir. Bir parçacığımız olduğunu varsayalım. Aynı parçacığın **siyah** olduğu bir dünya ve **beyaz** olduğu bir dünya var. Ve bu dünyalar arasında **tüp** şeklinde bir geçiş noktası var. Burada parçacık aynı anda hem siyah hem beyazdır. Ve biri onlara bakana kadar hangi durumda olacaklarına karar vermek istemiyor gibi görünür.

-Ama bu çılgınca, diyor torun.

-Evet, bu gerçekten çılgınca, diyor dede.

*

-Vay! dedim yüksek sesle. Yani ben şimdi sadece düşünce, hayal olarak değil de fiziken de aynı anda iki yerde mi bulunuyorum? Hem burada, hem 2500 yıl sonrasında. Ama bu gerçekten çılgınca!

-Evet, çok çılgınca, dedi Dimokritos.

-Evet, çok çılgınca, dedi Leukippos da.

Başkan da katıldı bize.

-Bu inanılmaz, dedi...

24. KUŞLAR

Başkanın ısrarlarına rağmen saraydaki sofraya oturmadım.

İçim içime sığmıyordu.

Bir taşla kaç kuş vurmuştum?

Allah'ım, estağfurullah. Bazı deyimler hiç hoş değil. Niye kuş vuralım ki? Biz kuşları vurmak için değil, *sevmek için* varız.

Kim bilir kaç kuşu sevindirdim...

BİR: Dimokritos'un keşfettiği atomların şuursuz değil, şuurlu olduğu ortaya çıktı.

İKİ: Atomlar kendilerine bakan kişiye göre forma giriyorlardı. Sana başka, bana başka görünebiliyorlardı.

ÜÇ: Atomlar, aynı anda iki dünyada da (şimdilik) bulunabiliyorlardı.

Üçüncü madde benim için çok önemliydi. Benim iddiam da buydu zaten.

Bunu; ana karnındaki bebeğin aynı anda hem *sulu dünyada* hem de *havalı dünyada* yaşadığına bakarak keşfetmiştim. Kıyasla, bizim de şu an *ahiretle* birlikte, *ahiretle* bir arada yaşadığımızı varsaymışım. Ve *aklını* düzgün kullananların bu hakikati rahatça keşfedebileceğini söylemişim.

Efendimizin (SAV) “*Ölmeden ölünüz!*” hadisinin de buna işaret ettiğini düşünmüştüm.

Ayrıca, Kur'an-ı Kerim'de tam 11 yerde, “*Onlara korku yoktur ve onlar mahzun dahi olmayacaklardır*”

ayetinin, bu dünyada ahireti keşfedip iki dünyayı bir arada yaşayanlar için söylendiğini sanıyorum.

Doğrusunu Allah bilir tabii.

Bilimin, ilmin bunları desteklediğini görmek, hele hele Dimokritos'la Leukippos'un *tesadüf* teorisinden vazgeçmelerine tanık olmak, atomların şuurlu ve seçici olduklarını kabullendiklerini duymak muhteşemdi.

Bilim insanı sabit fikirli olmaz zaten. Sürekli talebedir, talep eder. Devamlı hakikati arar durur. Bulunca da sahiplenir hakikati.

-Haydi, dedim Leukippos'a. Okuluna gidelim artık. Beni de okulunuza kaydedin, talebeniz olayım.

-Kayıt tamamdır, dedi Leukippos. Ama talebe olarak değil, hoca olarak.

-Hoca oldun mu, aramayı, yeni bilgiyi terk etmişsin demektir. Benim ara vermeye hiç niyetim yok. Hocalığı isteyenler yapsın. Gerçi hocalık da bizim dönemde kalmadı. Hoca, telefon- bilgisayar oldu. Böyle olunca da sohbet edecek, tartışacak kaliteli düşünen insan azaldı. Baksanıza halime! Ta size geldim ya... Sizin döneminiz çok güzel. Hep tartışıyorsunuz aranızda. Tartışınca da hakikat ortaya çıkıyor.

*

Saraydan çıktık.

Başkan bizi kapıya kadar uğurladı.

Bana da özür mahiyetinde Avdıra'nın şehir anahtarını verdi. Hayır hayır altından değil, demirden. Kocaman bir demir anahtar...

Bir de Fahri hemşerilik beraatı vermek istedi başkan, kabul etmedim.

-Ben zaten Avdiralıyım. Neyin beraatı, dedim.

Hâkimler sarayda kaldı. Onlar yemeği sarayda yeme-yi tercih ettiler. Güzel insanlardı. Ama iktidardakiler ile adalet mensuplarının böyle yakın olmaları çok hoşuma gitmedi.

Limandaki halk, çıktığımızı görünce etrafımızı sardı.

-Size kötülük yaparlar, diye endişe ettik, dediler. Çıkmısaydınız hesap sorardık!

Dimokritos bana baktı.

-Avukat, dedi. Bunlar, bu laflar bahane. Burada kalmalarının tek sebebi var, merak! Herkes seni merak ediyor. Haber yayıldı şehre. Onun için buraya yığıldılar. Seni görmek istiyorlar. 2500 sene sonrasında gelen kim? diye merak ediyor, bu insanı görmek istiyorlar. Halk bu. Birazdan sana ellerini de sürmek isteyecekler. Sevap olsun diye... Hızlı adımlarla gitmezsek okula, dokunmakla kalmayacak, *mübarek* diye elbiselerinden parça koparmaya başlarlar. O da bitince vücudundaki tüyleri, saçını- sakalını yolarlar. Sen en iyisi gel, aramızda dur ve adımlarını süratlendir.

Gerçekten herkesin gözü bendeydi.

Biraz sonra dokunmalarını da hissetmeye başladım. Üzerimdeki iki parça beze iyice sarındım.

Dimokritos ve Leukippos etrafındakilere,

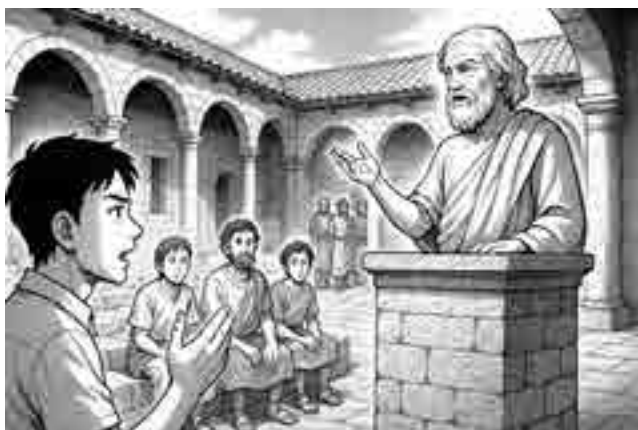
-Misafirimizi rahatsız etmeyin, yol verin, diyordu sürekli.

Bu şekilde Leukippos'un okuluna vardık. İçeri girdik.

Dimokritos bana bakarak kahkahayı bastı. Sonra kendi sırtındaki bez parçasını çıkarıp, benim belime sardı.

Kalabalıkta, alt kırmızı peştemal yok edilmişti!

25.
ATOMLAR ADINA...

Çok sade, mütevazı bir okuldu, Leukippos'un okulu.

Ortada mermer döşeli geniş bir avlu vardı.

İçinde bir su kuyusu, etrafında da odalar bulunuyordu avlunun.

Dersler genellikle bu avluda yapılmış.

Her odanın avluya bakan tarafında taştan oturaklar vardı.

-Fakirhanemize hoş geldin kardeşim, dedi Leukippos. Kardeş, diyorum zira aramızda epey yaş farkı var değil mi?

-Sadece 2500 senecik, dedi Dimokritos gülerek.

Okulda kalan 5-10 talebe de meraktan ortaya çıkmış bizi dinliyorlardı. Herkes beni ve telefonumu merak ediyordu aslında.

-Bunlar benim okul arkadaşlarım değil mi, dedim.

-Evet öyle olacak, dediler.

Yanlarına gittim, telefonumu verdim onlara.

-Dünyanın 2500 sene sonraki halini görmek ister misiniz, dedim.

Sonra aklıma bir fikir geldi. Leukippos ve Dimokritos'a dedim ki,

-Hocalarım, beraber bir deneme yapalım mı? Avdira'da tanıştığım ve hakkında kitap yazdığım **Pipina'nın eşi Bay Haris** var. Balıkçıdır. Dimokritos hakkında da epey

bilgisi var. Onu telefonla görüntülü arayalım. Karısı da galiba Dimokritos'un akrabası. Bakalım görüşme yapılabiliyor mu? Eşim beni oradan arayabildiğine göre, bu iş olur, diye düşünüyorum. Denemekten zarar gelmez en azından.

-Çok iyi olur, dediler. Haydi ara bakalım.

Aradım. Çekim gücü çok zayıftı. Görüntülü arama başarılı olamadı. Normal şekilde, yani sesli aradım ben de.

Pipi'nin eşi telefonu açtı. Ben de diyafonu açtım.

-**Aderfe**, kardeşim dedi Bay Haris. Karides mi lazım?

-Yok kardeşim, dedim. Yok, karides istemiyorum. Sen lazımsın bana. Bak sana kimi veriyorum. Tanıyabilecek misin bakalım? Büyük sürpriz ha!

Telefonu Dimokritos'a verdim.

-**Kalispera** (İyi öğleden sonraları) dedi Dimokritos. Bay Haris? Bayan Pipina'nın eşi misin?

-Evet, dedi Haris. Peki sen kimsin?

-Ben Dimokritos'um, dedi. Filozof Dimokritos. Senin hemşerin. Seni 2500 sene öncesinden arıyorum. Bayan Pipina ile benim akrabalığımız varmış galiba.

Bay Haris, okkalı bir küfür savurdu (Burada yazamam).

Sonra da dedi ki;

-Ben de Hazreti Adem'im. Cennetten sana cevap veriyorum! Bana bak, ben aylak adam değilim! Denizdeyim ağ topluyorum şu an! Dalga geçecek başka birini bulun... Avukattan böyle bir şaka beklemezdim doğrusu!

Telefonu çat diye kapattı.

Bay Haris'i tekrar aramayı düşündüm, vazgeçtim. Haklıydı tepkisinde. İnsanlara alışık olmadıkları konuları birden söylememeli. Alıştırma alıştıra, sindire sindire söylenmeliydi böyle şeyler.

Nitekim ben çok iyi hatırlıyorum; köyümüze ilk radyo geldiğinde millet o kutunun içinde bir insanın saklandığına inanmıştı.

Televizyonda da öyle, telefonda da, cep telefonunda da...

Yavaş yavaş kabulleniyor insan. İlkinde şok yaşanması kaçınılmaz.

-Telefonumu kapatıyorum, dedim. Telefon konusunu konuşmayalım müsaadenizle.

Ve konuyu değiştirdim;

-Artık talebe olduğuma göre bana ilk dersi kim verecek?

-Tabii ki ilk dersi ben vereceğim, dedi Leukippos.

Avlunun ortasına yürüdü. Oradaki hitabet taşının üzerine çıktı.

Biz de avlunun etrafında bulunan talebe taşlarına oturduk.

-Okulumuzun keşfettiği ve bugün şuurlu olduklarını öğrendiğimiz **atomlar** adına sözüme başlıyorum, dedi Leukippos.

Sonra da;

-Sonuçta ben de atomlardan müteşekkil olduğuma göre, onlar adına konuştuğum tartışmasızdır, demesin mi?

El kaldırdım hemen, söz istedim.

-Buyur dedi.

-Sizi teşkil eden, sayısını bilmediğiniz atomlar adına siz konuşuyorsunuz, öyle mi? dedim. Doğru mu anladım?

-Doğru tabii, dedi. Yanlış mı?

-Sayısını bilmediğiniz atomların tamamı, sizin diyeceklerinizle mutabık mı? Onların onayını aldınız mı üstat? diye sordum.

-Güzel soru, dedi Dimokritos. Daha derse başlamadan üstadı felç ettin, terlettin. Bizi de tabii...

-Aramızda 2500 yıllık bilgi birikimi farkı var, dedi Leukippos. Beni oluşturan atomların onayını almama

gerek yok. Zira o atomların tamamı benim emrimde ve onlar benim zaten.

-Muhteşem bir cevap, dedi Dimokritos. Çok mantıklı ve çok doğru.

Diğer talebeler de hocalar da Leukippos'un bu kadar kısa zamanda cevap bulmasına hayran kaldı.

-O zaman sevgili hocam, dedim. Kâinatı oluşturan sayısız atomları da sizin gibi temsil eden ve onlar namına konuşan, daha doğrusu onları var edip yöneten üstün bir akıl olması gerekmez mi? Aksi takdirde kâinatta kaos olmaz mıydı?

-Haklısın, dedi Leukippos.

-O zaman, dedim. Bundan böyle atomlar adına değil, atomları var edenin adına söze başlasak, nasıl olur? Sayısız atomla uğraşacağımıza atomların sahibiyle muhatap olsak, daha bilimsel, daha akılcı olmaz mı?

Hiç kimsenin cevap vermesine fırsat kalmadan okulun kapısı açıldı. İçeriye 3 kişi girdi.

Leukippos ve Dimokritos gelenleri görünce, kürsüden inip yanlarına koştu.

-Hipokritos dostum, seni buralara hangi rüzgâr attı? dediler...

26.

ΗΙΠΟΚΡΑΤ

Hipokritos mu? Şu hani bütün doktorların diploma alırken yemin etmek zorunda kaldıkları o metni yazan Hipokritos mu?

Şansa bak.

Hemen çaktırmadan, telefonda Hipokritos'u Googladım.

Öğrendim ki Hipokritos, Avdiralıların daveti üzerine Dimokritos'u tedavi etmek amacıyla gelmişti Avdira'ya.

Ve ben de tam bu ziyarete denk gelmiştim.

Tevafuka bak, denk gelmeye bak!

*

Akşam saat 8'de, öksürüyorum diye, oğlum Gümülcine'de bir dahiliyeci doktordan randevu almıştı. Gitmiştik...

Baktım doktorun masasında Hipokritos'un heykelciği duruyor.

-Bu Hipokritos mu, dedim.

-Evet, dedi doktor.

-Aynı anda iki farklı mekânda olunca bu karışıklıklar yaşanıyor, dedim. Kusura bakmayın. Bulunduğum bir yerdeki olayları, aynı anda bulunduğum diğer yerdeki olaylarla karıştırabiliyorum. Sonuçta ben, iki ayrı yerde bulunsam da, tek kişiyim.

Biraz hoşbeş ettikten sonra dedi ki Hipokrat;

-Dimokritos çok hastaymış dediler, tedavi etmek için buradayım.

-Ben mi hastayım, dedi Dimokritos. Turp gibiyim.

-Beden hastalığı değilmiş, dedi Hipokrat. Gelecekten gelen insanlarla konuştuğunu, görüştüğünü, hatta onlarla satranç turnuvası yapacağını söylüyormuşsun. Kısacası, **kafayı yediğini** söylediler. Ben pek ihtimal vermedim ama, seni bir dinleyeyim bakalım.

Hipokrat'la beni tanıştırmamışlardı henüz.

-Duydukların tamamen doğru Hipokrat, dedi Dimokritos. Satranç maçımızı yapmadık henüz. Belki senin hakemliğinde yaparız maç. 2500 sene sonrasında gelen ve şu an aramızda olan, aynı zamanda avukatım olan Dudos'u, takdim edeyim sana.

Ve beni yanına çağırdı.

Gittim ama mesafemi korudum.

-Gel gel yanımıza gel, dediler.

-Üstadım, gelip elini öpmeyi çok isterim. Lakin öksürüyorum. Bulaşıcı bir hastalık olabilir. Zaten şu an, Gümülcine'deki doktordayım. Birkaç dakika sonra Covid ve el-ayak testlerimin sonucu çıkacak. Onun için seninle görüştüğümü söylemedim ona.

O sırada doktorun masasındaki heykele baktım yeniden...

Ve dedim ki Hipokrat'a;

-Masasında senin heykelin var. Üstelik, benim çağımda bütün doktorlar diploma alırken, senin yazdığın Hipokrat Yeminini ediyor... Hah işte test sonuçlarım da çıktı. İkisi de negatifmiş. Sadece boğazımda beyaz bir şeyler varmış. Doktor da, yaşım sebebiyle, koruma amaçlı olarak antibiyotik yazacakmış bana.

Gümülcine'deki doktora dedim ki;

-Doktor Bey, şu an Hipokrat ve Dimokritos'la beraberim. Senin yaptığın testleri anlattım onlara. Onların yaptıklarını da sana anlatayım mı?

-Anlat, dedi Gümülcine'deki doktor, gülümseyerek.

-Hipokrat, Dimokritos'u tedavi için Avdıra'ya gelmiş. Muayene etmiş. Meğerse hastalığı **benmişim** Dimokritos'un. Benimle görüşüyor diye adamın aklından şüphelenmişler... Hipokrat beni görünce ve Dimokritos'un gerçekleri söylediğini anlayınca, hiç şüphem yok ki, raporunu şöyle verecek: ***“Doğru Dimokritos hasta. Hastalığı ise Sofia. Yani ‘bilgi açlığı’ ve maalesef bu hastalığın tedavisi yok!”***

Gümülcine'deki doktorum yine gülümsedi. Ve şöyle dedi;

-Güzel teşhis.

-Senin teşhisin de güzel, dedim. Bulaşıcı hastalığım olmadığına göre Hipokrat'a sarılabilirim artık!

Ve Hipokrat'a sarıldım. Elini öptüm.

Cevap vermesine fırsat bırakmadan, telefondan (Google'dan) onunla ilgili yazılanları, yemin metinlerinin videolarını gösterdim.

Bilim adamı farkı işte! Her iki doktor da (hem Hipokrat hem de Gümülcine'deki doktor) Einstein'ı ve kuantum fiziğini duyunca ikna oldular. Bir insanın aynı anda iki dünyada var olabileceğini kabullendiler.

Tabii ki onlara ahiretle dünyanın da bir arada yaşandığını, aynı anda hem ahirette hem de bu dünyada yaşadığımızı söylemedim.

Oysa bunu, bildikleri örnekler üzerinden de kavramaları mümkündü. İnsanın, aynı anda, hem ana karnındaki sulu dünyada hem de bu havalı dünyada yaşadığını fark etmeleri yeterliydi bunun için.

Fark etme meselesi!

O açıdan bakmadıkça, gözümüze soksalar bile fark etmemiz mümkün değil ki...

*

Hipokrat raporunu yazdı...

Epikriz:

Yaptığım tetkikler sonucunda Dimokritos'un hastalığı "Sofia" olarak teşhis edilmiştir. Tedavi şekli maalesef yok.

İmza

Hipokrat

Gümölcine'deki dahiliyeci doktoruma veda ederken, ona da söyledim bunu:

-Hipokrat Dimokritos'un epikrizini, tedavisi bulunmayan **Sofia** hastalığı olarak verdi, dedim.

27.
YEMİN

Hipokrat'a dedim ki;

-Hipokrat yeminini sana okuyayım mı?

Bu arada ona öksürüğümü de sordum.

-Hele oku bakalım, dedi. Öksürüğüne sonra bakarız.

“Tıp fakültesinden aldığım bu diplomanın bana kazandırdığı hak ve yetkileri kötüye kullanmayacağıma; hayatımı insanlık hizmetlerine adayacağıma; insan hayatına mutlak suretle saygı göstereceğime ve bilgilerimi insanlık aleyhinde kullanmayacağıma; mesleğim dolayısıyla öğrendiğim sırları saklayacağıma; hocalarım ve meslektaşlarıma saygı göstereceğime; din, milliyet, cinsiyet, ırk ve parti farklarının görevimle vicdanım arasına girmesine izin vermeyeceğime; mesleğimi, dürüstlük ve onurla yapacağıma, namusum ve şerefim üzerine yemin ederim.”

-Oooo, bizim metni kuşa çevirmişsiniz, dedi Hipokrat. Bunun aslını sana vermeliyim. Senin dönemindeki insanlara bildir. Düzeltsinler yeminimi. Rızam yoktur böyle değiştirmelerine.

-Sen şimdi şu öksürüğüme baksana, dedim. Gümölcine'deki doktor ilaca boğdu beni. İki tane antibiyotik, bir tane sprey, bir mide koruyucu.

-Ben onlardan anlamam, dedi. Gel seni bir muayene edeyim. Aç bakayım ağzını. Aaa de.

-Aaa, dedim.

Bir çubukla boğazımdan bir şey aldı. Baktı, kokladı.

-Bu beyaz incir mantarı, dedi. Ağzını soda ile çalkala,

geçer bir iki güne. Diğer doktorun verdiklerini de ister kullan ister kullanma, takdir senin.

-Muayene ücretiniz ne kadar? dedim. Bende talant kalmadı gerçi...

-Her şey bedava sana, dedi Dimokritos. Bütün paranı okula bağışladın.

Bu arada Hipokrat, heybesinden etrafı asil çizgilerle boyalı bir parşömen çıkardı. Bu, yemin metninin aslıydı.

-Sana veriyorum, dedi. Bunu dünyaya duyur. Ve şimdi oku bize bakalım, doğru okuyacak mısın? Yunancanı da test etmiş oluruz.

Avludaki taşa çıktım. Metni okudum. Tabi Yunanca...

“Hekim Apollon, Asklepios, Hygieia, Panakea üzerine ve bütün Tanrı ve Tanrıçaların huzurunda yemin ederim ki, yeteneğim ve gücüm el verdiğince bu ant ve sözleri tutacağım.

Bu sanatla hocamı babam gibi tanıyacağım. Rızkımı onunla paylaşacağım. İhtiyacı olursa kesemi onunla bölüşeceğim. Çocuklarına kardeşim gibi bakacağım. Ve öğrenmek isterlerse, bu sanatı ücretsiz öğreteceğim; ilaç reçetelerini, şifalı bilgileri ve diğer bilgileri sadece ve sadece kendi evlatlarıma, hocamın çocuklarına ve hekimlik kurallarına uygun sözleşmeyle bağlı ve ant içmişlere öğreteceğim.

Yeteneğim ve hâkimiyetim ölçüsünde hastalarımın iyiliği için tedaviler önereceğim ve asla kimseye zarar vermeyeceğim.

İsteyen hiç kimseye öldürücü bir eczayı ne vereceğim ne de bunu tavsiye edeceğim. Benzer şekilde bir gebe kadına çocuk düşürmesi için ilaç vermeyeceğim.

Hayatımın ve sanatımın saflığımı koruyacağım.

İç organlardaki taşı keserek almayı, hastalığı çok açık olan hastalarda bile için ehli olan cerrahlara bırakacağım.

Hangi eve girersem gireyim bütün kasıtlı kötülük ve suistimallerden ve özellikle de, ister hür ister köle olsun erkek ve kadınların vücudunu kötüye kullanmaktan kaçınarak, sadece hastaya yardım için gireceğim.

Gerek sanatımın icrası sırasında, gerekse insanlarla gündelik ilişkideyken edindiğim bilgileri ortalığa saçmayacağım; bir sır olarak saklayacağım ve kimseye açmayacağım.

Bu yemine sadık kalırsam, hayatım ve meslek uygulamalarımı insanların tümünden ve her zaman saygı görerek mutlulukla sürdüreyim. Ama ona ihanet eder ya da çiğnersem tam tersini yaşayayım.”

Kürsüden indim. Yanına gittim üstadın.

-Ya üstadım, dedim. Çok güzel de, o baştaki kısımları anlamadım. Adeta hocaları, talebelerine besletme niyeti sezdim. Böyle yemin metni olur mu? Onlar nasıl ifadeler? Baksana şu ifadelere: ***Rızkımı hocamla paylaşacağım. Kesemi onunla bölüşeceğim. Çocuklarına bakacağım.*** Ya hoca ne yapıyorsunuz siz? Çok tuhafıma gitti. Andın niye değiştirildiğini anladım şimdi ve hak verdim. Bu zamanın öğrencileri iyiymiş yani... Neyse, zaman çok ilerledi. Eşim çağırmadan gideyim ben. Siz de birbirinizi özlemişsinizdir. Yarın nasipse buradayım. Ve artık şu satranç oyunumuzu oynayalım istiyorum. Siz de hakem olun, olur mu üstadım?

-Tamamdır Avukat Bey...

28.
ARADIĞIMI BULDUM

Eve gelir gelmez çalışmaya başladım. Satranç oyununda, tek atla, Dimokritos'u mat etmek mümkün mü?

Google'a girdim. Biraz araştırınca aradığımı buldum. Evet, tek atla muhatabı mat etmemin mümkün olduğunu gördüm. Hatta canlı olarak izledim videosunu.

a-Şah matın zorlanabilmesinin nedeni, savunma yapan tarafın en az bir hamlesinde piyonu hareket ettirmek zorunda kalmasıdır.

b-Piyonun önünün at kullanılarak kesilmesi ve şahın diğer atla sıkıştırılması, mata giden yolu kısaltır.

c-Bunun ardından, piyonun önünü tıkayan atla şah çekilerek mat pozisyonu tamamlanır.

Bu işin teorisi tabii...

Ayrıca YouTube'da tek atla nasıl **mat** yapıldığını gösteren videonun linkini de veriyorum (<https://www.youtube.com/watch?v=OK909rxO2uw>). Meraklılar bakabilir.

Dersime iyi çalışmalı, Dimokritos'u, atımla, piyonunu hareket etmeye zorlamalıydım.

Evde, oğlum Evren'le birkaç prova oyun da oynadım.

Oğlumu yendiğime göre Dimokritos'u da yenebileceğimi düşünüyordum. Google resmen benim Truva atımdı. Yani kopya çekmiştim.

Yarınki müsabaka adil olmayacaktı. Şartlar eşit olmayacaktı çünkü. Ve hileye başvuran, kazanacaktı... Ki o hileyi yapacak olan da bendim.

Achilles, Truva atıyla, Truva şehrini hileyle almıştı.

10 senelik bir savaşta yenilemeyen taraflar, tahtadan yapılmış dev bir at heykeliyle, şehri zapt etmeyi başardılar.

Homeros'un hikayesinde bunlar detaylı bir şekilde anlatılır.

Yunanlılar çekilir gibi yapınca Troyalılar savaşı kazandıklarını düşündü. At heykelini de zaferlerinin nişanesi olarak şehrin içine aldılar...

Ve geceleyin tahta atın içine gizlenen askerler çıkıp şehrin kapılarını açtılar. Kapılar açılınca dışarıda bekleyen diğer askerler de girdi... Ve şehri yağmaladılar.

10 senedir ele geçirilemeyen şehir bir **tahta atla** kontrol edildi.

Görünüşte kazandılar.

Heyhat ki ne heyhat!

Bu dünyayı son menzil sananların yanılgısı.

Aklını kullanmayanların kaçınılmaz **mat** oluşları.

Kazandım, derken kaybettiğinin farkında olmayanlar...

Nitekim bakın, herkes **bir varmış bir yokmuş** olmuş değil mi?

*

Genco Erkal da bugün vefat etmiş. Allah rahmet eylesin. Ve son konuşmasında; **ben de bir varmış bir yokmuş olmak istiyorum**, demiş. Bu dünyadan bakıp değerlendirdince, doğru bir tespit.

Lakin kuantum fiziğinin ispat ettiği gibi, diğer alemden bu dünyayı değerlendirirsen, hiç de **bir varmış bir yokmuş** olmadığını, tam tersine, **işte şimdi varlığa erdim** dendiğini göreceksiniz.

Baksanıza, **bir varmış bir yokmuş** olduğunu sandığınız Dimokritos'la, Leukippos'la, Hipokrat'la canlı canlı görüşülebiliyor, tartışılabilir.

Yeter ki iki dünya arasındaki geçiş noktasını bulasınız.

Peki bu geçiş noktasını nasıl bulacaksınız?

Tabii ki elinizdeki o müthiş anahtarla!

Hangi anahtar?

Bakın şimdi:

Zaman izafidir ve aynı anda tüm zamanlar bir arada yaşanabiliyor. Her insanın eline de kâinatın sırlarını açabilecek bir anahtar verilmiştir.

Sıkı durun! Bu anahtar; sizin egonuzdur, benliğinizdir!

Yaratıcı, **emanet** cihetiyle insana; ego, benlik namında öyle bir anahtar vermiş ki âlemin bütün kapılarını açar!

Ve öyle tılsımlı bir **enaniyet** vermiş ki, kâinatı var edenin gizli hazinelerini, onunla keşfedersiniz.

Fakat ego veya benlik, kendisi de gayet muğlak bir muamma ve aşılması zor bir tılsımdır.

Bakın bir örnek vereyim:

Ego der ki; **“Ben şu evi nasıl yaptım ve düzenledim! Öyleyse, şu dünya evini de birisi yapmış ve düzenlemiş olmalı”**.

Böylece ego, **Yaratıcısını** keşfeder!

Yaratıcı'nın bütün sıfat ve işlerini bir derece bildirecek, gösterecek binlerce esrarlı ahval ve sıfat ve hissiyat; ego bellekte mevcuttur.

Demek ki **ego** bir misal aynası. Bir kıyas ölçüsü. Gerçekleri bulan ve gösteren bir cihaz gibi **Yaratıcı**'yı bulduran ve insana, onu gösteren bir şey.

Tabii egonun doğru şekilde kullanılması gerekiyor. Yoksa egoyu kendimizi **tanrı** olarak görmek için kullanırsak, ancak başımızı yararız.

*

Anlamıyorum...

Benim niyetim, satrancı yazmaktı. Kalemin yazdıklarına bakın....

Yoksa benim elim yazsa da yazdıran biri mi var?

Şüphesiz var da benim payım var mı?

Hiç mi?

Yoksa hiç **yok** muyum?

Bu konulara girersek satranç oynayamayacağız.

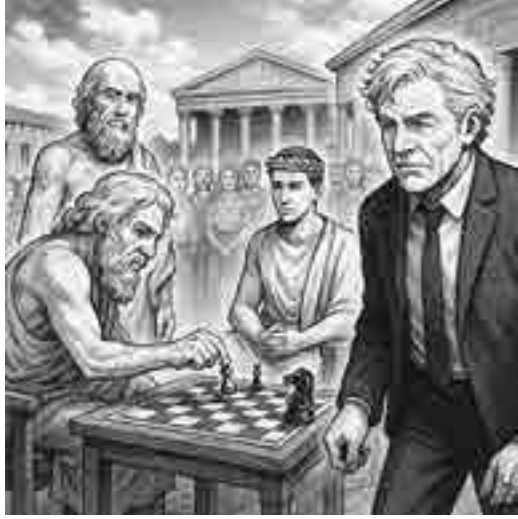
Yarın müsabakada görüşmek üzere diyelim o zaman...

Eğer bu arada yarınki oyun konusunda önerileriniz olursa, seve seve kabul ederim.

21. Asır, 2500 sene öncesine yenilmemeli değil mi?

Egomuz buna izin vermeyecek.

29. BÜYÜK GÜN

Bugün büyük gün. Satranç müsabakası günü. Bir tarafta Antik Yunan filozofları, diğer tarafta 21. yüzyılın Çatlak Dedesi veya diğer ismiyle söylersek, Dimokritos'un avukatı Dudos.

Ne derseniz deyin... Sonuçta âdil bir müsabaka olmayacak.

Benim YouTube ve Google'dan öğrendiklerimle kazanmam garanti.

Dimokritos'un hiç şansı yok. Resmen sahtekârlık benimkisi. Ve bu bana yakışmıyor.

Hayal gücüm ve kuantum fiziğinin yardımıyla Leukippos'un okuluna vardım.

Elimde, kızımın bulduğu, Perslerin **satrabı** Xerxes'in Dimokritos'a hediye ettiği satranç takımının atı. Cebimde de, cep telefonum...

Beni bekliyorlardı...

Okul avlusunun konuşma kürsüsüne satranç takımını yerleştirmişlerdi.

Baktım, Avdira'nın yöneticisi **Archondas** da gelmiş.

Şehrin ileri gelenleriyle tıka basa dolu avlu.

Dimokritos ve Leukippos'un yanında Hipokrat vardı. Yanlarına vardım. Selamlaştık.

-Ağzımı soda ile gargara yaptım üstat, dedim. Bu sabah kendimi çok daha iyi hissediyorum. İşe yarayacak gibi tedavin.

-Gümölcine'deki dâhiliye doktorunun tedavisini uyguladın mı peki, dedi Hipokrat.

-Evet dedim, onun verdiği ilaçları da kullandım.

-O zaman kimin tedavisi işe yaradı bilemeyeceğiz, dedi.

-Hayır, dedim. Ben biliyorum.

-Nasıl, diye sordu.

-Bir kere, ikinizin de verdiği tedavinin işe yaraması, beni oluşturan atomların, bunları kabulüne bağlı. Kuantum fiziği böyle diyor. Benim atomlarımın da şuurulu olmakla beraber emir ve talimatla, **onları var edenin talimatıyla** hareket ettiklerini Leukippos'la ispatlamıştık. Yani aslında **şifa** seni ve beni var eden **şuurulu güce** aittir. Benim görevim, hem karşıma çıkardığı Gümölcine'deki doktorun hem de senin verdiklerini kullanmak. Ben de öyle yaptım... Böylece sana, senin tedavinin; Gümölcine'deki doktora da onun tedavisinin işe yaradığını söylememin mahsuru yok... Ve bunlar doğrudur. Ama biliyorum ki bana şifa veren **Yaratıcı**'mdır. Aksi olsaydı verdiğiniz ilaçlar her hastayı iyi eder ve kimse de ölmezdi.

-Doğru söylüyorsun, dedi. Verdiğimiz ilaçlar kimi hastalarda işe yarıyor, kimilerinde de yaramıyor. Demek ki marifet sadece verdiğimiz ilaçlarda değil. Başka etkenler de var. Dur dur, bunu yazmalıyım. Kurala dönüştürmeliyim. Nasıl desem?

-Yaz yaz, dedim. Nasıl dediğini biliyorum. Ben gelecekten geldim unutma.

-Nasıl demişim? diye sordu merakla.

-**Hastalık yok, hasta var**, demişsin!

-Güzel demişim, dedi.

-Tabii, dedim. Benden duyduktan sonra dedin bunu. Hadi bakalım, bu sözü kim söylemiş oldu şimdi? Bu söz senin mi, benim mi, yoksa şu telefonun mu?

Dimokritos kahkahayı bastı yine.

-Benim bu avukatım, hepinizi benim gibi delirtmeden gitmeyecek anlaşılan.

Hipokrat ve Leukippos derin derin düşünceye daldılar.

-Hakikaten ya, dediler. **Hastalık yok, hasta var!** sözünü kim söyledi?

Sonra Leukippos bana dönüp;

-Önce sen söyledin. Ama sen bu sözü Google'dan, Hipokrat'ın söylediğini duyduğun için dedin. Ama Hipokrat bu sözü senden duyduğu için söyledi. Sen de Google'daki Hipokrat'tan... Çık işin içinden çıkabilirsen!

Başkan Archondas söze girdi,

-Artık sohbeti bırakıp satranç maçına başlasak olmaz mı? dedi

-Olur, iyi olur, dedi Dimokritos.

Satrancın başına gittik. Dimokritos yerine oturdu. Ben de bulduğumuz satranç atının aslını aldım ve yerine bizim bulduğumuz atı koydum. Bir tarafı kırık olduğu için biraz topal gibi durdu, ama amacım da buydu zaten. Atın aslını da cebime attım.

Artık oyuna başlayabilirdik.

İlk hamleyi kim yapacaktı?

Ayağa kalktım ve dedim ki,

-Dimokritos ağabeyim bana Savaş Felsefesini anlatacaktı. Ben o felsefeyi Google'dan öğrendim, biliyorum: Truva Atı Felsefesi. Hile yapan kazanır! Görünüşte doğru bu felsefe. Ama hayatın sadece bu dünyadan ibaret olduğunu düşünenler açısından doğru... Ancak hayat bu dünyadan ibaret değil. Kuantum fiziği, şu an benim burada bulunduğum gibi 2500 sene sonrasında da, aynı anda bulunabileceğimin ispatıdır. Hayat devam ediyor, devam edecek. Sadece suretler belki değişecek. Sürekli burada değiştiği gibi...

Sonra şöyle devam ettim sözlerime;

-Neyse uzatmayayım. Bu oyunu ben oynarsam, hazırlıklı ve bilgili geldiğim için tek atla Dimokritos'u mat edeceğim. Başkan Archondas'a da, Dimokritos'a da, hakem heyetine de bunu şimdi telefonumdan gösteriyorum. Ve bu yüzden, yani Dimokritos'a hileyle galip gelmemek için de oyundan çekiliyorum. Yerime de Avdira'nın başkanını, Archondas'ı koyuyorum. Böylece adil bir oyun olacak!

Bunları söyledikten sonra Başkan Archondas'ı yerime oturttum.

-İlk hamle sırası Dimokritos'un, dedim. Oyun başlasın!

Oyun başladı. Ben de Leukippos'un yanına gittim.

-Üstadım, dedim. Bu oyunu Dimokritos kazanacak. Ödül olarak da ona bu telefonumu ver. Nasıl kullanıldığını ona öğretmiştim. Benim gitmem lazım. Vaktim doldu çünkü. Bu geçit her zaman açık değil. İzin bu kadar. Allah'a emanet olun. Sizleri çok sevdim.

-Allah da kim, dedi.

-O, **tek atomun** bir başka ismi, dedim.

30.
DİMOKRİTOS'UN
SÖZLERİ

İlgi alanlarının zenginliği ve genişliği sebebiyle Dimokritos'a felsefenin beşlisi denmiştir.

Dimokritos, sorunları olan tüm konularla ilgilenmiş görünüyor.

O, tüm alanlarla ilgilenmiş ve gerçekliğin tüm düzeyleri için bir teori oluşturmuştur. Felsefede bir sistem formüle eden ilk kişidir.

Hermann Diels isimli araştırmacı, *De Vecutation of the Presocratics* adlı kitabının ikinci cildinde, Dimokritos'un yaşam ve çalışmaları hakkında, antik yazarlar tarafından yapılan tüm alıntıları ve kendi eserlerinden alıntıları bir araya getirmiştir. 300 alıntının çoğu ahlâki niteliktedir.

Aristoteles de Dimokritos'un hayranıdır.

Haydi, biz de Dimokritos'un sözleriyle bu hikayemizi noktalayalım şimdilik.

-Daha kötüsü tarafından yönetilmek korkunç.

-En modern olanı öğretmek lazım.

-Tatilsiz bir hayat, hansız uzun bir yol...

-İnsanlar kendi ahlâksızlıklarına bahane ve mazeret olarak, şansı put haline getirmişlerdir. Çünkü talih, nadi-ren bilgelikle savaşıyor. Çoğu durumda ise ihtiyatlı öngörü hayata yön verir.

-Gençleri yetiştirmenin en kötü yolu, onlara her türlü kolaylığı sağlamaktır. Çünkü kolaylık zevki doğurur ve ondan, tüm kötülükler doğar.

-İnsanlar dikkatsizliklerinden kaynaklanan başarısızlıklarını mazur göstermek için hayali bir şans biçimi icat etmişlerdir.

-Öğrenmek, mutlu olanlar için bir **süs**, mutsuz olanlar için ise bir **sığınaktır**.

-Mutluluk ne 'sürü'lerde ne de 'altın'da bulunur. Ama, Tanrı'nın meskeni olan **ruhta** bulunur.

-Bir baba çocukları için en iyi örnektir.

-Kişi, derin ve geniş düşünmeyi uygulamalıdır.

-Bilgiyle değil, kişi hatalarını unuttuğunda küstahlaşır.

-Küçük iyilikler, doğru zamanda yapılırsa daha büyük bir etki yaratır.

-Cesaret eylemin başlangıcıdır.

-Sahip olmadığınız bir şey için sizi öven kişi, sahip olduğunuz şeyi sizden almak ister.

-Kendi hatalarınızı ortaya çıkarmak, başkalarınınkini ortaya çıkarmaktan daha iyidir.

-Çoğu insan doğuştan değil, hayatın akışı içinde *iyi* olur.

-Yanlış yapmamak değil, yanlış yapmak istememek iyidir.

-Şöhret ve zenginlik sağduyu olmadan güvenli şeyler değildir.

-Erdemin değer görmediği yerde kötülük özgürce konuşur.

-İki tür bilgi vardır: Biri gerçek, diğeri belirsiz ve muğlaktır. Belirsiz olana şunlar dahildir: Gördüklerimiz, duyduklarımız, kokladıklarımız, tattıklarımız, dokunduklarımız... Bilginin diğer biçimi hakikidir ve ilkinden ayrılır.

-Gerçekte sabit hiçbir şeyi anlayamayız. Yalnızca bedenin durumuna ve dış etkilerin doğasına ve kendi içimizden gelen karşı etkilere göre değişeni anlarız.

-Geleneksel, günlük dilimizde; tatlı, acı, sıcak, soğuk renklerden söz ederiz. Oysa gerçekte yalnız **atomlar** ve **boşluk** vardır.

-Bazı insanlar ölümlü doğamızın çözülüşünü bilmeden, ancak yaşamda hüküm süren sefaletin bilgisine sahip olarak bu yaşamdaki zamanlarını kargaşa, korku ve ıstırap içinde geçirir ve öbür dünyaya dair sahte peri masalları yaratırlar.

-Erdem için daha iyi bir danışman, yasa ve zorlama kullanan birinden çok, öğüt ve ikna kullanan biri olduğunu kanıtlar. Çünkü yasa korkusuyla yanlış yapmaktan alıkonulan kişinin gizlice yanlış yapması doğaldır.

-İkna yoluyla doğruya yönlendirilen kişinin ise ne gizlice ne de açıkça uygunsuz bir şey yapması doğal değildir. Bu nedenle bir insan, sağduyu ve bilginin ışığında doğru olanı yaparsa, cesur bir adam ve aynı zamanda dürüst bir adam olur.

-Hem genç beyinli hem de yaşlı akılsızlar vardır.

-Doğru düşünme zamanla değil, doğru zamanda eğitimle ve seçilmiş bir duayla öğretilir.

-İnsanlar dua ederek Tanrılardan sağlık isterler. Bunun gücünün kendilerinde olduğunu bilmezler ve hatta doğrunun tersini yaparak, aşırı arzularıyla sağlıklarına kendileri hainlik ederler.

-Mutluluk ve mutsuzluk ruha aittir. Sahip olmadığı şeylerden pişmanlık duymayan ama sahip olduklarına sevinen kişi, doğru düşünür.

-Hoş şeylerden, bizi memnun edenlerden nadiren zevk alırız.

-Eğer kişi ölçüyü aşarsa o zaman çok hoş şeyler, çok tatsız hale gelir.

-Herhangi bir zevki değil, güzellikle ilgili olanları tercih etmeliyiz.

-Müzik zorunluluktan değil, başından beri var olan ruhani bir aşırılıktan doğmuştur.

-Şairin, ilâhî ilham olmadan yazdıklarının, hiçbir değeri yoktur.

-Bilge bir adam için tüm topraklar geçilebilirdir. Tüm dünya onun iyi ruhunun evidir.

-Birçok bilgili adamın aklı yoktur.

-Cesaret, bir eylemi başlatır ve talih onu tamamlar.

-Çoğu kişi pratik yaparak doğru olur, ama doğuştan öyle değildir.

-En güçlü olanın cehaleti hataya neden olur.

-Akıl yoksa bedenin güzelliği hayvandır.

-Akılsızların mantıksız umutları vardır.

-Bir tane bile iyi arkadaş olmanın yaşamasına değmez.

-Para kazanmak gereksiz değildir. Ama boşuna kazanmak çok kötüdür.

-Her şeyin ne olduğunu hemen anlamak zordur.

-Hiçbir şeyi doğrudan bilemeyiz. Çünkü gerçek arka planda yatar.

-Her şeyi bilmek için çabalamayın. Yoksa her şeyde günahkâr olursunuz.

-Basit bilgelik daha değerlidir.

*

Evet, daha var...Ama sizi sıkmak istemiyorum...

Merak edenler zaten Google'a girer, Dimokritos'un diğer sözlerini oradan okurlar.

Hepinize mutluluklar diliyorum.

Kim demiş felsefe sıkıcıdır diye?

Dimokritos ile avukatı Dudos'un çağlar arası macerasını okurken büyük keyif alacak ve belki daha önce üzerine hiç düşünmediğiniz soruların cevaplarını bulacaksınız: İnsan, aklının ve hayal gücünün sınırlarını zorlayarak nereye kadar gidebilir? Bilim, hayal gücüyle bir araya geldiğinde, zihnimizin en büyük sınırı olan "zamanın" aşılması mümkün olabilir mi? Geçmiş, şimdi ve geleceğin birbirinden ayrı olmadığını öğrenirsek, neler değişir hayatımızda? Bugün, dünü değiştirebilir mi? Şu anın bilgisi, 2500 yıl öncesinin bilgisini etkileyebilir mi? Zamanın tek yönlü akmadığı, sonuçların da sebepleri oluşturabildiği bir dünya, mümkün olabilir mi?

Hem avukat hem de yazar kimliğiyle tanıdığımız **Abdurrahim Dede**, Dimokritos'un Avukatı adlı kitabında, *zaman* kavramıyla birlikte, bir diğer ezberimiz olan *gerçek* konusunu ele alıyor. Bir yandan, zamanın sınırsızlığı fikrini ve hayal ile gerçeği ayıran çizginin ne olduğunu tartışıyor, bir yandan da hayal ile gerçek, geçmiş ile bugün iç içe geçtiğinde, neler olabileceğini...

Antik Yunan'dan çağımıza uzanan hikâyelerle örülü kitap; Dimokritos, Leukippos, Sokrates ve Hipokrat gibi isimlerin eşlik ettiği zamansız bir yolculuğa çıkarak; felsefe, bilim ve insan doğası üzerine düşünmeye davet ediyor okurlarını.

Siz de, *atomu bulan filozof* Dimokritos'la, binlerce yıl sonrasında onun yardımına koşan avukatı Dudos'un hikayesini okurken, zamanın ötesinde keşifler yapıp düşünce dünyanızı genişletecek, bugünle geçmiş, geçmişle gelecek arasında köprüler kurmanın zannedildiğinden daha kolay olduğunu; hayatınızda bugün yapacağınız değişikliklerin, gelecek kadar geçmişi de etkileyeceğini fark edeceksiniz.